Elizabeth Gaskell

En mørk nats arbejde

Bibliotek 1800

Elizabeth Cleghorn Gaskell

En mørk nats arbejde

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Elizabeth Cleghorn Gaskell: *En mørk nats arbejde* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Elizabeth Cleghorn Gaskell: *En mørk nats arbejde* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. kapitel

I et vist grevskab levede for en del år siden en mr. Wilkins, der var prokurator.

Grevskabet var kun lille, og den største by i det havde omtrent fire tusinde indbyggere; når jeg derfor siger, at mr. Wilkins var den første prokurator i Hamley, siger jeg ikke meget, med mindre jeg tilføjer, at han havde forretninger for alle de adelige godsbesiddere i fem miles omkreds. Hans bedstefader havde først nedsat sig der; hans fader havde udvidet forretningerne og havde ved sin ærlighed i forbindelse med sin duelighed erhvervet sig en stilling som ven hos mange af de nærboende betydeligere familier. Han besøgte dem på en måde, som ingen blot og bar forretningsmand nogensinde havde gjort før; han spiste til middag hos dem, red – rigtignok ikke ledsaget af sin kone – stundom ligesom tilfældigt hen til de store jagter og blev ofte, efter at han havde koketteret lidt med, at han skulle "hjem på kontoret", overtalt til at ride med sine klienter. En eller to gange glemte han endog ved slige lejligheder sin sædvanlige forsigtighed, lod sin prægtige hest løbe og var den første til at indhente dyret. Men i reglen holdt han sig på den plads, hvor han var stillet i hint aristokratiske grevskab og i de dage. Men lad det nu ikke antages, at han på nogen måde var en lav smigrer. Dertil havde han for megen selvagtelse. Han kunne give det mest ubehagelige råd, når det var nødvendigt; kunne foreslå en ødsel mand at indskrænke sig i allerhøjeste grad; han kunne anbefale et sådant afslag i familiestolthed, at det flere gange banede vej for lykkelige

ægteskaber; ja, hvad der navnlig for fyrre år siden kunne vække forbitrelse imod ham, var, at han ofte talte til gunst for en uretfærdigt behandlet forpagter, og det så mådeholdent og klogt, at han mere end én gang vandt sejr. Han havde en søn, Edward. Denne dreng var faderhjertets glæde og stolthed. Mr. Wilkins havde ingen personlig ærgerrighed; men det var ham en hård kamp at indrømme, at hans egen forretning var alt for lønnende til at lade den gå over i en fremmeds hænder, hvad der ville blive tilfældet, hvis han fulgte sin lyst og lod sin søn blive advokat. Denne beslutning blev taget, medens Edward endnu var i den lærde skole. Der blev måske tilstået drengen flere lommepenge end nogen anden i skolen, og han havde altid tænkt sig, at hans stilling i verden skulle blive sideordnet med den, som skulle indtages af hans faders klienters sønner. Det var ham derfor en bitter skuffelse at finde, at hans lod var forandret, og at han skulle tilbage til Hamley for at stå i det nedarvede, underordnede forhold til de drenge, som han havde overgået i lærdom og pryglet i legen.

Hans fader prøvede på at læge det sår, som sønnens stolthed havde fået, ved at tilstå ham alt, hvad penge kunne købe. Edwards heste var endnu smukkere end faderens, og hans litterære smag blev næret, idet faderen tillod ham at anskaffe sig et stort bibliotek og lod til den ende endog en sal bygge til det allerede udstrakte hus, han ejede ved Hamley. Og efter at Edward havde studeret lovkyndighed et år i London, lod faderen ham rejse og gav ham frie hænder med hensyn til udgifterne.

Omsider kom han hjem – kom tilbage for at være faderens kompagnon i Hamley. Det var en søn, som man nok kunne have

glæde af; og stolt var også gamle mr. Wilkins af sin smukke, talentfulde, nette dreng. For Edward var ikke blevet fordærvet, fordi hans fader havde føjet ham i alt, eller i alt fald mærkede man det ikke på ham. Han havde ingen laster; han var snarere alt for forfinet til det selskab, han sandsynligvis ville komme i, selv om det bestod af de bedre af hans faders klienter. Han havde læst meget og havde adskillige talenter; men frem for alt var hans hjerte på rette sted, som hans fader plejede at bemærke. Intet kunne overgå den agtelse, han altid viste sin fader. Hans moder var død for længe siden.

Jeg ved ikke, om det var Edwards egen ærgerrighed eller hans stolte faders ønske, som bragte ham til at gå til "assembléerne" i Hamley. Jeg formoder det sidste; for Edward havde for megen smag til at ville trænge sig ind i noget selskab. Efter alles mening i grevskabet havde intet selskab mere grund til at anse sig som udvalgt end det, som ved hver fuldmåne mødtes i Hamleys assemblé-værelse, en tilbygning, byens største værtshus havde fået ved subskription af de første familier. I disse hemmelighedsfulde enemærker fik aldrig nogen fra byen tilladelse til at trænge sig ind; ingen forretningsmand kunne sætte sin fod der; ingen infanteriofficer så det indvendige af denne balsal. De gamle stiftere ville gerne have haft, at en mand skulle bevise sine seksten aner, førend han gjorde sit buk for nattens dronning; men selskabets oprindelige stiftere var nu ved at dø bort, menuetten forsvandt med dem, og nogle prøvede på at indføre valsen, som de havde set i London, da Edward Wilkins første gang optrådte på disse brædder. Han havde været i mange prægtige selskaber udenlands; men dog stod det lille gamle balværelse i hans fødeby for ham som noget

langt større og mere ærefrygtbydende end de mest glimrende saloner, han havde set i Paris eller Rom. Han lo ad sig selv over denne underlige følelse; den var der imidlertid alligevel. Han havde spist til middag hos en af de mindre ejendomsbesiddere, som skyldte hans fader forbindtlighed, og som havde otte døtre; denne modsatte sig derfor ikke den ældre mr. Wilkins' ønske, at Edward skulle indføres i Hamleys assemblé-værelser. Men mangen en adelsmand rynkede panden, da prokuratorens søn trådte indenfor grænserne af de hellige enemærker, og der ville måske have været mere ærgrelse end glæde for den unge mand den aften, hvis ikke en begivenhed var indtruffet senere. Grevskabets lord-løjtnant plejede en gang om året at komme med et stort selskab til ballet, og denne aften ventede man ham med en hertuginde og hendes døtre. Tiden forløb imidlertid, og de kom ikke. Omsider hørtes der en lille støj, døren fløj op, og de viste sig. Dansen ophørte i nogle minutter; jarlen førte hertuginden til en sofa, og nogle af deres bekendte kom hen for at underholde sig med dem. I den næste dans, som var en *française*, deltog ingen af lord-løjtnantens selskab; så blev der en rådslagning og en anmodning; der kastedes et blik på de dansende, et bud sendtes til orkestret, og dette begyndte en vals. Hertugindens døtre dansede, og flere unge damer syntes rede til at følge efter; men ak! der var mangel på herrer, som var bekendt med den nymodens dans. Da tænkte én på den unge Wilkins, som nylig var vendt hjem fra sin rejse. Edward var en udmærket danser og valsede således næste gang med en af hertugindens døtre; for hertuginden var lige så ubekendt med grevskabets små godsbesiddere, som med deres små stridigheder; hun kunne ikke indse, hvorfor hendes datter ikke

skulle have en god kavaler, hvorledes hans stamtavle end var, og bad derfor, om man ville forestille mr. Wilkins for hende. Efter denne aften var hans lykke gjort hos de unge damer. Også med mødrene stod han sig ganske godt; men de sværlemmede herremænd så endnu skævt til ham, og deres arvinger (som han havde pryglet i skolen) talte ondt om ham bag hans ryg.

2. kapitel

Det var ingen behagelig stilling. Mr. Wilkins havde givet sin søn en opdragelse, som ikke passede sig til hans forhold i verden. Han kunne ikke have fornøjelse af omgang med doktoren eller bryggeren i Hamley; præsten var gammel og døv, og kapellanen en underlig ung mand, som blev halvt forskrækket ved at høre sin egen stemme. Og hvad ægteskab angik, da kunne han ikke godt tænke sig at føre en af Hamleys unge damer hjem til det elegante hus, der var så passende for en dame med dannelse, men kun lidet skikket til bolig for en uvidende og uopdragen pige. Dog vidste Edward fuldtvel, om end hans kærlige fader ikke gjorde det, at af alle de unge damer, som var glade nok ved at danse med ham på assembléerne i Hamley, var der ikke en, der ikke ville have betragtet det som en fornærmelse at få et ægteskabstilbud af en prokurator, hvis forfædre havde været i samme stilling. Den unge mand havde måske i de forløbne år måttet tåle mange krænkelser, som endnu sporedes i hans karakter i hans senere liv. Selv nu var de ikke uden virkning på ham, uagtet han aldrig hævnede sig. Dog følte han en hemmelig glæde ved den magt, hans faders penge gav ham. Han købte stundom en kostbar hest efter i fem minutter at have talt om prisen; mens en af de stolte adelsmænds fattige sønner i tre uger havde gået og pruttet om den. Hans hunde var af de allerbedste, lige meget hvad de kostede; hans bøsser fra de nyeste fabrikker, og alle disse ting var dagligt genstande for misundelse blandt herremændene og deres sønner. De brød sig ikke meget om de kunstskatte, der efter hvad rygtet sagde

skulle være opsamlet i mr. Wilkins' hus. Men de misundte ham de jagthunde og heste, han havde, og den unge mand vidste det og glædede sig over det.

Imidlertid giftede han sig dog, og det lod til, at de fleste syntes, at det var et passende ægteskab. Han var meget forelsket i miss Lamotte og var derfor lykkelig, da hun samtykkede i at blive hans kone. Hans fader glædede sig ved hans lykke og var desuden glad over at erindre, at miss Lamottes moder havde været sir Frank Holsters yngste søster, og at, skønt hendes ægteskab var blevet underkendt af familien, fordi manden ikke havde tilstrækkelig rang, kunne dog ingen stryge hendes navn ud af adelskalenderen, hvor der stod indført, at Lettice, yngste datter af sir Mark Holster, født 1772, ægtede H. Lamotte 1799 og døde 1810. Hun havde efterladt sig to børn, en dreng og en pige, som deres onkel sir Frank tog sig af, eftersom deres fader var værre end død – en fredløs, hvis navn aldrig blev nævnt. Mark Lamotte var officer, og Lettice havde en uafhængig stilling i sin onkels hus. Den blev ikke gjort hende mere afhængig, end omstændighederne fordrede, men den var dog således, at den stødte den unge pige, hvis naturlige følsomhed fordobledes ved den stadige erindring om hendes faders vanære. Sir Frank var i betydelig gæld, hvad mr. Wilkins godt vidste; men det var dog med meget blandede følelser, at han hørte om det frieri, der ville forskaffe hans niece et behageligt, for ikke at sige et overflødigt, hjem, og give hende en smuk, talentfuld og hæderlig ægtemand. Selv da han gav sit samtykke, henvendte han bitre og uforskammede ord til mr. Wilkins; men det var kun hans stolte, slette sind, som gav anledning til det, for han var i virkeligheden glad over

forbindelsen, skønt han stundom hånede sin nevø med hans uadelige fødsel og hans underordnede stilling, idet han tilsyneladende forglemte, at hans egen svoger og Lettices fader kunne blive stillet for retten, når som helst han ville prøve på at betræde sit fædrelands grund.

Edward ærgrede sig over dette; Lettice harmede sig. Hun elskede sin mand højt og var stolt af ham; for hun opdagede snart, hvor meget han i alle henseender stod over hendes fætre, de unge Holsters, der lånte hans heste, drak hans vin og dog ligesom deres fader hånede ham for hans stilling. Lettice ønskede, at Edward ville give afkald på al omgang og søge sin adspredelse hos hende i deres udsøgte bibliotek eller nydelige dagligstue, der var så fuld af statuer og skønne malerier. Men dette var måske alt for meget at vente af nogen mand, i særdeleshed af én, som i mange henseender følte sig skikket til at glimre i selskab, og også yndede at gøre det. Edward brød sig ikke om vin, og dog var han nødt til at drikke – og efterhånden begyndte han at bryste sig af at være vinkender.

Ved denne tid var hans fader død; død med et tilfreds hjerte i glimrende omstændigheder, elsket af sine fattige naboer, agtet af sine rigere, med så kærlig en søn og svigerdatter, som en mand nogen sinde har haft, og med sin samvittighed i fred med Gud.

Lettice kunne have levet for sin mand og sine børn alene; men Edward trængte daglig mere og mere til det pirrende ved selskabslivet. Hans kone undrede sig over, at han ville modtage indbydelser af folk, der behandlede ham som " prokurator Wilkins, en meget skikkelig mand", når de forestillede ham for fremmede, der tilfældigvis opholdt sig i egnen, men som ikke

havde evne til at vurdere hans smag og hans talenter, som var hende så dyrebare. Hun glemte, at han ved at modtage slige indbydelser stundom kom sammen med folk, som ikke alene stod højt i selskabelig, men også i åndelig henseende; at når en vis mængde vin havde adspredt følelsen af hans underordnede stilling, var han en glimrende taler, en mand der blev lyttet til og beundret selv af statsmænd fra London eller store forfattere, som af og til kom på besøg til grevskabet. Hvad hun i sit hjertes stolthed ville have, at han skulle deltage i, ville hun på den anden side have advaret ham imod på grund af den fristelse til ødselhed, som det udsatte ham for. Han var begyndt at forbruge mere, end han burde. Hans bord, hans vine, skulle være således, at ingen herremand kunne opvise magen til dem. Hans middagsselskaber – hvortil der kun blev indbudt få, og hvor retterne var sjældne og blev tillavet af en italiensk kok – skulle være således, at selv store folk fra London beundrede dem. Han ville have Lettice klædt i de rigeste stoffer, de kosteligste kniplinger; til at anskaffe juveler havde han ikke evne, sagde han; men det lykkedes ham at anvende så meget på sin kones kniplinger, at han kunne have købt mange sæt juveler for de samme penge. Hvis det var sandt, hvad folk sagde, at hendes fader havde været en fransk eventyrer, så bar hun spor af hans natur i sin ånde, sin finhed, sit fortryllende og elegante væsen. Hun var skabt for selskabslivet, men dog hadede hun det. Og en dag trak hun sig aldeles bort derfra – og for bestandig.

Hun havde været rask om morgenen, da Edward gik til sit kontor i Hamley. Ved middagstid kom et ilbud efter ham. Da han kom hjem åndeløs og forfærdet, kunne hun ikke tale mere.

Et blik af hendes sorte øjne viste den lidenskabelige kærlighed til ham, som havde fulgt hende i hele hendes liv. Intet ord veksledes imellem dem. Han kunne ikke tale, og hun heller ikke. Hun var død; og han vedblev at knæle ubevægelig. De bragte ham hans ældste barn, Ellinor, i fortvivlelsen over ikke at kunne finde noget, der formåede at vække ham, men uden at tænke på, hvad virkning det ville have på pigen. Hun havde intet begreb om døden, og hendes knælende fader var langt mindre genstand for hendes forundring og interesse end hendes moder, der lå bleg og stille og ikke vendte sit hoved for at smile til hende.

"Moder, moder!" udbrød barnet i navnløs rædsel. Men moderen rørte sig ikke, og faderen begravede ansigtet endnu dybere i sengeklæderne for at dæmpe det skrig, der undslap ham. Barnet rev sig med magt løs fra pigerne og ilede hen til sengen. Uden at agte på dødens kulde eller den forstenede ubevægelighed kyssede barnet moderens læber, glattede det glinsende, sorte hår og mumlede imellem læberne de kærlighedsord, der ofte, når ingen vidner var til stede, var blevet vekslet imellem moder og barn. Pigen syntes i det hele at være så ude af sig selv af kærlighed og skræk, at Edward rejste sig, tog hende blidt i sine arme og bar hende ind i sit arbejdsværelse, hvor han og hans kone så tit havde siddet sammen. Hvad der foregik imellem fader og barn i deres ensomhed, vidste ingen. Sent på aftenen blev der sendt bud efter Ellinors aftensmad, og pigen, som bragte den ind, så hende ligge som død i faderens arme og så sin herre begynde at made det seksårige barn med så megen ømhed, som om det kun havde været seks måneder gammelt.

3. kapitel

Fra den tid blev båndet mellem fader og datter meget stærkt. Ellinor delte rigtignok sin kærlighed imellem sin spæde søster og fader; men han, som kun brød sig lidt om den lille, henvendte hele sin opmærksomhed på den ældre. Hver dag, når han spiste hjemme, blev Ellinor sat lige overfor ham under måltidet; skønt hun havde spist selv tidligere, indtog hun dog sin moders forrige plads, og det var halvt sørgeligt og halvt morsomt at se den lille piges alvorlige, tankefulde ansigt og høre hendes tale, som om hun prøvede på at være sin fader en fornuftig selskabsdame. Pigerne fandt hende så underlig, at de forudsagde, hun ikke ville leve længe. Men i stedet for at denne spådom skulle gå i opfyldelse, blev det trivelige og sunde lille barn sygt og døde på én dag. Ellinors sorg forskrækkede dem ved dens ro og hemmelighedsfuldhed. Hun ventede, indtil hun efter sin egen mening var alene om aftenen, og så hulkede og græd hun, som om hendes lille hjerte skulle briste. Hendes fader lagde alle forretninger til side og henvendte udelukkende sin opmærksomhed på at overvinde hendes sorg. Ingen moder kunne have gjort mere, ikke den ømmeste amme kunne have gjort halvt så meget, som mr. Wilkins da gjorde for Ellinor.

Havde det ikke været for ham, ville hun have været død af sorg. Som det var, overvandt hun den, men langsomt – idet hun næppe vovede at elske nogen i længere tid, som om hun frygtede, at hendes hengivenhed pludselig skulle ende med døden. Hendes kærlighed, der således var dæmmet inde i et lille rum, brød dog til sidst ud og strømmede over hendes fader.

Dette var ham en rigelig belønning for al hans omsorg, og det glædede ham at se alle de smukke små måder, på hvilke hun stadig søgte at vise ham, at han altid var hendes første tanke. Pigen fortalte ham, at en halv time førend den tid han kunne ventes hjem om aftenen, begyndte miss Ellinor at lægge sit dukketøj hen og visse den livløse skat i søvn. Så sad hun og lyttede opmærksomt efter hans fodtrin. Da pigen engang havde udtrykt sin forundring over den afstand, i hvilken Ellinor kunne høre sin faders trin, og sagt, at hun selv ikke kunne høre en lyd, havde Ellinor svaret:

"Det er naturligt, at du ikke kan, for han er ikke *din* fader!"

Når han da om morgenen gik bort efter at have kysset hende, løb hun til vinduet og så efter ham, til hun tabte ham af syne.

Mr. Wilkins holdt af at føle, at alle hans barns glæder afhang af ham. Han var endog lidt skinsyg, når nogen ville gøre hende en fornøjelse eller en foræring, uden at han var den første overbringer af nyheden.

Omsider blev det imidlertid nødvendigt at Ellinor fik mere undervisning, end hendes gode, gamle amme kunne give. Hendes fader ønskede ikke at påtage sig en lærers pligter; for han forudså, at han i så tilfælde af og til måtte dadle, hvilket han mente ville gøre ham mindre forgudet af sit barn, og han henvendte sig derfor til lady Holster for at bede hende udvælge en guvernante til hans datter. Lady Holster var kun alt for glad ved at blive benyttet på denne måde; men da hun spurgte, hvad slags person, mr. Wilkins ønskede, kunne hun ikke få andet svar end: "De ved, hvilken opdragelse en dame bør have, og kan sikkert vælge en guvernante til Ellinor bedre, end jeg vil kunne det. Vær blot så god at vælge en, som ikke vil gifte sig med mig,

og som vil lade Ellinor vedblive at lave te til mig og i det hele lade hende gøre, omtrent hvad hun vil selv; for hun er så god, at hun ikke behøver at være bedre, men kun at lære hvad en dame bør vide."

Miss Monro blev udvalgt – en fyrretyveårig, grim, men forstandig pige – og det var vanskeligt at afgøre, om hun eller mr. Wilkins gjorde sig mest umage for at undgå hinanden. Miss Monro var blevet omtumlet og overanstrengt nok i verden, til at hun kunne sætte pris på at have sine aftener for sig selv og et hyggeligt værelse, hvor hun kunne sysselsætte sig efter behag. Ifølge gensidig overenskomst blandede hun sig ikke i, hvad Ellinor bestilte på de aftener, når hendes fader ikke var hos hende, og disse lejligheder blev hyppigere og hyppigere, efter som årene forløb, og den skygge, som døden havde kastet over hans hjem, begyndte at vige. Han var altid en velset mand ved middagsgilderne, som jeg har sagt tidligere. Talenter som hans var sjældne der på stedet, og hvis der behøvedes mere vin end tidligere for at bringe hans samtale op til et højdepunkt, så var vin ikke det, der blev sparet på ved selskaberne. Fra tid til anden førte hans forretninger ham til London, og korte, som disse rejser var, vendte han dog aldrig tilbage uden med et nyt spil eller et nyt stykke legetøj for at glæde sin lille pige.

Han holdt også af at se, hvad der foregik i kunst og litteratur, og da han købte betydeligt af det, han syntes om, kom der i reglen en eller to pakker bag efter ham til Hamley, hvis ankomst og ordning snart begyndte at danne de glædelige begivenheder i Ellinors alvorlige, men lykkelige liv.

Den eneste, mr. Wilkins havde fortrolig omgang med i Hamley, var den nye præst, en pebersvend, der omtrent havde

samme alder som han og var en lærd mand. Han havde opholdt sig på fastlandet i de to år, da mr. Wilkins var der, og skønt de aldrig havde truffet hinanden, havde de dog mange fælles bekendte og erindringer at tale om fra den tid, der havde været en af de lykkeligste i mr. Wilkins' liv.

Denne præst, mr. Ness, havde nu og da en elev, det vil sig, han gjorde sig aldrig umage for at få elever, men han afslog heller ikke de ofte modtagne talrige anmodninger om at optage en ung mand i sit hus for at forberede ham til universitetet. Det gik i reglen disse unge mennesker godt; for læreren, der var for lad til at arbejde alene, satte en stolthed i at arbejde med sine elever.

Da Ellinor omtrent var fjorten år gammel, kom en ung mr. Corbet i huset hos mr. Ness. Hendes fader besøgte altid de unge mennesker, der boede hos præsten, og indbød dem til sig. I tidens løb havde hans bord mistet sit forfinede præg, men det var altid gæstfrit og ofte overflødigt. Desforuden holdt han mere af de unges glade, tankeløse selskab end af de ældre folks, når disse i øvrigt stod på samme dannelsestrin.

Mr. Corbet var en ung mand af god familie fra en fjern egn. Hvis han ikke havde været så alvorlig og eftertænksom, ville han i følge sin alder næppe kunne have gjort fordring på at kaldes andet end en dreng; for han var kun atten år, da han kom til mr. Ness. Men mangen en mand på fem og tyve år har ikke tænkt så dybt, som denne unge mr. Corbet allerede havde gjort. Han havde undersøgt, hvad han mest ønskede at opnå i den uvisse fremtid, der for så mange i hans alder kun er som en dunkel tåge, og han havde besluttet at arbejde i bestemte retninger for at fuldføre sine forsætter. Som yngre søn udpegede hans

familieforbindelser og familieinteresser ham den juridiske vej, hvad der også stemmede overens med hans egen smag og talenter. Alt, hvad hans fader håbede, var, at han kunne forskaffe sig indtægter nok til at leve af. Den ældre mr. Corbet kunne næppe kaldes ærgerrig eller i alt fald indskrænkede hans ærgerrighed sig til udsigterne for hans ældste søn. Men Ralph besluttede at blive en udmærket advokat; for var han virkelig dygtig i den stilling, kunne han derved få adgang til de betydeligste poster. Det første skridt til at opnå dette var at stå sig godt ved universitetets eksaminer. Og for at kunne dette havde Ralph ikke overtalt, men alvorligt drøftet sagen med sin fader om at samtykke i at betale den store sum, mr. Ness forlangte for en elev. Den gode herremand havde just ikke fuldt op af rede penge, men hellere end at lytte til bevisgrunde i stedet for at få sin middagssøvn, ville han have givet efter i alt. Dog dette tilfredsstillede ikke Ralph; det var ham ikke nok, at hans faders svage vilje gav efter, hans fornuft måtte også overbevises. Herremanden lyttede, så kløgtig ud, sukkede, talte om Edwards ødselhed og udgifterne ved søsterens opdragelse; blev søvnig og sagde: "Det er sandt nok"; "Det er ikke mere end billigt"; skottede til døren og gad vide, om hans søn ikke snart ville gå ind i dagligstuen, og fandt sig omsider i færd med at skrive det forønskede brev til mr. Ness. Denne havde aldrig haft en elev, som tilfredsstillede ham mere, eller en, han således kunne behandle som sin ligemand.

Mr. Corbet, som Ralph kaldtes i Hamley, arbejdede på sin egen dannelse og gjorde endog mere, end hans lærer forlangte af ham. Han var begærlig efter at lære selv i de timer, der ikke var helliget til studeringer; det glædede mr. Ness at give ham

undervisning, men navnlig holdt han af de mange metafysiske og etiske spørgsmål, som det var mr. Corbets lyst at indvikle ham i. De levede således lykkeligt sammen og havde mange foreningspunkter, skønt de i meget væsentligt var forskellige.

Læreren og disciplen tillod sig hyppigt en adspredelse, nemlig at nyde mr. Wilkins' selskab. Når de seks timers uafbrudte læsning var til ende, plejede mr. Ness at forlade mr. Corbet, der endnu sad bøjet over sine boger, og begive sig hen til kontoret for at se til mr. Wilkins. Hvis denne da intet særligt havde for om aftenen, blev han bedt til at spise i præstegården, eller han indbød de to til at spise hos sig, idet Ellinor var den fjerde ved bordet, skønt hun allerede tidligere havde spist med miss Monro. Ellinor var lille og spæd, og hendes fader syntes aldrig at forstå, hvorledes hun efterhånden voksede ud af barndommen. Men selv om hun endnu var et barn af vækst, var hun en kvinde i forstand, karakterstyrke og følelse. Der var måske meget af enfoldighed ved hende, men der var kun lidt af den halvt udviklede pige, hvis karakter forandres dag for dag som en april-himmel. Således sad de to unge mennesker sammen med de ældre, og begge yndede disses selskab. Mr. Corbet talte lige så meget som de andre to, idet han diskuterede med en hvilken som helst af dem som for at finde ud af, hvor holdbare hans argumenter var. Ellinor sad tavs; nu og da lynede hendes mørke øjne af interesse, og stundom af forbitrelse over mr. Corbet, når han angreb hendes fader. Han så, hvorledes dette opflammede hende, og fortsatte følgelig med det; han troede, at det kun morede ham.

En anden måde, på hvilken mr. Corbet og Ellinor jævnligt kom sammen, var følgende: Mr. Ness og mr. Wilkins holdt

Times sammen, og det var Ellinors pligt at påse, at avisen regelmæssigt blev bragt fra hendes faders hus til præstegården. Hendes fader holdt af at beholde den længe. Førend mr. Corbet var kommet til at bo hos mr. Ness, havde denne ikke brudt sig om, på hvad tid han fik den; men den unge mand interesserede sig meget for alle offentlige begivenheder og navnlig for den offentlige debat. Han blev utålmodig, når avisen ikke kom, og gik ofte selv hen for at hente den, hvorved han nu og da mødte Ellinor åndeløs på den lange sti, der førte fra Hamley til mr. Wilkins' hus. I førstningen plejede han at modtage hendes ivrige: "O, det gør mig ondt, mr. Corbet, men fader er lige blevet færdig med den", med en meget muggen mine. Men efter en tids forløb sagde han, at det gjorde intet, og efterhånden vendte han om med hende for at give hende råd om hendes have; for hans moder og søster var udmærkede gartnersker, og han selv var, som han udtrykte det, en fortræffelig læge for en syg plante.

Trods alt dette fik hans stemme eller trin aldrig rødmen til at stige op i Ellinors kinder og aldrig hendes hjerte til at slå stærkere, som det gjorde ved det mindste tegn på faderens nærværelse. Hun lærte at stole på mr. Corbets råd, og han var meget deltagende imod hende og meget nedladende. Han fandt også flere fejl hos hende end alle de andre tilsammen, og underligt nok var hun ham taknemmelig for det, for hun var virkelig ydmyg og ønskede at uddannes. Han yndede den overlegenhed, som dette gav ham, og de var for øjeblikket meget gode venner. Intet mere.

Jeg har hidtil kun talt om mr. Wilkins, som han var i forhold til sin datter. Men der er meget mere at sige om hans liv. Efter sin kones død trak han sig på en mere bestemt måde tilbage fra

selskabslivet, end enkemænd i almindelighed gør. Det var i denne periode, at hans datters hjerte klyngede sig til ham med en styrke, som havde indflydelse på hele hendes tilkommende liv.

Da han atter begyndte at gå ud, kunne man se, hvor lidet hans faders og kones forskellige karakterer havde haft indflydelse på ham. Hans opførsel blev just ikke umoralsk, men han hengav sig til fornøjelser, hvor både gamle mr. Wilkins og Lettice ville have rådet ham til at anvende tiden til forretninger. Hidtil havde hans jagtlyst kun ytret sig sjældent; nu blev jagten ham imidlertid en nødvendighed, for så vidt årstiderne tillod det. Han lejede en landstrækning i Skotland sammen med en af Holsters det ene år, idet han sagde til sig selv, at bjergluften var god for Ellinors helbred. Men året efter lejede han en endnu, denne gang sammen med en forholdsvis fremmed, og på den strækning var der intet hus, han kunne bringe et barn med dets ledsagere hen til. Han overtalte sig til at tro, at han ved hyppige rejser kunne genoprette, hvad hans fraværelse fik ham til at forsømme. Men rejser koster penge, og han var ofte borte fra sit kontor, når vigtige forretninger fordrede hans nærværelse. Der taltes noget om, at en ny prokurator skulle nedsætte sig i Hamley og understøttes af et par af de mere indflydelsesrige familier, som ikke var tilfreds med den måde, hvorpå Wilkins røgtede deres sager. Sir Frank sendte bud efter sin slægtning og fortalte ham om denne plan, idet han samtidig lige ud bebrejdede ham det tåbelige liv, han førte. Tåbeligt var det visselig, og det indrømmede mr. Wilkins også i sit stille sind; men da sir Frank i sin heftighed begyndte at tale om prokuratorens anmasselser ved at begive sig på jagt og efterabe

landejendomsbesiddernes liv og adspredelser, blev Edward rasende. Han vidste, hvor meget sir Frank var i gæld, og idet han sammenlignede dennes formuesomstændigheder med sine egne, sagde han sir Frank nogle drøje sandheder, som denne aldrig tilgav, og herefter ophørte alt samkvem mellem Holster Court og Ford Bank, som var det navn Edward Wilkins havde døbt sin faders hus med, da han vendte tilbage fra sin rejse.

Samtalen havde to andre følger foruden trætten. Mr. Wilkins averterede efter en ansvarlig fuldmægtig, som kunne lede forretningerne under hans overopsyn, og han skrev til Heralds' College for at spørge, om han ikke hørte til den familie, der bar det samme navn i South Wales – den, der senere har antaget sit gamle navn De Winton.

Han var heldig i begge henseender. En duelig, erfaren, midaldrende fuldmægtig blev ham anbefalet af en af de første prokuratorer i London og blev straks engageret af mr. Wilkins på sine egne vilkår, der var temmelig høje. Men da mr. Wilkins sagde, det var rigeligt de penge værd at blive befriet for det stadige ansvar, en forretning som hans medførte, bemærkede nogle folk, at han hidtil ikke syntes i nogen høj grad at have følt ansvaret, at dømme efter hans hyppige rejser i Skotland og den megen tid, han ofrede på selskabslivet, og det var ganske anderledes i hans faders tid. Fra Heralds' College fik han håb om at kunne komme til at høre til familien i South Wales, men det ville koste både tid og penge at gøre de fornødne undersøgelser. På mange steder ville nu ingen have brudt sig om han sagde, han hørte enten til den ene eller den anden familie, eller selv om han brugte et familie-våben. Men det var anderledes i mr. Wilkins' fødeegn. Der var enhver vel inde i

heraldikken, og man anså det at tilliste sig et navn og et stamtræ for en større synd end nogen, der nævntes iblandt de ti bud. Der var flere mellem dem, som endog ikke ville lade det bero ved den afgørelse, som Heralds' College gav af spørgsmålet; mr. Wilkins agtede imidlertid at være tilfreds, hvis den faldt ud til gunst for ham, og følgelig skrev han, at han naturligvis vel vidste, hvorledes slige undersøgelser ville koste en betydelig sum penge, men dog alligevel ønskede, at de skulle foretages, og det så hurtigt som muligt.

Førend året var omme, begav han sig til London for at bestille en karet, på hvilken De Wilton Wilkins' våben skulle anbringes. Han sagde, det var, for at Ellinor kunne køre ud i den i dårligt vejr; men da hun altid blev syg af at køre i lukket vogn, benyttede han den hovedsagelig selv, når han skulle til middagsselskab.

Hans klienter, herremændene, lo ham kun ud for dette og behandlede ham ikke med en smule mere agtelse.

Den nye fuldmægtig, mr. Dunster, var en rolig mand af et respektabelt ydre; man kunne vel ikke sige, at han havde et fint væsen, men simpel var han heller ikke. Der var ikke noget vekslende udtryk i hans ansigt, men man så, at han tænkte over det, han havde for. Af og til glimtede hans dybtliggende øjne af en eller anden følelse; men det var kun forbigående, og det sædvanlige tankefulde udtryk vendte tilbage i ansigtet. Så snart han kom i sin nye stilling, begyndte han at sortere dokumenterne, og dernæst bragte han de forretninger, som disse var de ydre tegn på, i en ganske anderledes orden, end de havde været siden gamle mr. Wilkins' død. Selv præcis i allerhøjeste grad, så han misfornøjet og forbavset ud, når

kontoristerne kom en halv time for sent om morgenen, og hans blik var langt mere virksomt end mange andres ord. For fremtiden kom de underordnede altid i rette tid; men alligevel var han stedse den første. Mr. Wilkins selv led under sin nye fuldmægtigs orden og nøjagtighed; når denne trak panden i vejret og skruede munden sammen ved en eller anden forvirring i forretningen, ærgrede mr. Wilkins sig langt mere, end han ville have gjort ved en åben udtalelse, for den ville han da have mødt og bortforklaret. En hemmelig uvilje mod mr. Dunster sneg sig efterhånden ind i hans bryst. Han agtede sin fuldmægtig, han satte pris på ham, men han kunne ikke fordrage ham. I årenes løb var mr. Wilkins kommet mere under sine følelsers herredømme og lod sig mindre lede af sin fornuft. Mr. Dunster talte på en meget afmålt måde og med en provinsudtale, som skurrede i hans principals fine øre. Denne ærgrede sig også over en grøn overfrakke, som hans nye fuldmægtig bragte med sig, og med en næsten barnlig glæde så han, hvorledes den næsten dagligt blev mere og mere luvslidt. Men efterhånden fandt prokuratoren ud af, hvorledes mr. Dunster i følge en underlig smag altid lod sine klæder gøre af samme afskyelige farve, og denne opdagelse formindskede ikke hans hemmelige ærgrelse. Det værste af det hele var måske dog, at mr. Dunster virkelig var ham uundværlig på mange måder; " en ren skat", som mr. Wilkins plejede at sige, når han talte om ham efter bordet; men ikke desto mindre kom han til at hade denne rene skat, da han mere og mere kom til at føle, at mr. Dunster var blevet ham så nødvendig, at han ikke mere kunne undvære ham i sin forretning.

Klienterne gentog mr. Wilkins' ord og talte om mr. Dunster som uvurderlig for hans herre. Selv ikke i gamle mr. Wilkins' tid var de blevet bedre behandlet: et så klart hoved, et sådant kendskab til loven, en sådan stadig, ligefrem fyr, som altid var til stede. De brød sig ikke om den skurrende stemme, den snøvlende tone eller den flaskegrønne frakke; de lagde virkelig også meget mindre mærke til disse ting, end til prokuratorens overdådighed, de penge han gav ud for sin vin og sine heste, og hans narrestreger med at ville være adelig og køre rundt i de snævre gader i sin karet.

Alle disse bemærkninger nåede ikke Ellinors øre. For hende stod hendes kære fader som det bedste menneske; han var så elskværdig, så god og kærlig, så uovertræffelig i samtale, så fuld af talenter og kundskaber. For hende viste alle sig fra deres lyse side. Hun elskede miss Monro og alle tjenestefolkene, men især Dixon, kusken. Han havde været hendes faders legekammerat, da han var dreng, og han var endnu en yndling i familien og kunne tage sig ganske anderledes friheder end de andre folk.

Han var også Ellinors fortrolige i mange småting, og hun betroede ham, hvad hun ikke vovede at sige til mr. Corbet.

Dette syntes mr. Corbet ikke om, og han lod nu og da et par ord falde om, at et sådant forhold ikke var passende imellem en tjener og hende. Men Ellinor forstod ikke disse hentydninger, og han blev derfor nødt til at sige sin mening rent ud. Da så han hende for første gang vred; men hun var alt for ung til at have ord på rede hånd og kunne derfor kun give sig luft i afbrudte sætninger. Derpå brast hun i gråd og løb bort og ville ikke komme tilbage for at sige mr. Corbet farvel, skønt hun vidste, at

hun ikke ville få ham at se igen i lang tid, da han skulle rejse hjem den næste dag og derfra tage til Cambridge.

Han ærgrede sig over dette udfald af de gode råd, som han syntes, han burde give den moderløse pige, og han forlod Hamley både bedrøvet og misfornøjet. Da Ellinor næste dag opdagede, at han virkelig var taget bort – rejst uden endog at komme tilbage til Ford Bank for at se, om hun ikke fortrød sine vrede ord – rejst uden at sige eller få et venligt farvel – lukkede hun sig inde i sit værelse og fældede bitre tårer, fordi smerten over hans tab blandede sig med vrede over hendes egen opførsel. Heldigvis spiste hendes fader ude, ellers ville han have spurgt, hvad der fejlede hende, og hun måtte da have prøvet på at forklare det, der ikke lod sig forklare. Som det var, sad hun med ryggen til lyset, mens de drak te i skolestuen, og da miss Monro senere gav sig til at læse, listede Ellinor sig ud i haven, hvor hun agtede at græde over sin egen uartighed og mr. Corbets afrejse; men den stille og rolige augustaften dulmede hendes lidenskabelige sorg.

Blomsterhaven var omgivet af et stykke jord, der hverken var skov eller køkkenhave, men kun en græsbevokset plet, hvor der hævede sig nogle mægtige træer, hvis knudrede rødder strakte sig hen over jorden.

Disse gamle træers rødder var Ellinors yndlingslegested; imellem to af dem var hendes dukkes køkken, imellem to andre dagligstuen og så fremdeles. Mr. Corbet foragtede hendes leg, og hun bragte ham derfor ikke ofte derhen; men Dixon morede sig og lagde planer for hende, som om han havde været seks år gammel og ikke fyrre. Denne aften gik Ellinor derhen og fandt en samling af møbler, som var nydeligt forarbejdede af

grankogler til dukkens dagligstue. Hun vidste, at dette var Dixons værk og ilede hen for at takke ham.

"Hvad fejler min lille frøken?" spurgte Dixon, så snart hun var blevet færdig med at takke ham, og han havde haft tid til at se på hendes tårevædede ansigt.

"Å, jeg ved ikke! Bryd dig ikke om det," sagde hun og rødmede.

Dixon stod tavs i nogle øjeblikke, mens hun med ivrig tale søgte at afvende hans opmærksomhed.

"Det er intet, som jeg kan afhjælpe?" spurgte han et øjeblik efter.

"O nej! Det er virkelig intet – aldeles intet," sagde hun. "Det er kun, at mr. Corbet rejste bort uden at sige farvel til mig; det er det hele." Og hun så ud, som om hun havde lyst til at græde igen.

"Det var ikke levemåde," sagde Dixon med en meget afgjort mine.

"Men det var min skyld," svarede Ellinor.

Dixon så temmelig skarpt på hende under sine buskede øjenbryn.

"Han havde skændet på mig og sagt, jeg bar mig ikke ad som hans søstre – som om jeg altid skulle prøve på at være som alle andre – og jeg blev vred og løb bort."

"Så var det missy, som ikke ville sige farvel. Det var ikke levemåde hos missy."

"Men, Dixon, jeg holder ikke af at blive skændt på!"

"Jeg tænker, De får ikke så meget af det. Men jeg tror nok, at mr. Corbet havde ret; for ser De, herren har travlt, og miss Monro er så umådelig lærd, og Deres stakkels moder er død og

borte, og De har ingen til at lære Dem, hvorledes unge damer bærer sig ad. Og mr. Corbet er vist af pæn familie, hans søstre er damer, og det vil være godt for min lille frøken at høre, hvorledes de opfører sig."

"Du kære gamle Dixon ved intet om mine skænd, og jeg har ikke i sinde at sige dig noget om det. Det vil jeg kun sige, at mr. Corbet kan have haft en lille smule ret, skønt jeg er vis på, at han havde meget uret."

"Men De vil ikke blive ved at være bedrøvet, for det vil gøre herren urolig, og han har bekymringer nok foruden Deres røde øjne."

"Fader bekymringer! O Dixon! Hvad mener du?" udbrød Ellinor, hvis ansigt i samme øjeblik antog en fuldvoksen kvindes udtryk.

"Jeg ved egentlig intet," svarede Dixon undvigende. "Kun, at den Dunster ikke er efter mit sind, og jeg tror heller ikke efter herrens."

"Jeg hader mr. Dunster," sagde Ellinor heftigt. "Jeg vil ikke tale et ord til ham, når han næste gang kommer for at spise hos fader."

"Missy vil gøre, hvad papa synes bedst om," sagde Dixon formanende, og dermed skiltes de to.

4. kapitel

Næste sommer kom mr. Corbet atter tilbage til mr. Ness. Tiden var forløbet så hurtigt for ham, at det forbavsede ham i høj grad at se den forandring, der var foregået med Ellinor Wilkins. Hun var blevet en høj, smækker ung dame, og skønt hendes ansigt for et år siden kun havde været bemærkelsesværdigt for de smukke øjne, tegnede det nu til at blive af sjælden skønhed. Hendes hudfarve var fin, og når hun smilede – hvad der for resten kun skete ret sjældent – så man en række hvide og regelmæssige tænder og et par henrivende smilehuller.

Hun modtog sin fordums ven med en alvorlig undseelse, for hun mindedes godt, hvorledes de skiltes, og hun mente, at han næppe kunne have tilgivet, endsige forglemt, hendes lidenskabelige opførsel. Men sagen var, at efter de første få timers forløb havde han slet ikke tænkt over det. For at bevise sin anger havde hun derimod søgt at forandre sit væsen, og følgen var, at hun pludselig fremstod for ham som en elegant og værdig ung dame i stedet for den lille uslebne pige, han erindrede. Dog lå hendes gamle lystighed skjult under det stive væsen, og han søgte at fremkalde den igen.

Dette lykkedes ham. Ingen lagde mærke til, hvad de unge folk havde for – de vidste det vel ikke selv; men førend sommeren var til ende, var de heftigt forelsket i hinanden, eller jeg skulle måske snarere sige, at Ellinor var det i ham, for selv om han også var forelsket, var forstanden hos ham stærkere end nogen lidenskab.

Årsagen til deres omgivelsers blindhed var den, at mr. Wilkins endnu betragtede Ellinor som en lille pige, at miss Monro tænkte mest på sig selv, og mr. Ness havde travlt med at udgive en bog. Jeg tror, at Ellinor holdt mr. Corbet fra ham, da hun vidste, at han ikke holdt af Dixon, og antog følelsen som gensidig.

Mr. Corbet, som tilbragte en del af sin tid på Ford Bank, havde for nylig også fået den vane hver dag klokken tolv at gå derhen for at hente *Times* og blive der til klokken et, og miss Monro antog da ofte, at han gerne ville være blevet og have spist frokost hos dem; men da mr. Wilkins på den tid ikke var hjemme, og hun ikke gav ham indbydelsen, kunne han ikke godt blive. Han talte meget med Ellinor, fortalte hende om sin moder og sine søstre og omtalte dem og faderen som folk, hun en dag skulle lære at kende nøje, og hun gjorde aldrig indvendinger imod det.

Han var meget tvivlrådig med sig selv, om han skulle fri til hende eller ikke, inden han vendte tilbage til Cambridge. Han ville ikke gerne formelt anholde om hendes hånd hos mr. Wilkins, hvad der ville have været den rigtige fremgangsmåde med en pige af hendes alder; for hun var kun seksten år. Det var ikke, at han frygtede for nogen vanskelighed fra mr. Wilkins' side; men de måtte da have henvendt sig til hans egen fader, der ikke vidste noget om sagen og ville anse det hele for en ungdommelig dårskab, som om Ralph i en og tyve års alderen ikke havde så fast en karakter som han nogensinde ville få. Han besluttede at vente et år eller to, inden han talte til mr. Wilkins; men skulle han ikke betro Ellinor sin kærlighed?

Atter besluttede han sig til tavshed. Han frygtede ikke for nogen forandring hos hende og var vis på hendes kærlighed; men hvis han lige ud erklærede sig for hende, var hun nødt til at meddele sin fader det. Han ville ikke agte hende så højt eller holde så meget af hende, hvis hun ikke gjorde det. Og dog ville dette netop fremkalde det samme, som om han selv henvendte sig til mr. Wilkins.

Han var imidlertid så vis på Ellinors kærlighed, som om hun havde givet ham alle de løfter, der nogensinde er blevet udtalt af en kvinde; han vidste endog bedre end hun selv, hvor fuldkomment det uskyldige, unge hjerte tilhørte ham. Han var alt for stolt til et eneste øjeblik at frygte hendes ubestandighed; "desforuden," sagde han til sig selv, "ser hun jo ingen. De tåbelige Holsters, som burde være glade ved at have en sådan pige til kusine, lod som hun slet ikke var til, og talte endnu forleden dag, da jeg spiste der, ringeagtende om hendes fader. Andre folk her lægger heller ikke mærke til hende, og så meget desto bedre for mig. Om tre eller fire år vil hun blive en stor skønhed – netop den slags som min fader ynder. Jeg vil være tålmodig og vente, og alt vil nok blive godt."

Han sagde derfor Ellinor farvel på en tilbageholden, men kærlig måde, og rejste bort. Mr. Wilkins ventede halvt, at han skulle have erklæret sig for ham; men da han ikke gjorde dette, formodede han, at Ellinor ville. Hun havde imidlertid intet at sige ham, som han meget vel mærkede af hendes åbne, utvungne væsen, da de sad alene sammen efter bordet. Han havde afslået en indbydelse for at få en samtale i enrum med hende; men der var intet at betro ham. Han var halvt tilbøjelig til at blive vred; dog begyndte han snart at tro, at den unge

mand havde handlet rigtigt i ikke for tidligt at binde hende, da han så, hvor rolig og glad hun var.

De næste to år forløb meget nær på samme måde, eller i det mindste ville det have forekommet en ligegyldig iagttager således. Men de sørgelige begivenheder i faderens og datterens fremtidige liv rykkede langsomt, men sikkert frem, uden at mr. Wilkins endnu kunne opdage disse.

Han hengav sig år for år mere til magelighed og til fornøjelser, uden dog at hans fornøjelser tiltog i indre værd. For han begyndte at bryde sig mindre om læsning, men så meget desto mere om heste og mad og drikke. Der var vel ikke noget syndigt i alt dette; halvdelen af hans omgangsvenner gjorde det samme, mens disse dog i den tid, han ikke var med dem, arbejdede og udførte deres pligter og forretninger. Kun mr. Wilkins var utilfreds med sin stilling og forsømte derfor det, som påhvilede ham; han tog sig intet for og sank derfor dagligt i åndelig henseende. Han lå længe i sengen om morgenen og hadede mr. Dunster for hans betydningsfulde blik på uret, når han meldte, at en klient havde ventet mere end en time på ham. "Hvorfor har De ikke selv talt med ham, Dunster? Jeg er vis på, at De kunne have gjort det lige så godt som jeg," sagde mr. Wilkins af og til, til dels for at sige den mand, som han både afskyede og frygtede, noget behageligt. Mr. Dunster svarede da altid tørt: "Å, folk vil ikke holde af at tale med en underordnet."

Og hver gang han sagde dette eller noget lignende, fremstillede den tanke sig stedse tydeligere og tydeligere for mr. Wilkins, at det ville være behageligt for ham at tage Dunster som kompagnon og således kaste alt ansvaret for det virkelige arbejde og alle besværlighederne over på denne. Ubehagelige

klienter, som absolut ville melde sig på ubelejlige tider, kunne betro sig til kompagnonen, når de ikke kunne gøre det til fuldmægtigen. Men hovedindvendingen imod dette var mr. Wilkins' stærke uvilje imod mr. Dunster – den afsky, han havde for hans selskab, hans dragt, hans stemme og hans væsen, og endelig vidste prokuratoren godt, at alle mr. Dunsters handlinger og ord gik ud på at fremme hans livs mål, nemlig at blive kompagnon hos den mand, hvor han nu kun var tjener. Mr. Wilkins havde en ondskabsfuld glæde af at drille mr. Dunster med sådanne ord, som jeg netop har nævnt, hvilket altid synes som en begyndelse til den forønskede ende, men som dog i lang tid ikke bragte det videre. Resultatet blev imidlertid mere og mere sikkert, og omsider nåedes det.

Mr. Dunster formodede altid, at det endelige stød blev givet ved en ydre omstændighed, en eller anden påmindelse for forsømmelighed, eller en trussel, som hans principal havde fået om, at forretningerne ville gå fra ham. Om dette erfarede han dog intet med vished; alt, hvad han vidste, var, at mr. Wilkins foreslog ham kompagniskabet på en så lidet net måde som vel muligt, hvilket mr. Dunster var ligeglad med, når han blot fik sit ønske opfyldt.

Mr. Corbet havde kort forinden erklæret Ellinor sin kærlighed. Han havde forladt universitetet, var begyndt på juraen og følte sig overbevist om, at det ville gå ham godt; Ellinor skulle gøre sin første indtrædelse i selskabslivet ved den næste assemblé i Hamley, og da hendes elsker begyndte at blive skinsyg på de mange mulige beundrere, hendes indtagende ydre og livlige samtale kunne lokke til, mente han, det var på tiden at forvisse sig om hendes kærlighed ved at udtale sig.

Han behøvede ikke at have frygtet, hvis han havde kendt Ellinors hjerte til fulde; for hun betragtede sig som forlovet med ham og antog sig for at være lige så bundet, som om han allerede havde friet til hende.

Da han derfor spurgte hende, om hun ville være hans, svarede hun med en dyb rødmen og med en blød, hviskende stemme: "Ja – jeg har aldrig tænkt mig andet."

"Så må jeg tale til din fader om det, ikke sandt min elskede?"

"Han ved det; jeg er vis på, han ved det – og han holder så meget af dig. O, hvor jeg er lykkelig!"

"Men jeg må dog tale med ham, inden jeg tager bort. Hvornår kan jeg se ham, min Ellinor. Klokken fire må jeg være i byen igen."

"Jeg hørte hans stemme i gården for et øjeblik siden. Lad mig se, om han skulle være gået på kontoret."

Nej! der var han endnu ikke gået hen. Han sad ganske roligt i sit arbejdsværelse i en lænestol tæt ved det åbne vindue, røg en cigar og læste avisen i ro og mag. Det var blevet ham mere og mere imod at gå på kontoret, siden Dunster var blevet kompagnon; den fyr havde begyndt at påtage sig så overlegen en mine. – Han rejste sig, tog cigaren ud af munden og bød mr. Corbet en stol, idet han nok vidste, hvad denne havde på hjerte, da han begyndte: "Må jeg tale et par minutter med Dem, mr. Wilkins?"

"Med fornøjelse, min kære ven. Sæt Dem ned. Vil De have en cigar?"

"Tak, jeg ryger aldrig." Mr. Corbet foragtede alle den slags vaner og udtalte sit afslag, omend uforsætligt, temmelig kort. Han var taknemmelig for, at han ikke var som andre mennesker

i den retning, men det lå langt fra ham at ville reformere andre. "Jeg ville gerne tale med Dem om Ellinor. Hun siger, at hun tror, De må være vidende om vore gensidige følelser."

"Ja," sagde mr. Wilkins, der atter havde taget sin cigar for at skjule sin bevægelse over det, han vidste der kom; " jeg tror nok, at jeg har haft mine anelser. Det er ikke så længe siden, jeg selv var ung." Og han sukkede ved erindringen om Lettice og sin friske, håbefulde ungdom.

"Og jeg håber, at De siden De har været vidende om det og ikke ytret noget mishag, ikke vil nægte Deres samtykke til vort ægteskab?"

Mr. Wilkins talte ikke i nogle øjeblikke – en berøring, et ord endnu ville have bragt ham til tårer; for nu fandt han det hårdt at give det samtykke, som skulle skille ham fra hans eneste barn. Pludselig rejste han sig, rakte sin hånd til mr. Corbet, der var blevet meget ængstelig over den lange tavshed, og sagde: "Gud velsigne jer begge! Jeg vil give Dem hende en dag – men det må ikke blive foreløbig. Og gå nu bort – gå tilbage til hende – for jeg kan ikke udholde dette meget længere."

Mr. Corbet vendte tilbage til Ellinor. Mr. Wilkins satte sig ned og begravede ansigtet i sine hænder; derpå gik han til stalden og lod en hest sadle for at ride en lang tur. Forgæves ventede mr. Dunster ham på kontoret, hvor en halsstarrig gammel herre intet ville høre tale om, at han var kompagnon, men vedblev at forlange at tale med mr. Wilkins om vigtige forretninger.

5. kapitel

Få dage efter syntes Ellinors fader selv, at der burde finde en meddelelse sted imellem ham og hans datters forlovede med hensyn til dennes families samtykke til forbindelsen, og han tilskrev derfor Ralph et meget smukt brev. Heri sagde han, at han naturligvis antog, denne havde underrettet sin egen fader om forlovelsen, omtalte sine egne familieforhold og anførte, at Ellinor som hans eneste barn naturligvis ville blive hans arving, mens han indtil videre ville tilstå hende en årlig indtægt, hvis størrelse nærmere kunne bestemmes.

Det var et velskrevent, ligefremt brev og godt skikket til det brug, mr. Wilkins vidste, at Ralph ville gøre af det – nemlig sende det til sin fader. Man skulle tro, forbindelsen ikke var så meget ulige med hensyn til rang, at der fra den kant skulle opstå store vanskeligheder, men kaptajn Corbet, den ældste søn, havde netop indgået en lignende forbindelse med lady Maria Braband, datter af en af de stolteste jarler i mr. Wilkins nabolag. Denne havde altid betragtet prokuratorens nærværelse ved jagterne som en fornærmelse og overset ham ved middagsselskaberne. Lady Maria var hos Corbets på den tid Ralph sendte brevet, og hun gentog kun sin faders meninger, da man spurgte hende om, hvem disse Wilkins var. Hun var godmodig og agtede just ikke at gøre ondt; men da hun tænkte på, at hun skulle være denne prokuratordatters svigerinde, gjorde hun familien latterlig og nedsatte den.

Dette havde en virkning, som hun dog ikke havde påtænkt; for mrs. Corbet og hendes døtre satte sig heftigt imod denne

tåbelige forlovelse og pinte og plagede herremanden, indtil denne for at få fred tilskrev Ralph et vredt brev, hvori han bemærkede, at sønnen, som var myndig, naturligvis kunne handle efter forgodtbefindende, men at forbindelsen aldeles ikke stod dem an, at det var en nedværdigelse for familien, som netop skulle knyttes til en af de ældste adelige familier, og at han aldrig måtte vente at se den pige indlemmet som datter blandt dem. Herremanden var noget stolt af dette brev og viste det til sin kone; hun derimod fandt det ikke stærkt nok, og tilføjede følgende lille efterskrift: "Kære Ralph! Skønt du skal arve Bromley ved min død, kan jeg bidrage meget til at gøre ejendommen værdiløs. Hidtil har agtelse for dig afholdt mig fra at lade skove osv.; men denne retfærdige forholdsregel skal jeg upåtvivlelig tage, hvis jeg finder, at du vedbliver med denne tåbelige forlovelse. Din faders mishag vil være en tilstrækkelig grund dertil."

Ralph ærgrede sig over modtagelsen af disse breve, skønt han kun smilede, da han gemte dem i sin pult.

"Den kære gamle fader, hvor vred han lader! Hvad moder angår, skal jeg nok bringe hende til fornuft ved at tale med hende. Lad hende først få et bestemt begreb om Ellinors formue, og lad hende kun, hvis hun vil, skove – det har hun truet mig med, så længe jeg kan erindre, men hvad jeg også har vidst, at hun ikke havde ret til – så indvilliger hun nok til sidst. Jeg har tid at vente!" Han antog det ikke nødvendigt at besvare disse breve straks, heller ikke hentydede han til Ellinor om deres indhold. Og mr. Wilkins, som havde været veltilfreds med sit eget brev, og som ikke kunne tænke sig andet, end at det også måtte behage mr. Corbet, fattede ingen mistanke, fordi

han ikke fik nærmere underretning om Ralphs families samtykke.

Hvad Ellinor angik, da var hun idel lykke. En så blomstrende sommer havde man ikke set i mange år, det syntes, som ville naturen selv fylde Ellinors glædes skål til randen, og som om hele verden tog del i hendes lykke. Hendes fader befandt sig godt og var tilsyneladende tilfreds. Miss Monro var elskværdig, og Dixon mindre plaget af gigt end ellers. Kun mr. Dunster sneg sig rundt i huset og syntes ved sin blotte nærværelse at forstyrre hendes lykke.

Hun gjorde sin første indtrædelse i Hamleys assembléer, men med mindre virkning end hendes fader eller hendes elsker havde ventet. Hendes skønhed og naturlige ynde beundredes af alle, men de fleste havde noget at udsætte på hende, skønt de ikke vidste, hvad det var, eller rettere ikke sagde det; for det var kun deres egen ærgrelse over at finde hende så yndig, selv om hun ikke hørte til deres sæt.

Ellinors største glæde efter den første selskabsaften var den, at hun ved hjemturen om aftenen hørte sin fader sige: "Efter min smag var Ellinor den smukkeste pige i hele salen, og jeg tror at kende dem, der ville sige det samme, hvis de havde haft lov."

"Tak, fader," sagde Ellinor og trykkede hans hånd, som hun holdt i sin. Hun troede i hans ord at finde en hentydning til Ralph som den, der ville have været enig med ham; men han tænkte sjældent på de fraværende, derimod mente han at have bemærket, at lord Hildebrand oftere havde sat sin monokel på plads med det tydelige formål at se på Ellinor.

"Dine perler, mit barn, var også de smukkeste af dem alle, men indfatningen er vist lidt gammeldags. Lad mig få lov at sende dem til Hancock og få dem sat i stand."

"Nej fader, jeg vil helst beholde dem, som de er – som moder har båret dem."

Et øjeblik blev han rørt.

"Du har ret, min ven, Gud velsigne dig for den tanke."

Men i stedet for forærede han hende et sæt safirer til det næste selskab, hun skulle deltage i.

Disse selskaber med baller var ikke egnede til at gøre Ellinor forfængelig og forlystelsessyg. Herrerne havde en mængde pligtdanse at arbejde af og kunne først senere følge deres smag. Ellinor var stillet under beskyttelse af en kortspillende enkefrue, der så lidt som muligt bekymrede sig om sin protegé. Og Ellinor fandt så få dansende herrer, at hun egentlig hellere var blevet hjemme. Men for faderens skyld lod hun, som om hun altid morede sig udmærket. Hun følte sig for øvrigt så lykkelig, at hun sagtens kunne bringe dette lille offer!

Stundom kom mr. Corbet for at besøge hende. Ved disse lejligheder sov han altid hos mr. Ness, men han tilbragte størstedelen af dagen på Ford Bank. De små besøg var imidlertid ikke hyppige; for han arbejdede strengt, ordnede sit hele liv således, at han bedst kunne nå målet for sin ærgerrighed, og følte glæde ved at overgå dem, der havde begyndt samtidig med ham. Han gennemlæste Ellinors breve atter og atter og i øvrigt intet uden juridiske bøger. Han frydede sig over den dybe kærlighed, som hver linje i hendes breve udåndede, var glad over, at hun morede sig alt for godt ved selskaberne, skønt han harmedes lidt over folks smag i Hamley.

Havde imidlertid andre beundrere fremstillet sig, ville han være blevet nødt til at gøre sine rettigheder gældende på en mere bestemt måde, for han havde ladet Ellinor bede sin fader om, at hans forlovelse ikke måtte blive alt for meget kendt, før den tid nærmede sig, at han kunne gifte sig. Mr. Wilkins undrede sig lidt, men gav som altid efter for Ellinors anmodning.

I al denne tid var Ralph bestemt overfor sin familie, og denne hans fasthed gjorde også, at de efterhånden begyndte at tage sagen fornuftigere og at tale om, hvad medgift Ellinor skulle have. Dette var også for Ralph et interessant spørgsmål, som han ved sin forlovelse havde været for ung til at tænke på. Men en rig prokuratordatter burde have en betydelig medgift, og han svarede derfor sin fader, at hvis denne ville gøre ham forespørgsler i et brev, ville han sende det til mr. Wilkins.

Det forønskede brev kom og indesluttedes i et fra Ralph til mr. Wilkins, hvori Ralph anførte, at han håbede snart at kunne byde Ellinor et hjem, at han ventede en stadig fremgang i sin stilling, men at der kunne indtræde omstændigheder, som ville forhindre ham i at tjene noget; hans fader ønskede derfor, som det vedlagte brev viste, at vide, om mr. Wilkins kunne sikre ham imod den mulighed at skulle sørge for sin søns enke, hvis hendes mand skulle falde fra, ved at give Ellinor en medgift.

Dette brev vakte mr. Wilkins af en lykkelig drøm. Han holdt af Ralph og var endog ind imellem glad over at vide, at Ellinors fremtid var sikret; men han turde ikke tænke sig, at ægteskab skulle finde sted førend efter hans død. Han kunne ikke forstå, hvorledes hans eget liv skulle gå uden hende, eller hvorfor hun og Ralph ikke kunne vedblive at have det som nu. Han kom ned til morgenmaden med brevet i hånden. Af Ellinors rødmen

vidste han, at hun havde fået brev med samme post, og hendes kærtegn sagde ham, at hun var bekendt med indholdet af hans. Dog stak han det i lommen og prøvede på at glemme det.

Dette gjorde han ikke alene af uvilje mod at befordre Ellinors ægteskab, men navnlig fordi hans pengesager var i en forviklet tilstand. Han havde længe levet over evne; han holdt intet regnskab over sine udgifter, da han indbildte sig, at de stadige indtægter i forbindelse med hans renter langt fra kunne opbruges af ham. Men mange heste og tjenere, udsøgte vine og retter, og vanen at købe alt, hvad man har lyst til, kan alt tilsammen koste betydelige summer. For et par år siden, da han var uheldig i en stor spekulation, som han havde indsat en del af sin formue på, havde han indskrænket sig. Men dette varede kun kort tid; han forfaldt atter til overdådighed, idet han trøstede sig med, at Ellinor var forlovet med en rig mands søn.

Han tvivlede ikke om, at han med lethed kunne give Ellinor en passende medgift, men for at kunne gøre dette, måtte han sætte sig ind i sine pengesager, og det havde han ikke lyst til. Derfor besluttede han foreløbig ikke at omtale Ralphs brev til Ellinor. I de næste dage så hun kun lidt til sin fader, og når hun var sammen med ham, var det tydeligt, at han undgik at berøre den sag, der lå hende på hjerte. Ralph havde samtidig skrevet til hende og bedt hende formå sin fader til at give sit samtykke, ikke at han brød sig om rigdom, men kun om så meget, at de kunne bestemme en dag til deres ægteskab.

Ellinor opsatte imidlertid at besvare brevet, indtil hendes fader havde talt med hende; men da hun mærkede, at han undgik hende, sank hendes mod. Hun begyndte at gøre sig bebrejdelser for, at hun ønskede at forlade ham, og så flere

gange op i hans ansigt, som om hun ville tale; men så snart han opdagede dette, talte han muntert om alle andre genstande og bragte hende derved til tavshed.

Omsider blev Ralph utålmodig over hverken at høre fra mr. Wilkins eller fra Ellinor, og han tilskrev derfor den førstnævnte, idet han gjorde ham et nyt forslag, der var blevet ham indgivet af faderen. Det gik ud på, at en vis sum skulle udbetales af mr. Wilkins og under formyndere anvendes til forbedring af Bromley. Mens prokuratoren ville få høje renter af sine penge, ville godset forøges i værdi, og Ellinors fremtidige udsigter derved vinde. Vilkårene var så fordelagtige, at mr. Wilkins var stærkt fristet til straks at gå ind på dem, navnlig da Ellinors blege kinder samme morgen havde berørt hans samvittighed. Han gjorde derfor nogle beregninger på et stykke papir, opdagede, at han kunne betale den forlangte sum, skrev til Ralph, at han gik ind på forslaget, og kaldte Ellinor ind i sit arbejdsværelse for at læse brevet, inden han forseglede det. Han så farven vende tilbage i hendes ansigt og hendes læber skælve, og inden brevet endnu var fuldendt, lå hun i hans arme og kyssede ham, mens hun mere takkede ham med miner end med ord.

"Så, så!" sagde han smilende og sukkende; "jeg tror, du har antaget mig for en hårdhjertet fader; man kan ikke på én dag bestemme sig, når der er tale om så store pengesummer."

"O fader! Jeg frygtede for, at du var vred."

"Nej, vred var jeg ikke; kun søger gamle Corbet at stille sagerne godt for sin søn. Det er godt for mig, at jeg aldrig har været ødsel. Giv mig nu et kys og lad os ride ud sammen."

"Men fader, vi har jo ikke brug for alt det."

"Jo, det gør skam ikke noget. Du skal i det mindste indtræde i familien som en pige med en vis formue, siden du dog ikke kan optræde som en lady Maria. Vær du blot ganske rolig, giv mig endnu et kys, og så vil vi lade et par heste sadle og tage os en fridag. Har jeg ikke nok fortjent det, Nelly?"

Landarbejderne på marken standsede i arbejdet, da fader og datter stolt red forbi, og fulgte dem med blikket. En talte om den udprægede skønhed i familien Wilkins, for også Edwards fader havde været en statelig mand; en anden mente, at rige folk kunne sagtens være smukke, de havde altid nok at spise og kunne ride, når de var trætte af at spadsere, og bekymringen for den kommende dag skræmte ikke søvnen bort fra dem. Og i bitter følelse af afstanden mellem disse mennesker og deres egen lod hakkede og gravede mændene tavse videre.

Men hvis de havde vidst, hvilke kvaler og fristelser den rige er udsat for, hvis de kunne have set de skyer, som samlede sig om faderens hoved og tillige kastede sine skygger over datteren, ville de have indrømmet sandheden af det gamle ord, at "ingen kender dagen, før solen går ned".

Skønt de på den ridetur talte om, at de dagligt ville tage ud sammen, var det dog sidste gang, Ellinor kom til at ride med sin fader. Vejret begyndte nemlig snart at blive dårligt, og hvad enten dette var årsagen, eller han havde bekymringer, som trykkede ham, nok er det, han ytrede ikke mere lyst til at ride, men søgte snarere i vinen at glemme sit slette lune. Det mærkede imidlertid Ellinor ikke.

"De skulle få herren til at ride med Dem," sagde Dixon en dag, da han hjalp Ellinor til hest. "Han ser ikke rask ud og arbejder vist for meget på kontoret."

Men da Ellinor sagde det til sin fader, svarede han, at Dunster i den senere tid havde opirret ham på forskellige måder, så han anså det for bedre stadig at være på kontoret for at vise ham, hvem der var herre. Ellinor sukkede lidt over, at hun ikke kunne nyde godt af sin faders selskab, men hendes skuffelse veg snart for vrede på Dunster, der i den senere tid syntes at have fået en vis magt over hendes fader. – På Ford Bank syntes det ikke at gå som det plejede i den senere tid. – Mr. Wilkins lignede ikke sig selv, han var pirrelig og urolig, og hans onde lune sporedes godt på alle tjenestefolkene. I Ellinors hjerte var derimod en lykke, som den daværende uhyggelige tilstand ikke formåede at udrydde.

6. kapitel

Ved påsketid besøgte Ralph Corbet dem. Mr. Wilkins havde for travlt til at se ham meget; men når de mødtes, var de lige så venlige mod hinanden som før. For Ellinor derimod var hans besøg kun en kilde til glæde. Hidtil havde lidt frygt blandet sig i hendes kærlighed til ham; nu var imidlertid hans væsen blevet blidere, hans meninger mindre bestemte, og hans hele behandling af hende viste mere ømhed. De talte et par gange om deres fremtidige ægteskabelige liv i London, og hun bemærkede da, at hendes elsker ikke havde glemt sin ærgerrighed for sin kærlighed. Han prøvede på at indpode hende noget af sin egen tørst efter held i verden; men det var forgæves. Hun sagde ham, at hun ikke havde anden ærgerrighed end at behage ham, og hvis han kun ville vedblive at elske hende, var det hende ligegyldigt, om han var fornem eller ringe.

I de to sidste dage af hans ophold var der en pludselig vejrforandring, og det blev næsten sommervarme. Mr. Wilkins skulle komme tidligt fra kontoret for at ride ud med dem. Da det imidlertid blev sent, og han ikke kom, fandt Ellinor på, at de skulle drikke te ude i haven. Miss Monro gjorde nogle indvendinger, men de overdøvede hende og satte bordet ud. Da mr. Wilkins kom, var han tavs og alvorlig, og efter at have siddet et øjeblik, sprang han op, sagde at han frøs og spadserede frem og tilbage, mens han talte til dem. Men han forekom dem begge hele aftenen at være underlig.

Næste dag forlod mr. Corbet dem. –

Jeg har sagt, at få eller ingen i nabolaget var vidende om Ellinors forlovelse. En af de sjældne gange, da hun spiste ude med sin fader, kom hun til at sidde til bords ved siden af en ung præst, som var på besøg der efter nylig at have fået et kald i egnen. Da herrerne kom ind i dagligstuen efter bordet, slog det Ellinor for første gang i hendes liv, at hendes fader havde drukket mere vin, end der var ham tjenligt. Dette var i den senere tid blevet ham en vane; men da han altid søgte at gå stille til sit værelse ved slige lejligheder, havde hans datter aldrig opdaget det før. Nu farvede skamrødmen hendes kinder, hun troede, at alle måtte bemærke hans forandrede væsen, og hun gav sig derfor med fornyet kraft og tilsyneladende interesse til at tale med mr. Livingstone om, hvad der faldt hende ind, for i det mindste at aflede hans tanker fra faderen.

Virkningen af hendes opførsel var en anden, end hun havde haft i sinde. Hun afholdt rigtignok mr. Livingstone fra at lægge mærke til faderen; men hun fængslede også hans opmærksomhed på sig selv. Ved middagsbordet havde han fundet hende meget indtagende; men nu fandt han hende uimodståelig. Han drømte om hende hele natten og vågnede op næste morgen med en beregning over, hvorvidt hans indkomster tillod ham at ernære en kone.

I de næste par dage forlod hendes billede ikke hans tanker, hendes blide stemme lød stadig i hans øren, og følgen var, at han tilskrev hende et åbenhjertigt, ligefremt brev, hvori han tilbød hende sin hånd og sagde, at han den påfølgende morgen ville henvende sig til mr. Wilkins i denne anledning. Ellinor fik det om aftenen, da hun fad i biblioteket med miss Monro. Hendes fader spiste ude, hun vidste ikke hvor, men antog det

var i et lille herreselskab, da han ikke havde været hjemme for at klæde sig om. Hun vendte og drejede brevet uden at vide fra hvem det kom, men så snart hun åbnede det og så underskriften, slog det hende pludselig, hvad indholdet var, og hun rødmede dybt. Under et påskud forlod hun værelset, gik op på sit eget kammer og læste med selvbebrejdelse den unge mands ivrige ord. Hvorledes måtte hun, en forlovet pige, have opført sig for at én aftens sammenkomst kunne have ført til det resultat? Hun havde ingen grund til sine bebrejdelser, men det har vi intet at gøre med. Hun var meget fortvivlet, satte sig ned og søgte at genkalde sig sine ord og sin opførsel den aften og besluttede at bede sin fader, så snart han kom hjem, om at klare sagen ved næste morgen at gå til mr. Livingstone og lige ud fortælle ham alt.

Hendes hoved smertede og hun gik til vinduet og lænede sig ud. Efter nogen tids forløb hørte hun havelågen åbnes, og hun få sin fader komme; men han var ikke alene, mr. Dunster var med ham, og de talte temmelig højrøstet sammen. Lyden af deres stemmer tabtes imidlertid straks efter, da de trådte ind i mr. Wilkins' arbejdsværelse.

"De har spist til middag et eller andet sted sammen, sandsynligvis hos mr. Hanbury," tænkte Ellinor. "Men hvor det træffer sig uheldigt, at han netop i dag skal komme hjem med fader!"

To eller tre gange tidligere havde mr. Dunster besøgt mr. Wilkins om aftenen; men grunden kendte Ellinor ikke og havde aldrig tænkt over, at hendes faders fraværelse fra kontoret muligvis gjorde det nødvendigt for mr. Dunster at søge ham i forretningssager. Hendes fader var altid ærgerlig til mode over

disse besøg, og Ellinor ærgrede sig ikke mindre, når hans ro således blev forstyrret af hans ubehagelige kompagnon. Dette var naturligvis også tilfældet denne aften; hun formodede imidlertid, at Dunster ikke ville blive længe, og besluttede at vente, til han var gået, for derpå at betro faderen, hvad der var hændet hende med mr. Livingstone.

Hun sad ved vinduet og drømte om sin tilkommende lykke; hun sad der så længe, at hun kom til at ryste, og hun rejste sig derfor og tog et sjal. Det forekom hende at være blevet meget sent; månen var kommet højere på himlen, og skyggerne i haven var blevet mørkere og tungere. Mr. Dunster kunne da ikke være gået så stille bort, at hun ikke skulle have hørt det?

Nej, der lød stemmer op til hende fra hendes faders arbejdsværelse – det var vrede stemmer, og hendes vrede steg på samme tid, da hun tænkte sig, at mr. Dunster nu plagede hendes fader. Hun hørte da en pludselig bevægelse søm af stole, der flyttes, og dernæst dyb tavshed. Ellinor lænede hovedet imod vindueskarmen for bedre at lytte; for hun blev betaget af en ængstelig følelse. Men hun hørte intet uden sit eget hjertes banken. Hvor længe dette varede, vidste hun ikke. Det næste, hun hørte, var faderens ilsomme skridt til soveværelset; men da hun løb derhen for at tale til ham, var han allerede borte, og næsten i samme øjeblik hørte hun døren til hans arbejdsværelse lukkes og hurtige skridt i haven. Hun troede naturligvis, at det var mr. Dunster, der forlod huset, og hun skyndte sig derfor at tage brevet og gå til faderens værelse. Da hun trådte ind, blændede lyset hende et øjeblik, og det forekom hende, at stuen var tom, men ved at se nærmere til, så hun med skræk et par ben stikke frem bag ved bordet. Som om hun blev tvunget til

det, gik hun, skønt hun gyste ved det, hen for at se, hvem der lå så stille og ubevægelig, at han ikke rørte sig ved hendes pludselige ankomst. Det var mr. Dunster; hans hoved var understøttet af puder, hans øjne var åbne og stirrende, og der var en stærk lugt af cognac og lugtesalt i værelset.

Midt i Ellinors skræk og forvirring indgaves der hende et næsten overnaturligt mod og åndsnærværelse. Hun gik hen og lukkede den dør, hun var kommet ind ad, tog derpå en cognacsflaske, som stod på bordet, knælede og forsøgte at hælde ham noget i munden; men mærkede, at hun ikke formåede det. Så vædede hun sit lommetørklæde med brændevinen og fugtede hans læber – men det hjalp ikke, for manden var død – dræbt af et sprængt blodkar. Hvorledes dette gik til, skal jeg senere fortælle. Hun satte sig ned på gulvet ved siden af den døde mand, skjulte sit ansigt i hænderne for at udelukke det frygtelige syn, og mærkede næppe at døren blev åbnet.

Hendes fader trådte ind, og fo'r tilbage, da han så sin datter sidde ved siden af liget.

"Min Gud, Ellinor! hvad har bragt dig her ind?" sagde han næsten bistert.

Hun svarede som forstyrret: "Det ved jeg ikke. – Er han død?"

"Tys, tys, barn! Der er nu intet at gøre ved det."

Hun løftede øjnene, og de faldt på Dixon, der med et forfærdet ansigt stod bagved hendes fader.

"Er han død?" spurgte hun ham.

Han trådte frem, idet han ærbødigt skubbede sin herre til side; derpå bøjede han sig ned over liget, tog et lys fra bordet og betydede mr. Wilkins, at han skulle lukke døren. Dixon løftede

med den ene arm hovedet i vejret og holdt lyset tæt hen til munden; men flammen forblev fuldkommen rolig.

Efter nogen tids forløb sagde Ellinor: "Hvorledes gik dette til, fader?"

Han ville gerne have ladet hende være uvidende om det hele; men da hun således udspurgte ham, kunne han ikke andet end tale sandhed, og med stor overvindelse sagde han:

"Han tirrede mig – han var så uforskammet, at jeg ikke kunne holde det ud. Jeg slog ham – ja, jeg kan ikke sige, hvorledes det gik til. Han må have slået sit hoved i faldet. O min Gud! for en lille time siden var jeg endnu uskyldig!" Han dækkede sit ansigt med sine hænder.

Ellinor tog lyset og gjorde atter et forgæves forsøg med det.

"Kunne ikke en læge hjælpe her?" spurgte hun Dixon med sagte, håbløs stemme.

"Nej!" sagde han og rystede på hovedet, "en læge vil ikke kunne gavne noget her." Han tog nu en stor lancet frem, som han brugte til at årelade heste med. Han prøvede instrumentet mod sin finger. Ellinor ville holde den dødes arm, men sank afmægtig tilbage. Dette vækkede fadere af hans forstenelse, og han hjalp Dixon med operationen. Dixon fik slået hul, men om det nu var en åre eller en ven, kom der under alle omstændigheder ikke blod. Håbløse lagde de den døde tilbage på puden.

"Mr. Ned!" sagde Dixon lidt efter – for han havde kendt mr. Wilkins siden dennes ungdom, og nærede endnu en slags beskyttende instinkt over for ham – "mr. Ned – vi må gøre noget."

Ingen sagde noget. Hvad kunne der gøres?

"Så nogen ham gå ind her?" spurgte Dixon efter en tids forløb. Ellinor hævede blikket for at høre sin faders svar, og et vildt håb om, at det hele endnu kunne skjules, gennemfo'r hende. Hvordan vidste hun ikke, og hun havde ikke tanke for andre følger end blot det ene at frelse sin fader for forhør og straf.

Mr. Wilkins syntes ikke at høre noget; han syntes overhovedet intet at høre uden genlyden af sine egne ord: "For en time siden var jeg endnu uskyldig! kun for en time siden."

Dixon rejste sig og hældte et glas brændevin ud af flasken, som stod på bordet.

"Drik dette!" sagde han og førte det til hans læber. "Nej," vedblev han til Ellinor, "det vil ikke skade ham, det vil kun bringe ham til sig selv. Og han behøver hele sin fatning. Vær nu så god at besvare mit spørgsmål. Så nogen, at mr. Dunster kom herind?"

"Det ved jeg ikke," svarede mr. Wilkins, der genvandt mælet. "Alt står i en tåge for mig. Han tilbød sig at følge mig hjem, men jeg ønskede det ikke. Jeg var næsten grov imod ham for at få ham til at lade være. Jeg ønskede ikke at tale om forretninger; jeg havde drukket for meget til at være klarhovedet, og der var desforuden i kontoret noget, som ikke var i orden, hvilket han vidste. Hvis nogen hørte vor samtale, må de vide, at jeg ikke ville have ham med. O, hvorfor ville han komme her? Han var så påståelig – han ville absolut komme – og nu er det blevet hans død."

"Ja, gjort gerning kan ikke ændres, og jeg er vis på, at enhver af os her ville gerne gengive ham livet, hvis det stod i vor magt, skønt han var en hæslig plage for os, mens han levede. Men,

hvad jeg tænker på, er dette: det vil måske gå galt, herre, hvis man finder ham her. Det kan man ikke vide. Tror De ikke, frøken, at da han ingen slægtninge har, og altså ingen vil savne ham, vi godt kunne begrave ham et eller andet sted før morgen? Det er endnu mørkt i mere end fire timer. Jeg ville ønske vi kunne begrave ham på kirkegården, men det kan ikke ske; jeg mener imidlertid for mit vedkommende, at jo før vi lægger ham i jorden, stakkels fyr, desto bedre vil det være for os alle. Jeg kan tage et stykke græstørv op, hvor det aldrig vil ses, og hvis herren vil tage den ene spade, vil jeg tage den anden, og vi kan lægge ham blidt ned og dække ham til, og ingen vil blive klogere."

Der blev en kort tavshed; derpå sagde mr. Wilkins:

"Hvis min fader kunne have anet dette! Man vil anklage mig for mord, og du, Ellinor! – Dixon, du har ret! Vi må skjule det, eller jeg må skære halsen over på mig, for jeg kunne aldrig overleve det. Et øjebliks lidenskab, og hele mit liv forspildt!"

"Kom med, sir," sagde Dixon; "der er ingen tid at spilde." Og de gik bort for at søge værktøj, medens Ellinor gysende fulgte dem og bad, om hun måtte være hos dem, da hun ikke turde forblive alene i værelset med liget.

Hun ville ikke gå ind til sit eget værelse; hun frygtede ensomhed og uvirksomhed. Hun gav sig til at bære tunge kurve med jord og anstrengte sig, så meget hun kunne, og hun hentede alt, hvad de behøvede, med hurtige, lette trin.

En gang, da hun gik forbi den åbentstående dør, forekom det hende, at hun hørte en raslen, og et glimt af håb fo'r gennem hende. Kunne der være liv i ham endnu? Hun trådte ind; men et blik var nok til at bringe hende ud af vildfarelsen – det havde blot været vinden, som rystede grenene.

De gravede et dybt hul og arbejdede kraftigt og ivrigt for at dæmpe tankerne og samvittighedsnaget.

En eller to gange bad hendes fader om brændevin, og da Ellinor tidligere havde set de gode virkninger af dette, bragte hun ham det, ligesom hun også på faderens anmodning og uden at forstyrre nogen i huset hentede mad til Dixon. Da alt var beredt, til at liget kunne nedsænkes i den uindviede grav, bad mr. Wilkins Ellinor om at gå op på sit eget værelse – hun havde gjort sit for at hjælpe dem; det øvrige måtte de gøre alene. Hun følte rigtigheden af dette og mærkede tillige, at hendes kræfter begyndte at svigte hende. Hun ville have kysset sin fader, som han sad der for enden af graven, mens Dixon var gået bort for at ordne noget ved liget, men mr. Wilkins stødte hende rolig og bestemt bort og sagde:

"Nej, Ellinor, du må aldrig kysse mig mere; jeg er en morder".

"Men jeg *vil* gøre det, min egen kære fader," sagde hun og slyngede armene lidenskabeligt om hans hals, idet hun dækkede hans ansigt med kys. "Jeg elsker dig, om du så var tyve gange en morder, hvad jeg ved du ikke er; for dette var kun en ulykkelig hændelse."

"Gå ind, barn, gå ind og se at få hvile. Men gå blot ind, for vi må blive færdige her så snart som muligt. Månen er gået ned, og dagen vil snart bryde frem. Hvilken lykke, at der ikke er værelser på denne side af huset. Gå ind, Ellinor." Og hun gik, idet hun anstrengte sig for at gå lydløst og med bortvendte øjne igennem det værelse, som skjulte hendes faders frygtelige og overilede dåd.

Da hun kom til sit eget værelse, skød hun slåen for døren og listede sig hen til vinduet, som om en eller anden fortryllelse

tvang hende til at iagttage alt indtil enden. Men hun kunne næppe gennemtrænge det tætte mørke, som på den tid af året går forud for dagens komme. Hun kunne skelne trætoppene, og hun kunne også se stammen af det træ, graven var gravet under; det var netop på det sted, hvor Ralph og hun havde drukket te sammen, og hvor hendes fader, hvad hun nu mindedes, var gået gysende frem og tilbage, som om en eller anden anelse havde grebet ham.

Nede i haven bevægede de sig langsomt og roligt, men hver lyd var betydningsfuld og frygtelig for Ellinors øre. Førend de var færdige, forkyndte allerede fuglesangen dagens frembrud. Derpå lukkedes dørene, og dyb stilhed herskede over alt.

Ellinor kastede sig påklædt på sengen og var glad over den træthed, der næsten gjorde hende det umuligt at tænke. Efterhånden bragte morgenens kulde hende til at krybe sammen mellem de uldne tæpper, og snart efter faldt hun i dyb, tung søvn.

7. kapitel

En banken på døren vækkede Ellinor; det var hendes pige.

Hun var lysvågen i samme øjeblik, for hun var faldet i søvn med en bestemt tanke i sindet, kun én, da alt, hvad der ikke havde hentydning til den frygtelige begivenhed, var hende ligegyldigt. Alt drejede sig om at beskærme hendes fader for mistanke, og for at kunne dette måtte hun forstå at beherske sig.

Hun sagde derfor til Mason:

"Lad mig ligge en halv time endnu og bed miss Monro ikke at vente med morgenmaden efter mig; men bring mig om en halv time en kop stærk te, for jeg har en heftig hovedpine."

Mason gik da bort, og Ellinor sprang op, klædte sig hurtigt af og gik i seng igen, så at pigen ikke kunne se, at der havde været nogen forstyrrelse om natten, da hun atter kom op med morgenmaden.

"Hvor De ser syg ud, frøken!" sagde Mason. "De gjorde vist bedre i ikke at stå op endnu."

Ellinor længtes efter at spørge, om hendes fader var kommet ned; men dette spørgsmål – der var så naturligt på enhver anden tid – forekom hende så mistænkeligt under de nærværende omstændigheder, at hun ikke formåede at fremsætte det. I alt fald måtte hun stå op og se at få dagen til at gå som sædvanlig. Hun klædte sig derfor på, idet hun sagde, at hun havde en stærk hovedpine, og prøvede på at sige et par ligegyldige sætninger, da hun ikke kunne tænke på andet end dén ene rædsel. Men hun kunne ikke mindes, hvorledes hun

opførte sig i almindelighed; for hendes liv havde hidtil været uskyldigt, og hun havde ikke behøvet at lægge skjul på sine følelser.

Førend hun endnu var færdig med at klæde sig på, meldte man hende, at mr. Livingstone var nede i dagligstuen og ønskede at tale med hende.

Mr. Livingstone! Han hørte til det gamle liv fra i går! Denne nats værk havde ganske forvirret hendes tanker, og det var kun med anstrengelse, at hun kunne erindre, hvem han var, og hvad han ville. Hun sendte Mason ned for at spørge den, der havde lukket op for ham, hvem han havde spurgt efter.

"Han spurgte først efter herren. Men herren har endnu ikke ringet på barbervand, og James svarede derfor, at han ikke var oppe. Så tænkte han sig lidt om og spurgte, om han kunne få Dem i tale; hvis De ikke var tilstede, ville han vente; men det var ham så magtpåliggende at se enten herren eller Dem. James bad ham derfor sidde ned, så ville han lade Dem det vide."

"Jeg må gå ned," tænkte Ellinor. "Jeg skal snart få ham bort. At komme og tale om ægteskab i et hus som dette, og det oven i købet i dag!"

Og hun gik hurtigt ned uden at have medfølelse med den mand, hvis kærlighed hun mente var vokset op som en champignon på en eneste aften og derfor ikke havde synderligt at betyde.

Hun tænkte ikke på sit eget udseende og havde klædt sig på uden at se i spejlet. Hendes eneste hensigt var at affærdige frieren så hurtigt som muligt. Enhver følelse af sky, forlegenhed og jomfruelig undseelse blev overvundet, og hun gik ind.

Han stod ved kaminen, da hun trådte ind, og gik hende et par skridt i møde, men standsede da, som lynslået ved synet af hendes blege, ubevægelige ansigt.

"Miss Wilkins, jeg frygter, at De er syg! Jeg er kommet for tidligt. Men jeg må forlade Hamley om en halv time og jeg tænkte – o, miss Wilkins! hvad har jeg gjort?"

For hun sank ned i den nærmeste stol, som om hans ord havde overvældet hende; men det var kun hendes egne tanker, som stormede ind på hende, og hun havde næppe nogen klar bevidsthed om hans nærværelse.

Han trådte et par skridt nærmere, som om han længtes efter at tage hende i sine arme og trøste og beskærme hende; men hun rejste sig stift op, gik hen imod kaminen, stillede sig der og ventede på, hvad han ville sige. Hendes syge udseende forskrækkede ham; han forglemte næsten sit eget frieri i ønsket om at kunne befri hende fra de lidelser, som han antog for legemlige, og hun måtte derfor til sidst begynde samtalen.

"Jeg modtog Deres brev i går, mr. Livingstone, og jeg har ønsket at tale med Dem i dag for at forhindre, at De henvendte Dem til min fader. Jeg siger intet om den slags kærlighed, De kan føle for mig – som De kun en gang har set. Alt, hvad jeg siger, er, at jo før vi begge forglemmer, hvad jeg kun kan benævne dårskab, desto bedre."

Hun påtog sig en mine, som om hun var betydeligt ældre og mere erfaren, end hun i virkeligheden var. Han mente, hun var stolt; hun var blot ulykkelig.

"De tager fejl," sagde han med mere ro og værdighed, end man efter hans foregående opførsel skulle have antaget ham i stand til at have. "Jeg kan ikke tillade Dem at karakterisere det,

der var alvorligt og inderligt ment, som dårskab. Det er muligt, skønt det måske ikke er almindeligt, at en mand kan føle sig så stærkt tiltrukket af en kvinde, selv ved første øjekast, så han føler sig overbevist om, at hun, og kun hun, kan udgøre hans lykke. Det var måske fordringsfuldt af mig at tilbyde Dem min hånd. Dårskab – det har De ret i – var det at drømme om, at De selv i ringeste måde kunne gengælde mine følelser, når De kun havde set mig én gang, og jeg skammer mig over mig selv. Jeg kan ikke sige Dem, hvor bedrøvet jeg er, når jeg ser, hvorledes jeg har tvunget Dem til at komme og tale med mig, så syg som De er."

Hun følte sig træt og mat, og til trods for hendes ønske at han snart ville gå, var hun dog nødt til at sætte sig. Han lagde hånden på klokken.

"Nej," sagde hun. "Vent et øjeblik."

Det blik, som han med dyb ængstelse fæstede på hende, rørte hende, og hun var lige ved at fælde tårer; men hun trængte dem tilbage og rejste sig for at gå bort.

"Jeg vil gå," sagde han. "Det er det bedste, jeg kan gøre. Men tillad mig at skrive, tillad mig at fremsætte skriftligt, hvad jeg her kun dårligt har kunnet udtale."

"Nej!" sagde hun. "Skriv ikke. Jeg har givet Dem mit svar. Vi kan aldrig være noget for hinanden. Jeg er forlovet. Det ville jeg aldrig have sagt Dem, hvis De ikke havde været så god. Jeg takker Dem – men jeg beder Dem om at gå."

Den unge mand blev næsten lige så bleg, som hun var. Efter et øjebliks eftertanke greb han hendes hånd og sagde: "Gud velsigne Dem og ham med, hvem han så er. Men, hvis De nogensinde skulle trænge til en ven, vil De da henvende Dem til

mig? Og må jeg da prøve på at bevise Dem, hvor stor min agtelse er for Dem?" Idet han derpå kyssede hendes hånd, gik han bort, og hun blev alene.

Men hun kunne ikke udholde ensomhed. Hun gik hurtigt op på sit eget værelse for at hente en flaske med dråber og hørte da miss Monros stemme på trapperne.

"Hvem var den herre, som har været så længe hos Dem i dagligstuen?" spurgte miss Monro. Og uden at vente på Ellinors svar vedblev hun:

"Mrs. Jackson har været her" (det var i hendes hus, at Dunster boede) "for at spørge, om vi ikke kunne sige hende, hvor mr. Dunster var, for han havde ikke været hjemme om natten. Og De var i dagligstuen med – hvem var det, De sagde? – Den mr. Livingstone, som kunne have valgt en bedre tid til at sige farvel. Jeg sagde til mrs. Jackson: Jeg skal spørge mr. Wilkins, om De ønsker det; men jeg ser ikke, hvad det kan nytte til. For jeg kan lige så godt sige Dem selv, at mr. Dunster ikke er her i huset, hvor han få end er. Dog ville hun ikke lade sig stille tilfreds, førend jeg havde været henne og vækket Deres fader og spurgt ham, om han vidste, hvor mr. Dunster var."

"Og vidste fader det?" spurgte Ellinor, der kun med vanskelighed fremførte det spørgsmål, miss Monro ventede af hende.

"Nej! Det gjorde han rigtignok ikke. Og hvor skulle han også vide det fra? Som jeg sagde til mrs. Jackson: Det er ikke rimeligt, at mr. Wilkins ved, hvor mr. Dunster tilbringer sin tid, når han ikke er på kontoret, for de bevæger sig ikke i de samme cirkler, min gode kone, og mrs. Jackson gjorde da en undskyldning, men sagde, at hun troede, de i går havde spist til

middag sammen og nu havde hun fået den idé, at mr. Dunster måske havde taget fejl af vejen og var faldet i vandet; derfor syntes hun, at hun ville komme og spørge mr. Wilkins, om de var gået hjem sammen. Jeg gik derpå for hendes fornøjelses skyld nok engang op for at spørge Deres fader om det, men han var ved at klæde sig på og var ikke i godt humør, og jeg måtte skrige ind til ham, for han kunne ikke høre alt, hvad jeg sagde."

"Og hvad svarede han så?"

"O, så vidt jeg kunne forstå gennem døren, var han gået en del af vejen med mr. Dunster og var derpå gået tværs over markerne. Han forekom mig at være fortrædelig over, at mr. Dunster ikke havde været hjemme om natten, men han bad mig sige til mrs. Jackson, at han selv ville gå på kontoret, så snart han havde spist frokost, og han tvivlede ikke på, at alt ville klare sig, og hun gjorde derfor bedst i straks at gå hjem. Og jeg sagde hende også, at hun måske traf mr. Dunster der, når hun kom. Så, nu går Deres fader ud! Han har da ikke været længe om at spise morgenmad!"

Ellinor havde taget avisen, som lå på bordet, for dermed at skjule sit ansigt; men da hun kastede blikket ned over spalterne, fik hun et indfald.

"Oh! Der skal være auktion over oberst MacDonalds orkideer. Jeg må sende James til Hartwell for at overvære den. Den varer i tre dage."

"Men kan han undværes så længe?"

"Åh ja, men han gør bedst i at forblive i det lille værtshus derovre for at være ved hånden." Og med disse ord løb hun ud til gartneren, som var ved at rive græsset sammen på plænen foran huset. Hun gav ham hastigt besked og bad ham skynde

sig hen til den fjerntliggende landsby, hvor auktionen skulle finde sted.

Da han var borte, åndede hun friere. Nu var der ikke sandsynlighed for, at andre end de tre, som var indviet i hemmeligheden, ville komme hen til det sted i haven, hvor grønsværen nylig var blevet fjernet. Miss Monro ville måske spadsere omkring med en bog i hånden; men hun lagde aldrig mærke til noget, og hun var desuden nærsynet. Hvis dette fugtige, varme vejr vedblev i tre dage, ville græsset atter spire frem.

Da alt dette var gjort og sagt, syntes det, som om Ellinors styrke pludselig forlod hende. Hendes stemme blev mat, hendes udtryk slapt, og selv om hun sagde til miss Monro, at der intet var i vejen, kunne dog enhver se, at hun langtfra var vel. Den omhyggelige guvernante lagde sin elev ned på sofaen, dækkede hende varmt til, rullede gardinerne ned og listede sig så ned på tåspidserne i den tro, at Ellinor ville sove. Hendes øjne lukkede sig også; men det var hende ikke muligt at forholde sig roligt, og næppe var miss Monro gået bort, førend hun stod op og gik op og ned ad gulvet. Guvernanten kom imidlertid snart efter tilbage igen og satte sig ned, øjensynligt i den hensigt at forblive. i værelset, og Ellinor nødsagedes derfor til atter at lægge sig ned, hvorpå hun også snart faldt i søvn.

Hun vågnede sent på eftermiddagen med et sæt. Hendes fader stod over hende og lyttede til miss Monroes beretning om hendes upasselighed. Hun fik kun et glimt af hans mærkeligt forandrede ansigt at se og skjulte derpå sit hoved i puderne – skjulte det for at undfly sine erindringer, ikke synet af ham. Et øjeblik efter forstod hun den fejlagtige udtydning, han let

kunne give denne hendes bevægelse, og hun vendte sig derfor imod ham, slog armene om hans hals og kyssede hans kolde pande. Så faldt hun atter tilbage. Men deres øjne mødtes ikke en eneste gang – de frygtede det udtryk, de ville finde i hinandens blik.

"Se så, min pige," sagde miss Monro. "Nu må De ligge stille, mens jeg henter Dem en kop bouillon. De har det bedre nu, ikke sandt?"

"De behøver ikke at hente bouillonen, miss Monro," sagde mr. Wilkins og ringede på klokken. "Fletcher kan jo bringe den." Han frygtede for at være alene med sin datter – og hun frygtede det ikke mindre. Hun hørte den forunderlige forandring i faderens stemme; den var hård og hæs, som om han kun med anstrengelse kunne tale. Det smertede hende at se de ydre tegn på hans lidelser, og dog forbavsede det hende, at de begge kunne være så rolige, efter hvad der var foregået. Mr. Wilkins havde rigtignok mistet evnen til at handle og tale som sædvanligt. Han ønskede at forlade værelset nu, da han var blevet beroliget med hensyn til sin datters tilstand; men han vidste næsten ikke, hvorledes han skulle gøre det. Han var nødt til at tænke over den ringeste ting, for at han kunne erindre, hvorledes han havde talt og handlet, da han endnu var fri for blodskyld. Ellinor forstod godt dette. Men for fremtiden var de hinanden til byrde, fordi de ikke kunne udtale sig om det, der bevægede sig hos dem. De var derfor glade ved at være sammen med miss Monro. Samme eftermiddag forårsagede dennes ukendskab med, hvad der var foregået, dem begge smerte ved de ytringer, hun gjorde, mens netop disse ytringer ved nøjere eftertanke var dem en årsag til glæde.

"Og er mr. Dunster ikke kommet hjem endnu?" spurgte hun.

Der blev et øjebliks tavshed, og mr. Wilkins svarede så, idet han med anstrengelse fremførte ordene:

"Det ved jeg ikke; jeg har været ude at ride. Vil De måske være så god at sende bud og spørge hos mrs. Jackson."

Ellinor gyste ved de ord. Hun havde været sanddru hele sit liv, og hun hadede al falskhed. Hun var ikke blevet så oprørt over den gerning, der havde døden til følge, som hun nu blev det over faderens ord. Aftenen tilforn havde hun i sin feberagtige frygt indbildt sig, at alt, hvad der var nødvendigt, var at skjule liget; hun havde ikke tænkt sig den masse usandheder, der måtte udsiges i anledning af den uforsigtige handling. Dog mens hendes faders ord fik hende til at gyse, rørte hans udseende hendes hjerte. Hans øjne var indfaldne, hans kinder blege, og al den friske farve var veget bort fra hans ansigt. Selv hans hår forekom Ellinor at være blevet mere gråt siden i går. Men hun behøvede al sin medlidenhed for ikke at føle foragt for faderen, da hun hørte ham gentage ordene til tjeneren:

"Fletcher! gå hen til mrs. Jackson og spørg, om mr. Dunster er kommet hjem. Jeg vil gerne tale med ham."

Med ham! der var dræbt og begravet af den mand, der nu spurgte efter ham. Ellinor lukkede øjnene og lænede sig fortvivlet tilbage. Hun ønskede, at han måtte død og komme ud af dette frygtelige net.

To minutter efter mærkede hun, at hendes fader og miss Monro listede sig ud af værelset i den tanke, at hun sov. Da knælede hun ned og bad inderligt til Gud om hjælp.

Da miss Monro kom ind en time efter, fandt hun hende bevidstløs liggende på gulvet. Man bragte hende i seng. Hun lå i en døs, men talte ikke over sig, og for at forhindre at hun skulle gøre dette sendte hendes fader fjernt og nær bud efter læger.

Folk sagde, hvor hårdt det var for mr. Wilkins, at netop som den slyngel Dunster var løbet bort med Gud ved hvor meget af hans formue, blev hans eneste datter syg. De sagde, at han havde et forskrækket udseende, som om han efter sådanne erfaringer hvert øjeblik ventede, at en eller anden ulykke skulle overfalde ham. Såvel rige som fattige, folk i byen og på landet havde medfølelse med ham. De rige havde ikke lyst til at gøre deres fordringer gældende eller bebyrde ham med forretninger på en sådan tid og undrede sig kun over, at en mand som Wilkins kunne have ladet sig bedrage af Dunster. Selv sir Frank Holster og hans frue forglemte deres gamle strid, lod spørge til Ellinor og sendte hende frugter fra deres drivhuse.

Mr. Corbet opførte sig, som en ængstelig elsker burde gøre. Han skrev dagligt til miss Monro for at forhøre sig om Ellinors befindende; han besøgte hende så ofte, der var den ringeste mulighed for, at han ville blive indladt i sygeværelset, og han overvældede hende da med sine ord og kærtegn.

En aften, da alle vinduer og døre stod åbne, for at den lette sommerluft kunne trænge ind og forfriske værelserne, listede en pige sig op til Ellinors værelse for at kalde miss Monro ud.

"Der er en herre, som ønsker at tale med Dem," hviskede pigen ind til hende. Og sagte gik miss Monro ned ad trapperne og ind i dagligstuen, hvor hun så mr. Livingstone, men hun kendte ham ikke, for hun havde aldrig set ham før.

"Jeg har rejst hele dagen. Jeg hørte, at hun var syg – døende. Må jeg blot se hende én gang endnu? Jeg vil ikke tale; jeg vil næppe ånde. Lad mig blot se hende én gang endnu!"

"De må undskylde mig, men jeg har ikke den fornøjelse at kende Dem, og hvis De med *hende* mener miss Wilkins, da er hun vel meget syg, men med Guds hjælp ikke døende. I går var hun rigtignok meget slet; hun har imidlertid tilbragt en god nat, og vi nærer nu det bedste håb – –"

Her blev hun afbrudt; til hendes yderlige forbavselse greb han hendes hånd og kyssede den, inden hun endnu erindrede, hvor upassende det var.

"Gud velsigne Dem, fordi De siger dette. Men hvis hun sover, vil De lade mig se hende; det kan ikke skade, for jeg vil gå så sagte, og jeg er rejst så langt – må jeg blot kaste ét blik på hendes ansigt? Hav den godhed at tilstå mig dette, så vil jeg ikke forlange mere."

Men han bad dog om mere, efter at hans ønske var blevet opfyldt. Han listede sig op efter miss Monro, som vendte sig om imod ham med et bebrejdende blik, når blot vinden bevægede grenene udenfor huset, mens hun dog selv standsede udenfor mr. Wilkins' dør og sagde:

"Hendes faders værelse; han har ikke været i seng i de seks sidste nætter. Må jeg bede Dem gå ganske stille, at De ikke vækker ham." Og derpå gik de ind i sygeværelset, hvor en lampe brændte svagt og belyste Ellinor, hvis blege, indfaldne ansigt lå ubevægeligt på puden. Der var så tyst, at man kunne have hørt en nål falde til jorden. Efter nogen tids forløb trak han sig tilbage, og hun fulgte med. Da de kom ned i dagligstuen, så hun, at der var tårer på hans kinder.

"Tak. Hun så så forandret ud – o, så ud, som om hun var død. Men De må love mig at skrive til mig – Herbert Livingstone, Langham præstegård i Yorkshire. Hvis jeg blot formåede at gøre noget for hende. Ak, havde jeg kun ret til at være hos hende!"

"Gå nu, så gør De mig en tjeneste," sagde miss Monro og skyndte på ham, da hun var bange for, at hans bevægelse skulle overvælde ham. "Ja, jeg skal nok skrive; det kan De stole på!" og hun lukkede døren efter ham.

To minutter efter bankede det igen sagte på døren, og da hun åbnede den, stod han for hende i det blege måneskin.

"Vær så god ikke at sige hende, at jeg har været her for at spørge til hende; hun ville måske ikke synes om det."

"Nej, det skal jeg ikke! Stakkels pige, der vil gå lang tid, inden hun bryder sig om noget. Hun bliver ikke engang vækket ved mr. Corbets navn."

"Mr. Corbet!" sagde Livingstone for sig selv, da han vendte sig og gik bort.

Ellinor kom sig. Hendes ungdommelige kraft sejrede; men med livskraften vendte ikke lysten til at leve tilbage. Hun begyndte at indse, at hvis de havde haft mod til at tilstå den store ulykke – for en egentlig forbrydelse var det jo ikke – ville deres tilkommende liv vel være blevet sørgeligt, men dog lettere end nu. Imidlertid kunne hun jo ikke forandre, hvad der var sket, og åbenbare sin faders skyld.

Hendes faders hårde straf begyndte nu. Han vidste, hvorfor hun led, og hvad der tærede på hendes unge liv; men han kunne ikke tage sin sorg på en naturlig måde, for han var nødt til at tænke på, hvorledes hans ord og handlinger ville blive udlagt. Han indbildte sig, at folk betragtede ham med mistroiske øjne,

når intet var fjernere fra deres tanker; for den almindelige mening var, at Dunster havde besveget ham for en betydelig sum og derpå var flygtet til Amerika.

Mr. Wilkins egne folk holdt af ham, og de kunne forstå de fristelser, han nu var underkastet. Hvis han havde været opfarende, havde han også altid givet dem meget, og nu, da han var blevet bedraget og gjort fattig ved sin kompagnons uærlighed, undrede de sig ikke over, at han sad og drak betydeligt, når han var alene i de lange aftener. Han var ikke hjemme, fordi han manglede indbydelser; tværtimod tilkendegav alle deres deltagelse ved at indbyde ham; men han sagde, at han ikke ville gå hjemme fra, mens hans datter var syg. Havde imidlertid nogen lagt mærke til hans opførsel hjemme, ville de have set, at selv om han var ængstelig for Ellinor, undgik han snarere end han søgte hendes selskab Heller ikke spurgte hun efter ham. De var hinanden gensidigt til byrde, når de var sammen.

8. kapitel

Dog sejrede ungdommen, og Ellinor kom sig, som jeg har sagt, skønt hun selv ikke ønskede at leve. Og den dag kom omsider, da hun kunne forlade sit værelse. Miss Monro ville gerne have gjort en fest af hendes helbredelse og have hende ned i den almindelige dagligstue; men Ellinor bad, om hun måtte blive ført et hvilket som helst andet sted hen, for hun ville ikke ind i et værelse, der havde udsigt over blomsterhaven og den frygtelige plet, hvor hemmeligheden lå skjult.

Og da Ellinor var blevet raskere, og hun begyndte at køre ud i en stol, bad hun endnu om, at man ville køre hende henimod byen og bort fra blomsterhaven.

En dag skreg hun næsten, da hun ved at gå hen til hoveddøren, så Dixon der for at trække hende i stedet for Fletcher, som ellers havde det arbejde. Men hun fattede sig, skønt det var første gang, hun havde set ham, siden de begge havde arbejdet med hendes fader hin nat i haven.

Han så alvorlig og syg ud! Og gnaven tillige, hvad han aldrig plejede at gøre.

Så snart de var kommet et stykke bort fra vinduerne, bad hun ham om at standse og tvang sig til at tale til ham.

"Dixon, du ser meget dårlig ud," sagde hun og skælvede, da hun talte.

"Ja!" sagde han. "Vi tænkte ikke meget dengang, miss Nelly; men jeg tror, at det bliver vor død. Det har ældet mig. Alle mine halvtreds år var kun som leg imod den nat. Og herren også. Jeg kan tåle en hel del; men herren går igennem stalden og forbi

mig uden et ord, som om jeg var et væmmeligt kryb. Se, det det værste, miss Nelly."

Og den stakkels mand tørrede nogle tårer af øjnene med bagen af sin furede hånd. Ellinor blev rørt over ham, og hun græd og hulkede, mens hun på samme tid rakte ham sin lille hvide hånd. For så snart han så hendes bevægelse, angrede han, hvad han havde sagt.

"Å, lad være, miss," var alt, hvad han kunne sige.

"Dixon!" sagde hun endelig, "du må ikke bryde dig om det. Jeg ved, at han ikke ønsker at mindes den gerning; har vil ikke engang være alene med mig. Min stakkels, gamle Dixon, det har ødelagt mit liv; for jeg tror ikke, han elsker mig mere."

Hun hulkede, som om hendes hjerte ville briste, og nu blev det Dixons tur til at trøste hende.

"Ak, han elsker Dem over alt. Det er blot, at han ikke kan udholde synet af os og det er naturligt. Og vær De ikke bedrøvet for, hvad jeg sagde for et øjeblik siden. Det var kun, fordi herren skubbede mig til side i morges uden at sige et ord. Men jeg har rent glemt, hvorfor jeg sagde til Fletcher, at jeg ville trække Dem i dag. Gartneren begynder at undre sig over, at De ikke ønsker at se de blomster, som De talte så meget om i maj. Og jeg tænkte, at jeg ville lade Dem det vide, og hvis De ville tillade det, kunne vi gå engang rundt i blomsterhaven, blot for at sige, at De havde været der, og så kunne De rose gartneren lidt. Kom derfor med!"

Han begyndte at trække stolen hen imod blomsterhaven. Da han standsede for at åbne døren, sagde han:

"Det er ikke hårdhed af mig; jeg har ventet, til jeg hørte, at De var bedre; men folk kunne såre let snakke om det. Så! og nu har

De set bedene og kan sige, at de så godt ud, og at alt er, som De ønskede; og nu er vi udenfor igen og ånder friere end i den indesluttede luft, hvor de mange blomster dufter."

Således snakkede den gamle mand dels for at give Ellinor tid til at fatte sig og dels for at dulme sin egen sorg, der hvilede tungere på hans hjerte, end han kunne sige. Men han følte sig rigeligt lønnet ved Ellinors tak og hendes varme håndtryk, da hun stod af ved huset og sagde ham farvel.

Den eneste afbrydelse i hendes ensformige liv var de breve, hun stadig fik fra mr. Corbet. Og dog lurede også brodden der. Han var opfyldt af forundring og harme over Dunsters forsvinden eller rettere flugt til Amerika, og da hun nu var blevet stærkere, udtrykte han sin nysgerrighed efter at høre de nærmere omstændigheder, idet han ikke tvivlede på, at hun var fuldkommen velbekendt med meget af det, han ønskede at vide. Han var imidlertid for delikat til at udspørge hende om det punkt, der for ham var det vigtigste, nemlig hvad indflydelse begivenhederne havde haft på mr. Wilkins' omstændigheder; for det rygte, som var i omløb i Hamley, og som gik ud på, at Dunster havde taget betydelige pengesummer med sig, for hvilke mr. Wilkins var ansvarlig, havde nået til London.

Det var vanskeligt for Ralph Corbet at afholde sig fra at søge bestemte underretninger om dette punkt hos mr. Ness eller endog hos mr. Wilkins selv. Men han betvang sig, da han vidste at han i august personligt ville kunne gøre sine efterspørgsler. Førend sommerferien kom, havde han håbet at kunne ægte Ellinor; dette var de allerede meget tidligt om foråret blevet

enige om, inden Ellinor blev syg. Men nu kunne intet afgøres, førend han havde været i Hamley og selv sat sig ind i sagerne.

Følgelig kom han en lørdag i august til Ford Bank, og denne gang som gæst i Ellinors hjem i stedet for som ellers hos mr. Ness.

Det var, som om hele huset lå i dyb søvn midt på dagen, da Corbet kom kørende. Rullegardinerne var nede og der var fuldkommen stille allevegne. Han fandt det lidt underligt, at ingen havde holdt udkig efter ham, og at hun bad Fletcher komme og tage imod ham og vise ham ind i biblioteket, som om han var en almindelig gæst. Han harmedes et øjeblik over dette; men vreden forsvandt straks, da døren åbnedes, og han så Ellinor stå og støtte sig ved bordet og vente på ham med den mest spændte utålmodighed.

Da tænkte han ikke på andet end på hendes åbenbare svaghed og hendes forandrede blik, som ingen beskrivelse af hendes sygdom havde forberedt ham på. For hun var dødelig bleg, hendes mørke øjne syntes at være unaturligt store, hendes kinder var indfaldne. Også hendes hår var afklippet; hun gik i reglen ikke med kappe, men for at tage sig bedre ud i hans øjne havde hun én på den dag, og hun så nu ud til at være fyrre år gammel; men et øjeblik efter at han var kommet ind, blussede hendes blege kinder, og hendes øjne fyldtes med tårer. Det var vanskeligt for hende at afholde sig fra at briste i gråd; men hun vidste instinktivt, at han ville hade en scene, og hun bekæmpede derfor sine tårer.

"O," mumlede hun, "jeg er så glad ved at se dig; det er mig så stor en trøst, en så mageløs glæde." Og hun vedblev at tale til ham og glatte hans hår med sine spæde fingre, mens han

prøvede at vende sit ansigt bort af frygt for at forråde, hvor meget han syntes, hun var forandret.

Men da hun kom ned og var påklædt til middagsbordet, forekom hun ham ikke så forandret mere. Hendes korte, brune hår havde allerede begyndt at krølle sig lidt og var prydet med sorte kniplinger; der var en let rødme i hendes ansigt og et glad udtryk i hendes øjne. Kort efter trådte mr. Wilkins ind. Med en varm velkomsthilsen, der dels var virkelig, dels var påtaget, trådte han hen til Corbet. Han talte meget med ham og tog lidet eller intet hensyn til Ellinor, som havde trukket sig tilbage og sat sig på en sofa hos miss Monro. Ralph fandt, at mr. Wilkins var blevet gammel; men det var jo intet under efter alle hans mange bekymringer ved mr. Dunsters flugt og Ellinors sygdom, hvis alvorlige natur hendes elsker nu blev overbevist om af hendes udseende.

Han ville gerne have talt meget med hende under måltidet, men mr. Wilkins optog hele hans opmærksomhed: han talte og spurgte om genstande, der næsten hele tiden udelukkede damerne af samtalen. Corbet anerkendte sin værts fine takt, selv mens hans stadige tale ærgrede ham. Han var ganske vis på, at mr. Wilkins ville skåne sin datter for alle mulige anstrengelser, og jo mere faderen talte, desto tavsere så Corbet, at Ellinor blev. Men efterhånden mente han at forstå denne nedstemthed, da han opdagede, hvor hurtigt mr. Wilkins tømte og atter fik fyldt sit glas. Og Ralph drog atter sine slutninger, da han så, hvorledes tjeneren uden vink eller tegn fra sin herre uophørligt fyldte det.

"Seks glas sherry førend desserten," tænkte Ralph ved sig selv. "Det er en dårlig vane – intet under, at Ellinor ser alvorlig ud."

Og da damerne havde trukket sig tilbage, drak mr. Wilkins endnu betydeligt mere, dog uden at det havde den ringeste virkning på hans klarhed og hans interessante konversation. Han havde altid talt fortrinligt, det vidste Ralph, og i denne evne så han nu en fristelse, som han frygtede, at hans tilkommende svigerfader havde bukket under for. Og dog, mens han erkendte, at denne gave førte i fristelse, ønskede han dog selv at besidde den; for han vidste fuldkommen vel, at han netop selv manglede denne lethed i at tale og gøre et heldigt valg af udtryk. Men efter nogen tids forløb mærkede Ralph, at mr. Wilkins' tanker blev forvirrede, og at hans munterhed blev unaturlig, og med en pludselig overgang fra beundring til afsky rejste han sig op og gik ind i dagligstuen, hvor Ellinor og miss Monro sad. Mr. Wilkins fulgte ham, idet han lo og talte meget højt. Var Ellinor vidende om sin faders tilstand? Det kunne Ralph ikke være sikker på. Hun så op med alvorlige, bedrøvede øjne, da de trådte ind i stuen, men tilsyneladende uden nogen følelse af forundring eller skam. Ralph så, at da hendes blik mødte faderens, syntes det at gøre ham aldeles ædru straks. Han satte sig ned tæt ved det åbne vindue og talte ikke, men sukkede dybt fra tid til anden. Miss Monro tog en bog for at overlade de unge folk til sig selv, og efter at de i nogen tid havde talt hviskende sammen, gik Ellinor op for at klæde sig på til en spadseretur.

De spadserede ud i den smukke sommeraften langs flodens bred. Men de talte ikke meget, for Ellinor syntes ikke tilbøjelig dertil, og hendes elsker tænkte på mr. Wilkins' opførsel og på den hæslige vane, der så tydeligt vandt herredømme over ham.

De kom trætte og alvorlige hjem, uden at dog længden af spadsereturen kunne være årsag til deres træthed, og Ellinor gik tidligt i seng. Mr. Wilkins var gået ud uden at sige hvorhen, og Ralph blev alene med miss Monro. Han mente, at Ellinors nedstemthed var let at forklare, såfremt hun havde lagt mærke til faderens tilstand efter bordet; men der var mange biomstændigheder, som han gerne ville høre af en forholdsvis uinteresseret person, og så snart han kunne, gik han fra Ellinors helbredstilstand over til at tale om Dunsters forsvinden.

Næst efter sin ængstelse for Ellinor holdt miss Monro af at udvikle sig over den hemmelighedsfuldhed, der stod i forbindelse med mr. Dunsters *flugt*; for det var ordet, som hun uden betænkning brugte, da hun fortalte Ralph det, man i almindelighed sagde i Hamley desangående. Hvorledes ingen nogensinde havde kunnet lide mr. Dunster; hvorledes alle erindrede, at han ikke kunne se nogen lige i ansigtet; hvorledes han altid syntes at gå og gemme på noget; hvorledes han havde taget en stor sum penge ud af banken, netop dagen før han forlod byen og sandsynligvis i anledning af sin flugt; hvorledes én havde sagt til mr. Wilkins, at han havde set en mand, der netop lignede Dunster, luske om ved dokkerne i Liverpool omtrent to dage efter, at denne havde forladt sit logi, men havde haft for travlt til at tale med ham, og det var nu intet under, at mr. Dunster var løbet sin vej, han, som havde haft den stakkels mr. Wilkins' hele tillid og således let kunne komme i besiddelse af hans penge.

"Men har han ingen venner, som kunne give en forklaring over hans fremgangsmåde og gøre rede for de savnede penge?"

spurgte mr. Corbet.

"Nej, slet ingen. Jeg ved, at mr. Wilkins har tilskrevet mange folk og fået brev fra Dunsters nærmeste slægtning, som aldeles ingen oplysning kunne give. Han vidste kun, at Dunster engang for vel en ti års tid siden havde haft stor lyst til at tage til Amerika og havde læst en mængde rejsebøger – netop hvad en mand ville gøre, inden han tog bort."

"Ti år er lang tid," sagde mr. Corbet med et lille smil, "til at overlægge sådan noget." Så blev han atter alvorlig: "Havde han gæld, da han forlod Hamley?"

"Nej, ikke det jeg ved," sagde miss Monro meget uvilligt; for hun anså det som sin pligt imod Wilkins, hvem Dunster efter hendes mening havde skadet, at sværte dennes karakter så meget som muligt.

"Det er en sælsom historie," sagde mr. Corbet tankefuldt.

"På ingen måde," svarede hun hurtigt; "jeg er vis på, at hvis De havde set den mand, ville De aldrig have fundet den sælsom."

"Har mr. Wilkins gjort nogle skridt for at få ham arresteret i Amerika? Det kunne han let gøre."

"O, min kære hr. Ralph! De kender ikke vor gode mr. Wilkins. Jeg er vis på, at han hellere ville bære tabet og al den fortrædelighed, det har medført, end hævne sig på mr. Dunster."

"Hævne sig, hvilken snak! Det er simpel retfærdighed at sørge for, at bedrageri bliver således straffet, at andre afholder sig fra at indlade sig på det. Men jeg tvivler ikke på, at mr. Wilkins er gået frem på rette måde; han er ikke den mand, som roligt vil finde sig i et sligt tab."

"Nej, ganske bestemt ikke! Han har også averteret i *Times* og i provinsaviserne og udlovet tyve pund for at få oplysninger angående ham."

"Tyve pund var alt for lidt."

"Det sagde også jeg. Jeg sagde til Ellinor, at jeg selv ville give tyve pund for at få fat i ham; men hun stakkel begyndte at skælve og sagde: "Jeg ville give alt, hvad jeg ejer – jeg ville give mit liv." Og så gav hun sig således til at hulke, at jeg lovede ikke mere at omtale det for hende."

"Stakkels barn – stakkels barn. Hun trænger til forandring af opholdssted. Hendes nerver er blevet rystet ved denne sygdom."

Det var søndag næste dag, og Ellinor skulle i kirke for første gang siden sin sygdom. Hendes fader havde afgjort det for hende, ellers ville hun gerne være blevet hjemme – hun ville næppe tilstå det for sig selv, men det forekom hende, som om Guds nærværelse dér måtte røbe hende.

Hun gik tidligt og støttede sig til sin elskers arm, idet hun forsøgte på at glemme fortiden. De gik langsomt mellem rækker af bølgende, gyldent korn, som var modent til høsten. Ralph plukkede markblomster til hende og lavede hende en lille buket. Hun tog den og stak den med et svagt smil i sit bælte.

På hjemvejen begyndte hun at tale til Ralph om, hvad der tyngede på hendes hjerte, skønt det langtfra var hendes hensigt at åbenbare noget imod hendes fader eller hende selv.

"Sæt, Ralph, at en pige var forlovet –"

"Det kan jeg meget let tænke mig med dig ved min side," afbrød han hende.

"O, men jeg mener skam aldeles ikke mig selv," svarede hun rødmende. "Jeg tænker kun på, hvad der kunne ske, og sæt at

denne pige havde en slægtning – lad os sige en broder – som havde begået en uret, der, hvis den blev bekendt, ville bringe vanære over hele familien, skulle hun så afbryde sin forbindelse af frygt for at indvikle sin elsker i denne vanære?"

"Nej, bestemt ikke; ikke uden først at have sagt ham grunden."

"Men sæt nu, at hun ikke kunne dette. Hun havde måske ikke lov til det."

"Jeg kan ikke besvare formodede tilfælde. Jeg må have kendsgerninger – hvis der er sådanne – og de må fremsættes tydeligt for mig, hvis jeg skal afgive en mening. Hvem tænker du på, Ellinor?"

"På ingen," svarede hun forskrækket. "Hvorfor skulle jeg tænke på nogen? Jeg prøver på at forestille mig, hvad jeg skulle gøre, eller hvad jeg *ville* gøre, hvis et eller andet hændtes, netop som jeg engang plejede at tænke over, om jeg ville have åndsnærværelse i tilfælde af en ildløs."

"Så er du dog selv den pige, som er forlovet, og som har den tænkte broder, der kommer i vanære?"

"Ja, det formoder jeg," sagde hun, lidt ærgerlig over at have forrådt en personlig interesse i sagen.

Han blev tavs.

"Der er ikke noget galt i det?" spurgte hun frygtsomt.

"Jeg synes, det var bedre, om du sagde lige ud, hvad der ligger dig på sinde," svarede han venligt. "Der er hændt noget, som har fremkaldt disse spørgsmål. Har du sat dig ind i en andens sted, som du fornylig har hørt om? Det ved jeg, du plejede at gøre som lille pige."

"Nej; det var et meget tåbeligt spørgsmål af mig, og jeg burde intet have sagt om det. Se, der kommer mr. Ness."

Præsten stødte til dem, og samtalen blev almindelig. Det var en lettelse for Ellinor, som vel ikke havde opnået, hvad hun ville, men som dog havde begyndt at forråde noget af sin personlige interesse i spørgsmålet. Ralph var endnu blevet mere slået af hendes væsen end af hendes ord. Han var vis på, at der var noget bag ved, og formodede, at det stod i forbindelse med Dunsters forsvinden, men han var glad over, at mr. Ness' ankomst gav ham lidt tid til eftertanke.

Følgen af hans granskning var, at han næste dag gik til byen og skaffede sig oplysning om alt, hvad folk vidste om Dunsters karakter og den måde, han var taget bort, samt den almindelige mening om mr. Wilkins' indviklede omstændigheder, hvis forvirring almindelig antoges at hidrøre fra, at Dunster havde taget en betydelig pengesum med sig. Ralph tænkte imidlertid anderledes. Han havde vænnet sig til at udfinde de slette bevæggrunde for folks handlinger og indbildte sig, at Dunster var blevet godt betalt af Wilkins for at forsvinde, hvilket var sket for at undskylde de pengetab, der i virkeligheden rejste sig af prokuratorens egne overdådige vaner og tiltagende hang til stærke drikke.

Om mandagen sagde han til Ellinor: "Husker du, at mr. Ness i går afbrød os i en interessant samtale?"

Ellinor rødmede, og bøjede hovedet endnu dybere over sin tegning.

"Ja; jeg erindrer det nok."

"Jeg har tænkt over det. Jeg tror endnu, hun burde sige sin elsker, at slig vanære hang over ham – jeg mener over den

familie, han var ved at forbinde sig med. Den eneste virkning, det ville have, var naturligvis, at han sluttede sig fastere til hende for denne hendes åbenhed."

"O, men Ralph! det kunne måske være noget, hun ikke burde sige, hvad så end følgen af hendes tavshed blev."

"Der kunne naturligvis være alle slags tilfælde. Jeg kan ikke indlade mig på at afgive nogen mening, med mindre jeg ved mere."

Dette blev sagt noget koldt og havde den forønskede virkning. Ellinor lagde sin blyant fra sig og dækkede ansigtet med sine hænder. Efter en pause sagde hun derpå:

"Jeg vil sige dette, og mere må du ikke spørge mig om. Jeg er pigen, du er elskeren, og muligvis vil der komme skændsel over min fader, hvis noget frygteligt, som dog ikke så meget er hans skyld, bliver opdaget."

Skønt dette ikke var mere, end Ralph ventede, skønt han mente, at han vidste, hvad dette frygtelige *noget* måtte være, snørede dog hans hjerte sig sammen, da det blev fremsagt i ord, og et øjeblik glemte han det ivrige, skønne ansigt, der trykkede sig tæt til ham for ret at læse hans udtryk. Men derefter kom hans åndsnærværelse ham til hjælp. Han tog hende i sine arme og kyssede hende med kærlige ord og løfter om troskab, ja med endnu kærligere ord end ellers, siden hun nu havde hans kærlighed mere behov. Men han var dog glad, da middagstiden nærmede sig og hun skulle klæde sig om, så at han i sit eget værelse kunne overtænke, hvad han havde hørt; for efterretningen havde rystet ham meget, på trods af at han havde troet, at denne morgens forespørgsler i byen havde forberedt ham på den.

9. kapitel

Ralph Corbet fandt det meget vanskeligt at holde sin nysgerrighed i tømme de næste par dage. Det var sørgeligt, at Ellinors hemmelighedsfuldhed skulle skille dem ad; men han havde givet hende sit ord på, at han ikke ville trænge nærmere ind på hende. Og han troede virkelig også at kende omridsene af de forbigangne begivenheder, skønt der rigtignok var meget for ham at gætte. Han havde lyst til at trænge ind på mr. Wilkins i deres samtaler efter bordet, når hans vært var meget åbenhjertig. Men blot han berørte navnet Dunster, blev mr. Wilkins mistænksom og urolig, talte kun lidt og kastede frygtsomme blikke på Ralph. Ellinor modstod alle hans forsøg på at bringe samtalen tilbage til den genstand, som mere og mere optog hans tanker. Hun havde gjort sin pligt, mente hun, og han havde givet hende forsikringer, som hun kun alt for gerne troede. Hun lukkede derfor øjnene for, hvad fremtiden kunne bære i sit skød for hende, og nød det nærværende øjeblik. Hver dag blev imidlertid Ralph mere ilde til mode. Han var nu i reglen så ens i sit væsen, idet han aldrig var meget munter og altid undgik at berøre emner, der fremkaldte dybere følelser hos ham selv eller andre, at kun få mærkede hans forandrede sindsstemning. Men Ellinor mærkede den, skønt hun ikke ville erkende det; for tanken førte hende alt for nær til hendes livs store rædsel.

En morgen meddelte han dem om sin broders nærforestående ægteskab. Brylluppet blev fremskyndet på grund af nogle begivenheder i hertugens familie, og det brev,

han samme dag havde modtaget, kaldte ham hjem, for at han kunne give sin underskrift på nogle dokumenter. Han anførte mange grunde til, at denne uventede rejse var uundgåelig nødvendig; men ingen tvivlede om det, og han behøvede ikke at komme med så mange undskyldninger. Sagen var, at han ikke følte sig vel på Ford Bank, siden Ellinor havde betroet sig til ham. Han kunne ikke rigtig finde ud af, hvilken handlemåde der var bedst for hans egne interesser, mens hans kærlighed for hende stadig kaldtes til live ved hendes nærværelse. Når han derimod var borte fra hende, var hans dom mere uhildet.

Også mr. Wilkins havde begyndt at føle trykket af Ralphs alvorlige, iagttagende væsen. Ellinor var ikke stærk nok til at holde bryllup, og selv om hun havde været det, var de lovede penge ikke ved hånden. Og det var ingenlunde behageligt at have en fyr, der havde en slags ret til at komme med alle uventede spørgsmål, hængende ved huset og spejdende omkring i blomsterhaven. Det var også kun Ellinor, der klyngede sig til ham, som om hun havde en forudfølelse af, hvad der ville ske, inden de mødtes igen. – Så snart han var taget bort, fløj hun op i sit soveværelse for at se det sidste glimt af den vogn, der førte ham til byen. Og derpå gik hun langsomt ned og samlede alle de ting, han sidst havde berørt – den pen, han havde skåret, den blomst, han havde leget med, og gemte dem i det lille skab, der havde indeholdt hendes skatte, mens hun var barn.

Da Ralph kom hjem, varede det ikke længe, inden hans familie bemærkede, at alt ikke var gået glat for ham på Ford Bank. Men hverken hans moders fiffigste spørgsmål eller hans søstres drillerier kunne få ham til at give et vink om det, og da

hans fader på sin ligefremme måde engang efter bordet sagde til ham, at han håbede, han ville bryde sin forbindelse med den prokurators datter, spurgte Ralph ham roligt, om han betænkte, at hans søn i så tilfælde ville stå som en æreløs mand. Men ikke desto mindre fremstillede tanken sig for ham som en mulighed.

Ikke længe efter tog familien Corbet til Stokeley Castle for brylluppets skyld. Ralph, der naturligvis stod på lige fod med de bedste familier på egnen, hørte disse, som var Ellinors faders klienter, omtale prokuratoren på en just ikke rosende måde. De kritiserede hans levemåde, sagde, at en mand i hans stilling burde ikke forbruge så mange penge og at han ikke var dadelløs med hensyn til de tab, som hans fuldmægtigs forsvinden havde afstedkommet, for han havde ikke passet sine forretninger.

Brylluppet gik af uden videre mærkværdigheder. En minister beærede selskabet med sin nærværelse, og da han var beslægtet med familien, forblev han nogle dage på slottet, i hvilken tid han blev nøjere bekendt med Ralph. Denne havde interesse for politik og forstod at skatte netop de egenskaber, som ministeren var stolt af selv at besidde. Til gengæld var ministeren altid på jagt efter unge mænd, der enten i skrift eller tale kunne fremme hans partis anskuelser, og da han så, at Ralph besad de evner, han satte mest pris på, gjorde han sig umage for at vinde ham over til sit parti. Da de skiltes ad, blev de enige om, at de skulle ses i London.

Den fritid, Ralph havde tilstået sig, var snart til ende; men han havde besluttet at tilbringe et par dage endnu hos Ellinor, inden han atter begyndte på sine studier, og han tog derfor lige fra slottet til Ford Bank.

Han forlod familien straks efter morgenmaden – det overdådige, elegante morgenbord, serveret af tjenere, som udførte deres arbejde med maskiners punktlighed. Han ankom til Ford Bank forinden tjeneren endnu var færdig med den grovere del af sit morgenarbejde, og denne lukkede op for ham i sin stribede bomuldstrøje, som ikke just var af de reneste. Ellinor var endnu ikke stærk nok til at stå op og plukke blomster, så at de, der stod i værelserne fra den foregående dag, var visnet; kort sagt, modsætningen imellem Stokeley og Ford Bank påtrængte sig Ralph i høj grad, og da hans følelser altid var underkastet hans forstand, vandt endog Ellinor ikke hans fulde bifald, da hun ilede ham i møde, fordi hendes hår var sat på en gammeldags måde, og der efter hans mening var noget at udsætte på snittet af hendes dragt, for hans øjne havde vænnet sig til de moderne dragter på Stokeley Castle.

Hans samkvem med lord Bolton, den føromtalte minister, forsonede ham ikke med tanken om at gifte sig tidligt og i små kår, og desforuden plagedes han dag og nat af tanken om, at den familie, han tænkte på at forbinde sig med, kunne blive vanæret.

Julen skulle han naturligvis tilbringe hos sin egen familie; dette, fortalte han Ellinor, var uundgåeligt nødvendigt, mens det i virkeligheden var ham en lettelse ikke at være sammen med sin forlovede. På den anden side lod de kedsommelige kævlerier i hans eget hjem ham se fremad til et besøg på Ford Bank i påsken med noget af den tidligere glæde.

Med den fine takt, som kærligheden giver, havde Ellinor bemærket hans utilfredshed med flere små uregelmæssigheder i husholdningen under hans forrige besøg og havde søgt at gøre

alt så fuldkomment som muligt til hans tilbagekomst. Men hun havde meget at kæmpe imod. For første gang i hendes liv var der stor mangel på rede penge; hun kunne næppe få løn til tjenestefolkene og den store regning på frø og vækster til forårsplanter tyngede på hende. For miss Monro havde lært hende at være meget nøjagtig i pengesager.

Dernæst var hendes faders humør blevet dårligt. Når det blot var ham muligt, undgik han at være alene med hende, og bevidstheden om dette og om den frygtelige hemmelighed, som tyngede ham, var grunden til, at den ungdommelige rødme ikke mere vendte tilbage til Ellinors kinder. Folk tilskrev hendes sygdom det forandrede udseende. De rystede på hovederne og sagde: "Den stakkels miss Wilkins! Hvor hun var smuk, inden hun pådrog sig den feber!"

Men ungdommen gjorde sig dog stundom gældende hos hende, få at hun kunne glemme den frygtelige nat. Selv når hendes faders bortvendte blik atter mindede hende om det, havde hun lært at gøre undskyldninger og udflugter og at betragte Dunsters død som en følge af et ulykkeligt tilfælde. Og hun prøvede på aldeles at forjage den sørgelige erindring af sin tanke og kun tænke på dagens gerning. Gerne ville hun have talt med sin fader om denne genstand, men det ville han ikke tillade; han var gnaven og irritabel, og uden at han nogensinde havde tiltalt hende hårdt, havde han dog i hendes nærværelse talt på en måde, som havde forskrækket hende. Undertiden hvilede hans øjne midt i hans heftighed på hendes forskrækkede ansigt, og da standsede han og bestræbte sig således for at beherske sig, at han kom til at græde. Ellinor

forstod ikke, at både heftigheden og bevægelsen hidrørte fra hans tiltagende hang til at drikke mere, end han kunne tåle.

Således stod sagerne, da Ralph Corbet i påsken kom dertil. Han kunne på denne tid have været bekendt i Londons selskabsliv som en vittig og underholdende mand, men det brød han sig ikke om. Han var ærgerrig, higede efter magten og kom kun på de steder, hvor han havde sandsynlighed for at træffe folk, der kunne hjælpe ham frem i verden. Han havde fået en indbydelse til at tilbringe påsken på et landsæde, hvor en stor del formående mænd ville være til stede, men han havde afslået den for at holde sit ord til Ellinor; han kunne imidlertid ikke undlade at betragte sig lidt som en martyr i den anledning, og dette var måske grunden til, at han mindre formåede at finde sig i sin svigerfaders opfarende væsen, der nu viste sig også imod ham. Hyppigt overraskede han sig selv i færd med at beklage, at han havde forlovet sig så tidligt, og da den tanke først havde fået indpas hos ham, vandt den snart herredømme over ham. Hvad kunne han vinde ved at holde sit løfte til Ellinor? Han ville få en syg og svagelig kone og endnu flere udgifter end de sædvanlige i det ægteskabelige liv. Han ville få en svigerfader, som i det højeste var agtet i sin nærmeste omegn, men den agtelse tabte han nu dagligt mere og mere. Desforuden tvivlede han om, at han ville få udbetalt den kapital, der var blevet lovet ham ved hans giftermål med Ellinor; men frem for alt og over alt svævede skyggen af en hemmelig skændsel, som på en hvilken som helst tid kunne komme frem for lyset og drage ham ind med i sig. Han troede, at han så temmelig havde gættet, hvori denne mulige vanære

bestod, og havde kun ringe tvivl om, at det ville vise sig at være den forudlagte plan af mr. Wilkins, at Dunster skulle forsvinde.

Alle disse tanker plagede Ralph, når han søvnløs kastede sig frem og tilbage på sit leje, og han fortrød bittert, at han var kommet til mr. Ness og der havde lært Ellinor at kende. Men når han kom ned om morgenen og så Ellinors blege ansigt blusse af glæde ved hans indtrædelse, og når hun undseligt gik ham i møde med den blomst, som hun plejede hver morgen at stikke i hans knaphul, var det, som hans bedre Jeg var stærkere end fristelsen, og som om han måtte være en ærlig mand og hæderlig elsker, selv om det stred imod hans ønske.

Men efterhånden som dagen forløb, blev fristelsen større. Mr. Wilkins kom ned, og mens han var til stede, syntes Ellinor aldeles optaget af ham, der øjensynligt brød sig lidt nok om hendes opmærksomhed. Så klagede han over maden, der naturligvis ikke smagte ham, efter at han havde drukket tæt aftenen før, og han beklagede sig over slet opvartning, så at både Ralph og Ellinor følte sig højst uhyggelig til mode, og hendes humør var borte for den dag. Det var blevet vanskeligt for Ralph at gå ind på hendes små huslige interesser, og hun havde ikke stort andet at tale med ham om nu, da han kun kort besvarede hendes spørgsmål om sig selv og var træt af at foregive en kærlighed, som han ikke længere følte. Han havde ikke lyst til at tale med hende om de bøger, hun havde læst; de fattige, som hun tog sig af, kedede ham, og om politik var hun ganske uvidende. Han begyndte endog at finde, at miss Monros selskab var en behagelig afveksling fra de lange ensomme timer, han tilbragte med Ellinor.

Så kom spadsereturen, i almindelighed til byen for at hente mr. Wilkins fra kontoret, og et par gange var det temmelig tydeligt, hvorledes denne havde tilbragt sin tid. En dag var navnlig hans gang så ustadig og hans udtale så tyk, at det undrede Ralph, at Ellinor ikke opdagede årsagen; men hun var alt for ængstelig over den hovedpine, som hendes fader foregav, til at hun anede, hvad årsagen til den virkelig var. Selvsamme dag traf det sig få uheldigt, at hertugen af Hinton og en anden herre, som Ralph havde truffet hos lord Bolton, red forbi og genkendte ham, og de så ham da med så megen interesse følge og understøtte en fuld mand, at de nødvendigvis måtte se, hvorledes de var gamle venner. Mr. Corbet ærgrede sig på hele hjemvejen over dette uheldige træf; han var i fuldstændig ilde humør, inden de nåede Ford Bank, men han havde for megen selvbeherskelse til at lade det skinne frem. Han gik straks tilbage i haven og overlod Ellinor at føre faderen ind i sit eget værelse for at han kunne hvile sig og blive af med sin hovedpine.

Ralph gik og overtænkte i mørk sindsstemning, hvad han skulle gøre, og hvorledes han bedst skulle redde sig ud af det ulykkelige forhold, han selv havde bragt sig i. Næsten førend han bemærkede det, listede en lille hånd sig ind under hans arm, og Ellinors bedrøvede øjne så ind i hans.

"Jeg har fået fader til at hvile sig i en times tid," sagde hun. "Hans hoved synes at smerte ham meget."

Ralph var tavs og viste ingen deltagelse; han prøvede på at være ubehagelig, men fandt det vanskeligt overfor hendes elskværdighed.

"Erindrer du vor samtale forrige efterår?" begyndte han omsider.

Hendes hoved sank ned på brystet; de var nær ved en bænk, og hun satte sig ned uden at tale.

"Om en eller anden skændsel, som du da indbildte dig at være overhængende?" Intet svar. "Frygter du endnu for den?"

"Ja," hviskede hun med et dybt suk.

"Og din fader er naturligvis vidende om det?"

"Ja!" fik han atter til svar i samme tone, og derpå blev hun tavs.

"Jeg tror, det kuer ham," sagde Ralph endelig med et afgjort udtryk.

"Det er jeg bange for," sagde hun med sagte stemme.

"Jeg ville ønske, at du ville sige mig hvad den består i," vedblev han lidt utålmodigt. "Jeg kunne måske hjælpe dig med det."

"Nej, det kunne du ikke", svarede Ellinor. "Det har gjort mig inderlig ondt, at jeg sagde dig, hvad jeg gjorde; jeg trængte ikke til hjælp; alt er forbi. Men jeg ønskede at vide, om du mente, at én, der var stillet som jeg, havde ret til at ægte en mand, som var uvidende om det, der kunne ske, hvad jeg i øvrigt håber og tror aldrig *vil* ske."

"Men, når jeg ikke ved, hvad du hentyder til på denne hemmelighedsfulde måde, må du kunne indse, at jeg er stillet som den uvidende mand, som det forekommer mig, du sagde, at du ikke følte dig berettiget til at ægte. Hvorfor siger du mig ikke lige ud, hvorledes sagen forholder sig?" Han kunne ikke ganske betvinge sig, og hans væsen og stemme bar tydelige spor af hans ophidsede følelser. Hun bøjede sig lidt fremad og så ham stift ind i ansigtet, som om hun ville se ham lige ind i

hjertet. Derpå sagde hun så roligt, som hun nogensinde havde talt i sit liv:

"Du ønsker at bryde vor forlovelse."

Han rødmede og blev straks opbragt. "Å snak! fordi jeg fremsætter et spørgsmål og gør en bemærkning. Jeg tror, at din sygdom må have gjort dig underlig. Jeg har visselig ikke sagt noget, der fortjener en sådan fortolkning; har jeg ikke tværtimod vist min oprigtige kærlighed ved at holde fast ved dig til trods for – til trods for *alt*?"

Han var ved at sige "til trods for min families kedsommelige modstand", men han standsede, fordi han vidste, at hans moders modstand netop i førstningen havde gjort ham fastere i sin beslutning, og selv nu agtede han ikke at sige, hvad han hidtil havde skjult, at alle hans venner beklagede hans overilede forlovelse.

Ellinor stirrede tavs ud over engen, men sagde intet. Derpå lagde hun sin hånd i hans. "Jeg stoler ganske på dig, Ralph. Det var uret af mig at tvivle. Jeg er bange for, at jeg virkelig er blevet underlig."

Han var nu lidt i forlegenhed, for hun havde netop gættet hans ubestemte tanke, da hun havde set så stift på ham. Men han kærtegnede hende og beroligede hende med kærlige ord.

Snart efter gik de hjem. Så snart de nåede huset, ilede Ellinor ind for at se, hvorledes hendes fader havde det, og Ralph begav sig op på sit eget værelse, ærgerlig på sig selv både for det, han havde sagt, og for det, han ikke havde sagt.

Hverken han eller mr. Wilkins var i godt humør ved middagsbordet, og i slige tilfælde behøves der ikke meget for at bringe en kurre på tråden. Så længe Ellinor og miss Monro var i

stuen, var det gået nogenlunde godt, idet damerne uophørligt talte sammen om alle slags småting med følelsen af, at hvis de ikke gjorde dette, ville en af herrerne sige noget, som ville være den anden ubehageligt.

Så snart Ralph havde lukket døren efter dem, gik mr. Wilkins til skænken og fremtog en flaske, som ikke tidligere havde været på bordet.

"Vil De have lidt cognac," spurgte han med en påtaget ligegyldighed, idet han skænkede sig et vinglas fuldt. "Det er en fortræffelig ting for hovedpine, og dette ubehagelige tunge vejr har skaffet mig en på halsen."

"Det gør mig ondt", sagde Ralph, "for jeg ville netop gerne have talt med Dem om forretninger – rent ud sagt, om mit bryllup."

"Ja, tal kun væk, jeg er lige så klarhovedet som nogen, hvis det er det, De mener."

Ralph bukkede lidt foragteligt.

"Hvad jeg ønskede at sige var, at jeg gerne ville have alt ordnet til mit bryllup i august. Ellinor er nu så meget bedre og er kort sagt så stærk, at jeg nok tror, hun vil kunne tåle den forandring, som livet i London vil medføre."

Mr. Wilkins stirrede noget forundret på ham, men svarede ikke straks.

"Jeg må naturligvis have det dokument opsat, hvorved De efter vor tidligere aftale tilsikrer mig en del af Ellinors formue til det brug, som vi aftalte sidste år, da jeg håbede at kunne have bryllup i august."

Den tanke fo'r gennem mr. Wilkins' forvirrede hjerne, at det ville være ham umuligt at forskaffe de tusinder, som krævedes,

uden at han tog sin tilflugt til ågerkarle, der allerede var begyndt at gøre vanskeligheder og forlange ublu renter af ham for de lån, han for nylig havde gjort, og han var uklog nok til at prøve på at få et afslag i den sum, han oprindelig havde bestemt for Ellinor – uklog, fordi han burde have kendt Ralphs karakter bedre end at formode, at denne ville indlade sig på et sådant arrangement uden gyldige grunde eller uden et løfte om en tilsvarende fordel i fremtiden for det offer, der nu og her blev forlangt af ham. Men måske mente mr. Wilkins, sløvet som han var af vinen, at han kunne angive en god og tilstrækkelig grund; for han sagde:

"De må ikke være for hård imod mig, Ralph. Det løfte blev givet førend – førend jeg nøjagtigt kendte mine sagers tilstand!"

"Det vil sige førend mr. Dunsters forsvinden," sagde mr. Corbet og fæstede sine gennemtrængende øjne på mr. Wilkins ansigt.

"Ja – netop – førend Dunsters – –" mumlede mr. Wilkins rød og forvirret og uden at fuldende sætningen.

"Det er sandt," sagde Ralph, "har De nogensinde hørt noget til Dunster, siden han tog bort – var det ikke til Amerika, man mente han var taget?"

Han blev forfærdet ved den øjeblikkelige forandring, hans spørgsmål frembragte hos mr. Wilkins. Begge fo'r op, mr. Wilkins bleg og skælvende, idet han prøvede på at ville sige noget, men uden at kunne fremføre et ord.

"Min Gud, hvad er der på færde?" udbrød Ralph forskrækket over disse tegn på legemlig lidelse.

Mr. Wilkins satte sig ned og vinkede ham bort med hånden.

"Det er intet, det er kun denne hovedpine, der stundom farer igennem mig. Se ikke således på mig. Det er meget ubehageligt at have et par øjne fæstede uafladeligt på sig."

"Jeg beder om forladelse," sagde Ralph koldt, og hans kortvarige deltagelse, der således blev stødt tilbage, veg for hans nysgerrighed. Men han tøvede nogle minutter uden at vove at prøve at genoptage samtalen, for det var ham ikke ganske tydeligt, om den var blevet afbrudt ved legemlig smerte hos prokuratoren eller ved en sjælelig uro. Mens han var i uvished om, hvorledes han atter skulle komme ind på sit emne, trak mr. Wilkins brændevinsflasken til sig, fyldte sit glas igen og drak det som vand. Derpå prøvede han at se Ralph lige i ansigtet med et så stirrende blik, som han formåede; men det var meget forskelligt fra det skarpe, iagttagende blik, der var fæstet på ham.

"Hvad talte vi om?" sagde Ralph omsider med den naturligste mine, som om han virkelig havde glemt, hvad de havde afhandlet.

"Om hvad det havde været fandens meget bedre, at De havde holdt Deres mund med," brummede mr. Wilkins med tykt mæle.

"Hvad behager!" sagde Ralph og fo'r op i forbitrelse.

"Ja," vedblev prokuratoren, "jeg skal nok selv sørge for mine egne sager, og jeg vil ikke tillade, at nogen blander sig i dem. Det har jeg sagt en gang før; men man brød sig ikke om det, og der skete en ulykke, og nu siger jeg det igen. Og hvis De vil komme her og stille mig uforskammede spørgsmål og stirre på mig, som De har gjort i den sidste halve time, er det bedst, at De jo før jo bedre forlader mit hus."

Ralph vendte sig halvt om for at tage ham på ordet og gå straks, men så tøvede han endnu lidt for Ellinors skyld; det var imidlertid ikke med nogen blid stemme, at han sagde:

"De har drukket for meget. De ved ikke, hvad De siger. Hvis De gjorde det, ville jeg forlade Deres hus straks for aldrig at vende tilbage."

"Det tror De?" sagde mr. Wilkins, der prøvede på at stå op og se værdig og ædru ud. "Jeg siger Dem, at hvis De nogensinde vover igen at tale og se ud, som De har gjort det i dag, vil jeg kalde på mine folk og lade Dem vise døren. Nu har jeg advaret Dem, min gode mand!" Han satte sig ned med en tåbelig latter. I næste øjeblik havde Ralph grebet hans arm fast.

"Hør, mr. Wilkins!" sagde han med sagte, hæs stemme. "De skal aldrig komme til at sige to gange, hvad De har sagt i dag. For eftertiden er vi som fremmede for hinanden. Hvad Ellinor angår" – her blev hans stemme blødere, og han sukkede uvilkårligt – "så tror jeg ikke, at vi var blevet lykkelige. Jeg tror, at vor forbindelse blev indgået, da vi var for unge til at kende os selv; jeg ville dog have gjort min pligt og holdt mit ord, men de har selv afbrudt forbindelsen mellem os ved Deres uforskammethed her i eftermiddag. *Jeg* skulle blive vist døren af Deres tjenere – jeg, der ikke ville modtage en sådan trussel af en lord, om han endog var aldrig så beruset!" Han var ude af døren, næsten ude af huset, inden han havde udtalt de sidste ord.

Mr. Wilkins sad stille, i førstningen heftigt opbragt, derpå så forbavset og omsider så forknyt, at han næsten blev ædru. "Ralph! Ralph!" råbte han forgæves; derpå rejste han sig og gik til døren, åbnede den og kiggede ind i den oplyste spisestue; alt

var så roligt der, at han kunne høre damerne tale sammen i dagligstuen. Han tænkte sig om et øjeblik, gik så hen til knagerne og kunne ikke se Ralphs lavpuldede stråhat.

Derpå satte han sig atter ned i spisestuen og bestræbte sig for at tilbagekalde sig, hvad der var foregået; men han kunne ikke tro, at mr. Corbet var kommet til den endelige beslutning at bryde sin forlovelse, og han var næsten kommet tilbage i sin tidligere vredestilstand, da Ellinor kom farende ind, bleg og forskrækket.

"Hvad skal dette betyde, fader?" sagde hun og stak ham et åbent brev i hånden. Brevet var skrevet i præstegården til Ellinor; det var blot nogle linjer, der blev sendt med præstens tjener, som var kommet for at hente Ralphs sager. Det lød således:

"Kære Ellinor! Der er foregået noget mellem din fader og mig, som har nødsaget mig til at forlade hans hus, og jeg frygter for, at jeg aldrig mere kan vende tilbage til det. Jeg skal skrive mere omstændeligt i morgen. Men vær ikke alt for bedrøvet, for jeg er ikke, og har aldrig været god nok til dig. Gud velsigne dig, min kæreste Ellinor, skønt jeg kalder dig således for sidste gang. – R. C."

"Hvad er det, fader?" skreg Ellinor og slog hænderne sammen, da hendes fader sad tavs og stirrede ind i ilden efter at have læst brevet.

"Det ved jeg ikke!" sagde han og så ynkeligt på hende. "Alting går galt med mig og mine: det gik galt, førend *den* nat, så det kan ikke være det, vel Ellinor?"

"O, fader," sagde hun, og knælede ned ved ham med hovedet skjult ved hans bryst.

Han lagde den ene arm om hende. "Stakkels lille moderløse pige!" sagde han og begyndte at kærtegne hende; "elskede du ham så højt Nelly?" vedblev han hviskende; "for i den senere tid syntes jeg ikke, han har været god nok til dig. Han har fået en idé om, at der var noget galt, og han var meget nysgerrig – han udspurgte mig på en mærkværdig måde."

"O, fader, jeg er bange for, at det er min skyld. Jeg sagde noget til ham for længe siden om en mulig vanære."

Han skød hende bort, rejste sig og stirrede på hende med opspilede øjne, halvt i frygt, halvt i raseri, og mærkede ikke, at hans pludselige bevægelse næsten havde bragt hende til at falde til jorden.

"Du, Ellinor! Du – du –"

"O, kære fader, hør blot!" sagde hun og krøb hen til hans knæ, som hun omfavnede. "Forrige august måned talte jeg om et muligt tilfælde, som kunne indtræffe, men han anvendte det straks på mig og spurgte, om det var over mig, at den skændsel – jeg kan ikke mere erindre det ord, jeg brugte – hang, og hvad kunne jeg sige?"

"Alt, alt for at få ham bort fra sporet. Gud hjælpe mig, jeg er fortabt og forrådt ved min datter!"

Ellinor slap hans knæ og dækkede sit ansigt med sine hænder. Alle stak de i hendes stakkels hjerte. Et øjeblik efter talte hendes fader igen.

"Jeg mener ikke, hvad jeg siger – jeg ved det ofte ikke selv. Du må tilgive mig, Ellinor, mit barn!" Han bøjede sig ned og løftede hende op til sig. "Husk bare, hvor ulykkelig jeg er, og hav medfølelse med mig. Han havde ingen, og dog må han have set, at jeg havde drukket for meget."

"Drukket for meget, fader?" sagde Ellinor, der hævede hovedet og så med sørgmodig forbavselse på ham.

"Ja, jeg drikker nu og da for at glemme," sagde han og rødmede.

"O Gud, hvor ulykkelige vi er!" udbrød Ellinor og brast i gråd.

"Tys, tys!" sagde han. "Stakkels Lettice, hvor glad jeg er, for at du er død!" Her begyndte han at græde som et barn, og Ellinor trøstede ham, snarere med kys end med ord. Men kort efter skubbede han hende bort og sagde skarpt: "Hvor meget ved han, det må du sige mig. Hvor meget fortalte du ham, Ellinor?"

"Intet andet, end hvad jeg netop nu har sagt dig, fader!"

"Sig det endnu en gang med de nøjagtige ord."

"Det skal jeg gøre, så godt jeg kan erindre det, men det var i forrige august. Jeg spurgte kun, om det var rigtigt for en kvinde at gifte sig, når hun vidste, at skændslen hang over hende, mens hendes elsker var uvidende om det."

"Er du vis på, at dette er alt?"

"Ja, og han anvendte straks sagen på os."

"Ønskede han ikke at vide, hvori denne skændsel bestod?"

"Jo, det gjorde han."

"Og du fortalte ham det?"

"Nej, ikke et ord mere end jeg før sagde. Nu i dag hentydede han atter til det, men jeg fortalte ham ikke mere. Tror du mig ikke, fader?"

Han trykkede hende til sig, men talte ikke. Derpå tog han atter brevet og læste det så opmærksomt, han kunne.

"Nelly," sagde han endelig, "han taler sandt; han er ikke god nok til dig. Du må stå alene og bære din faders synd."

Han rystede så meget, da han sagde dette, at Ellinor uopholdeligt måtte bringe ham til sengs. Hun sad hos ham, indtil han var faldet i søvn, og hun gik til sig selv for at søge glemsel og hvile, hvis det da var hende muligt at opnå disse velsignelser.

10. kapitel

Mr. Corbet var så vel bekendt af de to gamle folk på præstegården, at det ikke var ham vanskeligt at få det lille gæsteværelse gjort i stand til sig ved hans ankomst fra Ford Bank, selv om det var sent, og præsten var fraværende, idet han havde begivet sig på en lille lysttur efter påsken. Mens man gjorde Ralphs værelse i orden, sendte han bud efter sine klæder, og samtidig afsendte han den seddel til Ellinor, jeg før har omtalt.

Men der var brevet, som han havde lovet hende, og som endnu stod tilbage for ham at skrive, og det optog ham næsten hele natten at sige nok og dog ikke for meget; for, som han udtrykte det for sig selv, han var halvvejs over strømmen, og det ville være tåbeligt at vende tilbage, efter at have tilføjet både sig selv og Ellinor næsten lige så megen smerte, som han ville gøre, når skilsmissen blev endelig besluttet.

Hans brev lød således:

> "Kære Ellinor – for kær er du mig og vil altid vedblive at være – min forstand har samtykket i et skridt, der smerter mig meget, langt mere, end du vil kunne tro. Jeg er overbevist om, at det er bedre, vi skilles; for efter vor forlovelse er der indtruffet omstændigheder, som, skønt jeg ikke kender dem, dog åbenbart tynger dig, ligesom de også i høj grad har haft indvirkning på din faders opførsel. Ja, efter hvad der er foregået i aften, kan jeg

næsten sige, at de aldeles har forandret hans følelser for mig. Hvilke disse omstændigheder er, er jeg uvidende om, uden for så vidt som jeg af din egen tilståelse ved, at de i fremtiden kan føre til vanære. Det kan nu være min fejl, eller det kan ligge i min karakter at stræbe frem for alt i verden efter at få et navn. Jeg kan kun sige, at det er således, og overlade dig at dadle denne min svaghed, så meget du vil. Men jeg indrømmer, at jeg ikke kunne tåle, at noget stillede sig imellem mig og dette mit mål; den blotte frygt for sligt ville lamme mig. Jeg ville blive fortrædelig, og så stor end min hengivenhed er og altid vil være for dig, kunne jeg ikke love dig et fredeligt og lykkeligt liv. Jeg ville altid plages af tanken om, hvad der kunne blive opdaget og påføre mig skam. Dette er jeg så meget mere overbevist om ved at iagttage din faders forandrede væsen – en forandring, som jeg sporer tilbage til den tid, da de begivenheder, du har hentydet til, fandt sted. Det er, kort sagt, for din skyld, kære Ellinor, langt mere end for min egen, at jeg føler mig nødsaget til at følge de ord, din fader henvendte til mig, da han bød mig forlade sit hus for stedse. Gud velsigne dig, min kære Ellinor – for sidste gang *min* Ellinor. Prøv på så snart som muligt at glemme de ulykkelige bånd, der for en tid har bundet dig til en, som er dig – jeg kan sige, så uværdig – som

Ralph Corbet."

Ellinor stod ved morgenbordet, da dette brev blev givet hende. I følge gammel vane, for han var ikke blevet bedt om det, spurgte tjeneren, om der var svar. Ellinor gik hen til vinduet for at læse brevet, mens manden stod og ventede; derpå satte hun sig ned og skrev følgende svar:

"Det er alt sammen godt. Jeg burde have tænkt på det i forrige august måned. Jeg tror ikke, at du vil forglemme mig; men jeg beder dig om aldrig i fremtiden at dadle dig selv; og jeg håber, at du vil blive lykkelig. Jeg formoder, at jeg ikke må skrive til dig igen, men bede for dig vil jeg altid. Det gjorde fader meget ondt, at han havde talt vredt til dig i går. Du må tilgive ham – der er meget at tilgive i denne verden.

Ellinor."

Hun vedblev at føje sætning til sætning for at forlænge den sidste glæde at skrive til ham og forseglede endelig brevet og gav det til manden. Derpå satte hun sig ned og ventede på miss Monro, som endnu ikke var kommet op.

"Jeg kommer meget sent," sagde miss Monro, da hun endelig nåede ind; "men jeg har haft hovedpine, og jeg vidste, at du ikke var alene." Derpå så hun sig om og bemærkede Ralphs fraværelse.

"Er mr. Corbet ikke oppe endnu?" udbrød hun.

Og da måtte Ellinor fortælle hende, hvad der snart ikke længere ville være nogen hemmelighed, at Ralph og hun havde hævet deres forbindelse, at han var taget til præstegården, og at hun ikke ventede ham tilbage på Ford Bank. Miss Monros

forbavselse var grænseløs. Hun vedblev at gennemgå de sidste dages begivenheder, kunne ikke fatte, at de to virkelig var adskilt, og hun lagde Ellinor formelig på pinebænken med sine spørgsmål. Det var for Ellinor, som om hun ikke kunne udholde mere, og dog var der mere i vente for hende. Hendes fader var nemlig meget syg og havde været det hele natten; han havde åbenbart haft et apoplektisk anfald. I den angst, som herved påkom hende, glemte hun at tænke på, om Ralph endnu var på præstegården, og det var ikke førend lægen, doktor Moore, kom, at hun erfarede, at han var taget til London; for lægen havde mødt ham. Doktor Moore talte om ham for at opmuntre den svage pige under hendes vagt ved faderens sygeseng; men miss Monro listede sig ud efter ham for at bede ham for fremtiden ikke nævne ham, idet hun græd bittert over sin yndlings forladte stilling, græd, som Ellinor ikke endnu havde kunnet det.

Førend roserne stod i blomst, var mr. Wilkins død. Ved et testamente, der var opsat for flere år siden, havde han indsat mr. Ness til formynder for Ellinor; men præsten havde fået et anfald af gigtfeber på sin lystrejse, og han kunne ikke flyttes fra det lille værtshus i Wales, hvor han var blevet syg. Siden sit sidste anfald var mr. Wilkins' ånd blevet meget omtåget; han talte ofte sælsomt og vildt, men havde dog enkelte fuldkommen lyse øjeblikke. I et af disse må han have begyndt at skrive et brev med blyant, for vågekonen fandt det under hans pude efter hans død og bragte det til Ellinor. Med de tårefyldte øjne læste hun de utydelige ord:

> "Jeg er meget syg. Stundom tror jeg, at jeg aldrig
> vil komme mig, og jeg ønsker derfor at bede Dem

> om forladelse for, hvad jeg har sagt, aftenen førend jeg blev syg. Jeg frygter, at min vrede har gjort fortræd mellem Ellinor og Dem; men jeg tror, at De vil tilgive en døende mand. Hvis De vil komme tilbage og lade alt være, som det plejede, vil jeg gøre en hvilken som helst undskyldning, De måtte forlange. Dør jeg, vil hun være så venneløs, og jeg har altid stolet på, at De ville sørge for hende, lige siden De først –"

Her fulgte nogle ulæselige ord, der endte med:

> "Fra mit dødsleje anråber jeg Dem om at være hendes ven; på mine knæ vil jeg bede Dem om forladelse for – –"

Og så havde styrken forladt ham, han havde lagt papiret og blyanten til side for atter at gribe dem, når hovedet var klarere og hånden stærkere. Ellinor kyssede brevet, foldede det sammen og lagde det blandt sine hellige skatte ved sin moders halvt fuldendte sytøj og en lille krølle af søsterens gyldne hår.

Mr. Johnson, en agtværdig prokurator i en nærliggende købstad, og mr. Ness var udnævnt til eksekutorer. Testamentet selv var sat op for flere år siden, da han indbildte sig at eje en smuk formue, hvis største del han efterlod sit eneste barn. I følge vielseskontrakten tilfaldt Ford Bank børnene efter moderen, og sir Frank Holster og mr. Johnson var værger. Der var legater til eksekutorerne, en livrente til miss Monro, og alle tjenestefolkene, navnlig Dixon, var blevet betænkt.

Hvad var der tilbage af den formue, som testator engang havde besiddet? Eksekutorerne spurgte forgæves; der var intet. De kunne heller ikke finde ud af, hvad der var blevet af den, for alle papirer og bøger var i den største uorden. Den medlidenhed, som mr. Johnson havde med den forældreløse pige, formåede ham knap nok til at modtage hvervet som eksekutor. Mr. Ness arbejdede i hovedbøger og dokumenter for Ellinors skyld, og sir Frank Holster betragtede sig kun som værge med hensyn til Ford Bank.

Imidlertid vedblev hun at leve på Ford Bank uvidende om, hvorledes det stod sig med hendes faders sager, men henfalden i dyb sørgmodighed, der angreb hende således, at miss Monro blev højst fortvivlet over det; miss Monro indrømmede den store grund, hendes elev havde til at være bedrøvet, men hun kunne ikke tåle at se de ydre tegn på, hvor meget denne sorg tog på Ellinor. Hvis miss Monro kunne have gjort noget for at lindre Ellinors sorg, ville hun have været mindre oplagt til at skænde, fordi den unge pige gav efter for den.

Men den tid kom, da miss Monro kunne handle, og fra det øjeblik viste hun ingen fortrædelighed mere. Da alt håb om, at Ellinor besad andet end Ford Bank var borte; da det fremgik, at af alle de legater, som mr. Wilkins havde bortskænket, kunne ikke én skilling nogensinde udbetales; da det blev et spørgsmål, hvorvidt de malerier og andre kunstgenstande, som fandtes i huset, ikke var kreditorernes retmæssige ejendom, meddelte mr. Ness Ellinor så blidt som muligt, hvorledes hendes faders sager stod.

Hun sad bøjet over sit arbejde – hun sad altid bøjet nu – og hun holdt op med at sy for at lytte til ham, idet hun lænede sit

hoved på den arm, der hvilede på bordet. Hun talte ikke, da han havde endt sin beretning, men af lutter forlegenhed vedblev han:

"Jeg tvivler ikke på, at det er den slyngel Dunsters skyld," sagde han, idet han prøvede på at finde en årsag til tabet af mr. Wilkins' formue.

Til hans forundring hævede hun sit blege, ubevægelige ansigt og sagde langsomt, men svagt, og med næsten højtidelig ro:

"Mr. Ness, De må aldrig lade Dunster blive dadlet for dette!"

"Min kære Ellinor, der kan ingen tvivl være om det. Din fader hentydede altid selv til de tab, han havde lidt ved Dunsters forsvinden."

Ellinor dækkede sit ansigt med hænderne. "Gud tilgive os alle," sagde hun og faldt tilbage i sin tidligere tavshed.

Mr. Ness havde påtaget sig at aftale hendes fremtidsplaner med hende.

"Mit kære barn, du ved, jeg har kendt dig, siden du var en lille pige; vi må prøve på ikke at give efter for vore følelser" – gråden stod ham selv i halsen, hun var ganske rolig – "men tænke på, hvad der kan gøres. Du vil få lejen af dette hus, og der er allerede givet et meget godt tilbud – en mand, der vil leje det i syv år for ét hundrede og tyve pund om året – –"

"Jeg vil aldrig leje dette hus ud," sagde hun og rejste sig pludselig op, som om hun ville byde ham trods.

"Ikke udleje Ford Bank; det forstår jeg ikke – jeg kan ikke have udtrykt mig tydeligt – du vil ikke få andet at leve af end renten af dette hus!"

"Det får være; jeg kan ikke forlade dette hus. O mr. Ness, jeg kan ikke forlade dette hus!"

"Mit kære barn, du skal ikke handle overilet; jeg ved, hvor alle disse ting vælter ind på dig; men forlade dette hus må du. Du må spise, og lejen af huset må betale for din føde; du må have klæder og der er intet uden lejen til at klæde dig for. Du må gerne forblive på præstegården, så længe du vil; men, kort sagt, underhandlingerne med mr. Osbaldistone, den herre, som vil leje huset, er næsten tilendebragt –"

"Det er mit hus!" sagde Ellinor vredt.

"Nej," sagde mr. Ness blidt, "du skal kun have indtægterne af det; for du erindrer nok, at du ikke er myndig, og at mr. Johnson og jeg har fuldmagt til at handle."

Ellinor satte sig hjælpeløs ned.

"Lad mig være alene," sagde hun omsider. "De er meget god, men De ved ikke alt. – Jeg kan ikke udholde at tale mere nu," tilføjede hun mat.

Mr. Ness bøjede sig ned over hende, kyssede hende på panden og forlod hende uden at sige et ord mere. Han gik derpå til miss Monro.

"Nå, og hvorledes syntes De, hun havde det?" var hendes første spørgsmål, efter at de sædvanlige hilsener var udvekslet imellem dem. "Det er virkelig meget sørgeligt at se, hvorledes hun giver efter for sorgen; jeg taler og taler til hende og siger hende, hvorledes hun forsømmer alle sine pligter, men lige meget hjælper det."

"Hun har haft en stor sorg endnu at bære i dag," sagde mr. Ness. "Jeg har en meget tung pligt at opfylde såvel imod hende som mod Dem. Mr. Wilkins er død insolvent. Det gør mig ondt at sige, at der aldeles intet håb er om, at Deres legat vil kunne blive Dem udbetalt."

Miss Monro så meget modfalden ud. Mange små lykkelige drømmerier forsvandt i det øjeblik; så fattede hun sig og sagde: "Jeg er kun fyrre år; jeg har gudskelov endnu femten år tilbage at arbejde i. Insolvent! mener De, at han intet har efterladt sig?"

"Ikke en skilling. Kreditorerne kan være glade, hvis de får deres krav fyldestgjort."

"Og Ellinor?"

"Ellinor vil have lejen af dette hus, der tilfalder hende efter hendes moder."

"Hvor meget vil det være?"

"Et hundrede og tyve pund."

Miss Monro spidsede læberne, som om hun ville fløjte. Mr. Ness vedblev:

"Hun er for øjeblikket uvillig til at forlade huset, stakkels pige. Det er så naturligt; men hun har intet valg. Jeg kan kun sige, at det vil være mig en glæde og en ære at have Dem og hende så lang tid i præstegården, som De blot vil opholde Dem der."

"Hvor er mr. Corbet?" spurgte miss Monro.

"Det ved jeg ikke. Efter at han havde hævet sin forlovelse, skrev han et langt, forklarende brev til mig, som han kaldte det; jeg kaldte det undskyldende. Jeg svarede ham ganske kort tilbage, at det gjorde mig ondt at afbryde en forbindelse, der altid havde været mig behagelig; men det måtte være ham klart, at i det forhold jeg står i til familien på Ford Bank, ville det være ubehageligt for alle parter, hvis han og jeg forblev på samme fod. Er det Ellinor, som rider forbi vinduet?"

Miss Monro så ud. "Ja. Det glæder mig at se hende til hest igen. Det er ikke længere siden end i morges, at jeg rådede

hende til at ride en tur."

"Stakkels Dixon! også han vil komme til at lide, for hans legat vil ikke blive mere udbetalt end de andres, og det er ikke mange unge damer, der ville være så tilfreds som Ellinor ved at have en så gammel tjener ridende efter sig."

Så snart Mr. Ness var gået, gik miss Monro til sin pult og skrev et langt brev til nogle venner, som hun havde i en by, East Chester, hvor der var en katedralkirke, og hvor hun havde tilbragt mange lykkelige år af sit tidligere liv. Endnu mens mr. Ness talte, var hendes tanker vendt tilbage til den tid, da hendes fader havde boet der og først efter hans død var hun kommet iblandt fremmede. Erindringen om de mange fredelige år der var imidlertid stærkere end mindet om de sorgfulde uger, og da der blev tale om Ellinors ægteskab, var hun begyndt at lægge planer for at vende tilbage til sin fødeby og ernære sig ved at give undervisning. Da nu Ellinor skulle forlade Ford Bank, kunne måske et mere fjerntliggende hjem være hende behageligt, og miss Monro mente, at de kunne bo sammen og leve af hendes fortjeneste og Ellinors lille indtægt. Miss Monro elskede sin fordums elev så højt, at et sådant liv ville være hende langt behageligere, end hvis Ellinor var gift, og hun selv skulle leve fjernt fra hende.

Da mr. Ness forlod Ellinor, ringede denne og bød den tililende tjener at lade hestene straks sadle og sige, at Dixon skulle tage med hende.

Hun følte, at hun måtte tale med ham, og kunne bedre gøre det ude i det fri. Det var længe siden, hun havde været til hest, og folkene forbavsedes over hendes pludselige indfald; men Dixon gjorde sig roligt færdig og sagde intet.

De red temmelig rask, til de nåede en hede et par mil fra Hamley. Hun havde i forvejen besluttet, at hun ville tale med ham der om den plan, som mr. Ness havde foreslået hende, og han syntes at forstå dette; for da hun standsede, red han hen til hende og mødte hendes bedrøvede blik med deltagende tavshed.

"Dixon," sagde hun, "de siger, at jeg må forlade Ford Bank."

"Det frygtede jeg nok for efter alt, hvad jeg har hørt i byen siden herrens død."

"Så har du hørt – så ved du – at fader så godt som ingen penge har efterladt – min stakkels, kære Dixon, du får ikke dit legat, og det har jeg aldrig tænkt på før!"

"Det er ligegyldigt," sagde han ivrigt; "jeg kunne ikke have rørt det, om det også havde været der, for det ville have forekommet mig som –" Han ville til at sige blodpenge, men han standsede; dog gættede hun meningen, skønt ordet ikke var blevet udtalt.

"Nej, ikke sådan," sagde hun; "testamentet var dateret for flere år siden. Men hvad skal vi gøre, Dixon? Jeg ser, at de får mig til at forlade Ford Bank, og jeg tror, at det allerede er halvt udlejet."

"Men De vil få lejen af det?" spurgte Dixon ængsteligt. "Jeg har altid hørt, at det tilhørte fruen, og at De skulle have det efter hende."

"Å ja, det er ikke sagen; men du ved, at under bøgetræet –"

"Ja!" sagde han bedrøvet. "Det har ofte tynget mig, når jeg har været vågen, og jeg tror ikke, der er gået nogen nat, uden at jeg har tænkt på det."

"Men hvorledes kan jeg forlade det?" udbrød Ellinor. "De kunne gøre hundrede forandringer – opgrave hele buskadset. O Dixon, det er, som om det nødvendigvis *må* blive opdaget, og jeg kan ikke tåle, at fader skulle dadles mere, det vil dræbe mig!"

På Dixons ansigt viste sig det sædvanlige smertelige udtryk, som det havde antaget i de senere år.

"De må aldrig få grund til at tale ilde om den afdøde, det er vist," sagde han. "Familien Wilkins har været agtet i Hamley i hele mit liv, og i min faders før mit og – men der gives dog vistnok midler til at forhindre lejere fra at gøre forandringer både i huset og haven, og jeg ville bede værgerne, eller hvad de nu hedder, om at sørge for, at intet i huset eller i haven, på engen eller i staldene blev forandret. Jeg tænker, at hvis De gav dem et ord om det, ville de måske beholde mig som staldkarl, og der kommer vel den dag, da alle vore hemmeligheder vil blive bekendt, uden at vi behøver selv at åbenbare dem. Somme tider er jeg træt af denne verden, miss Ellinor"

"Tal ikke således," sagde Ellinor blidt. "Jeg ved godt, hvor sørgeligt det hele er, men husk på, hvor ene jeg ville blive, hvis De gik bort. De føler Dem da vel ikke syg, Dixon?"

"Nej, jeg er såmænd rask nok, og lever sikkert længe endnu. Min fader blev enogfirs, og min moder over halvfjerds. Det er blot mit hjerte, som er så tungt; jeg tænker, De har det lige sådan. Men det er en trøst, at vi kan tjene mindet om ham, der er død, om ikke andet. Han var sådan en glad og køn dreng engang – han havde ikke fortjent sådan en skam."

De red videre uden at tale meget mere. Ellinor lagde i tavshed planer for Dixon, og han tænkte tilbage på den tid, da han for tredive år siden først var trådt i den ældre mr. Wilkins'

tjeneste som dreng, og da den smukke Molly, kokkepigen, var hans daglige glæde. Hun lå nu begravet på kirkegården i Hamley, og få andre end Dixon kunne have gået lige hen til hendes grav.

11. kapitel

Få dage efter fik miss Monro et meget tilfredsstillende svar på sit brev, om at en lærerinde ville kunne få beskæftigelse i East Chester. Hun henvendte sig heldigvis netop på det rette tidspunkt. De fleste af domherrerne havde små børn og var glade ved, at disse kunne nyde godt af en sådan undervisning, som miss Monro kunne tilbyde.

Ellinor var atter sunket tilbage i sin gamle nedslåede tilstand, og mr. Ness og miss Monro var nødt til at ordne alt for hende. Al hendes interesse syntes at være optaget af den gamle tjener Dixon, og hendes eneste fornøjelse at bestå i at se ham og tale med ham om gamle dage. Forgæves søgte hun at udforske, hvorledes hun skulle tage Dixon med til East Chester. Hvis han havde været et fruentimmer, kunne det nok have ladet sig gøre; men de skulle kun holde én pige, og hendes arbejde kunne Dixon dog ikke udføre. Mens Ellinor således tænkte på Dixon, er det et spørgsmål, om han selv ville have fundet sig i at forlade de gamle, tilvante steder for at følge sin unge herskerinde. Han fik imidlertid ikke valget; man sagde ham blot op, og da han så Ellinors sorg ved tanken om adskillelsen, søgte han at trøste hende ved at minde hende om, hvor nødvendigt det var, at han skulle komme i mr. Osbaldistones tjeneste, for at han kunne blive på stedet og forhindre en mulig opdagelse.

Folk i almindelighed blev meget forbavsede ved den iver, miss Wilkins viste for at få solgt alle møblerne fra Ford Bank. Selv miss Monro var meget krænket ved denne mangel på følelse, skønt hun intet sagde, men tværtimod retfærdiggjorde

Ellinor for andre ved at omtale, hvor fornuftigt hun handlede ved at skille sig ved de store møbler, der ikke passede til den lille lejlighed, de ville få. Ingen vidste, at Ellinor gjorde det for at afryste alle de gamle erindringer og for at kunne rejse bort til en ubekendt egn, fri for de plagende minder.

En oktoberaftien fik Ellinor det første glimt af East Chester, hvor hun skulle tilbringe resten af sit liv, at se. Miss Monro var taget frem og tilbage mellem Ford Bank og East Chester, mens Ellinor havde været i præstegården, og guvernanten kunne således på en måde agere værtinde i det nye hjem.

"Se! Vognen må køre en lang omvej for vor bagages skyld; men bag de høje, gamle mure er domprovsternes haver. I huset med det høje tag bor domprovst Gibson, hvis fire småpiger jeg skal læse med. Hør den store katedralkirkes klokke! Som barn plejede jeg at være stolt af dens klang og at synes, at de andre klokker måtte skamme sig ved deres ringe lyd. Her må vi stå af. Denne vej fører til vort hus."

Det var ikke stort, men de fandt sig snart til rette i det, og det varede ikke længe, inden miss Monro gjorde mange bekendtskaber eller fandt gamle venner igen. De alvorlige og venlige domherrer, hvis børn hun læste med, besøgte hende med deres koner og talte om de tidligere provster, og når de gik hjem, talte de indbyrdes om den tavse veninde med det sygelige udtryk, som miss Monro havde hos sig. Efterhånden vandt hun selv vej til deres hjerter, ikke ved ord eller gerninger, men ved sit blide udtryk og ved sit nette væsen; når de så hende regelmæssigt i kirken, og de hørte om hendes stadige besøg hos de fattige, begyndte de at gøre sig umage for at få hende til at følge med miss Monro til deres jævnlige aftensammenkomster.

Da Ellinor først havde smagt det fredelige liv i East Chester, syntes hun at være bange for at være med på nogen som helst udflugt og afslog derfor alle mr. Ness' indbydelser til at besøge ham, skønt han blev modtaget med den største venlighed, når han aflagde dem et af sine årlige besøg. Han sov da hos en af domherrerne, og boede hos sine to veninder, der gjorde en lille fest til ære for ham, så vidt deres midler strakte til. Deres venner vidste godt, at ingen foræringer var mere velkomne end dem, der blev sendt, mens mr. Ness var hos dem, og lige fra den øverste præst ved domkirken, der sendte dem udsøgte frugter og blomster fra sin landejendom, til degnen, der sendte dem fisk, når han fangede nogle, gjorde alle deres bedste for at byde den eneste gæst, de nogensinde havde, velkommen. Der var imidlertid en anden gæst, der kom så ofte, som hans herrer ville give ham tilladelse til det, skønt kun få i byen vidste af det, og dette var Dixon. Ellinor havde sagt ham, at han aldrig kunne gøre hende større fornøjelse end ved at tillade hende at sørge for hans rejse frem og tilbage til East Chester. Når han kom, var de sammen den største del af dagen, og hun førte ham om for at vise ham alt, hvad hun mente der kunne interessere og glæde ham; men de talte meget lidt sammen på spadsereturen.

Miss Monro havde meget mere at sige ham, og hun udspurgte ham dygtigt, når Ellinor var ude af stuen. Hun erfarede da, at huset på Ford Bank var blevet prægtigt møbleret, og at ingen penge sparedes på haven, at den ældste miss Hanbury var blevet godt gift, at der var kommet en ny slagter i Hamley, og så videre. Derpå tøvede hun lidt, inden hun kom frem med det næste spørgsmål:

"Jeg formoder, at mr. Corbet aldrig kommer til præstegården?"

"Nej; jeg tror ikke, at mr. Ness vil have ham, men de skriver af og til til hinanden. Mr. Corbet er nu blevet en stor dommer, en af dem, der taler med paryk på."

"Du mener advokat," sagde miss Monro.

"Ja, og han er blevet mere endnu, skønt jeg ikke rigtig kan erindre, hvad det er."

Ellinor kunne have sagt dem begge det. En af deres venner lånte dem *Times*, og mens miss Monros øjne var beskæftiget andetsteds, vendte Ellinor sig altid med bankende hjerte til en bestemt spalte i avisen, der omhandlede retssager. Der fandt hun, i førstningen sjældent, men senere hyppigere og hyppigere, det navn, hun ledte efter. Da navnet begyndte at forekomme hyppigere, blev det samtidig nævnt med agtelse; mange af Ralphs taler blev anført, og efterhånden så hun, at han var blevet udnævnt til advokat. Og dette var alt, hvad hun nogensinde så eller hørte til ham; det navn, hun en gang havde været så fortrolig med, kom nu aldrig over hendes læber undtagen i en hviskende samtale med Dixon. Ellinor havde ikke haft nogen anelse om, da hun skiltes fra mr. Corbet, at denne adskillelse skulle være så fuldstændig; for der var få meget at forklare endnu. Det var hende vanskeligt i førstningen at vænne sig af med stadig at tænke på ham, og i mange lange år vedblev hun at tro, at skæbnen dog på en eller anden måde ville bringe dem sammen igen, og at den overståede sorg så blot ville forekomme dem som en uhyggelig drøm.

Den gamle provst, der havde været så venlig imod Ellinor, døde, og en præst fra en fjern egn blev ansat i hans sted, og hele

byen havde nu travlt med at erfare alt om ham. Heldigvis var han af adelig slægt, og hans familie fandtes i pairregistret; det var derfor ikke vanskeligt at erfare, at han var to og fyrre år gammel og havde otte døtre og en søn. Provsteboligen, der tidligere havde været så rolig, mens den gamle mand boede der, blev nu fuld af støj og lystighed. Håndværksfolk fik travlt med at gøre den i stand, og snart begyndte store flyttelæs at komme. Hverken miss Monro eller Ellinor anså sig for betydningsfulde nok til at aflægge besøg hos den nyankomne; men de blev snart så vel bekendte med familien, som om de havde jævnligt samkvem med den, for de så alle døtrene på deres daglige spadsereture og om søndagen i kirken. Blandt dem befandt sig også en meget smuk pige, en datter af provstens afdøde broder, general Beauchamp; hun var kommet til East Chester for at opholde sig der til sit bryllup, der skulle stå i katedralkirken. Hvem brudgommen var, vidste man ikke.

Ellinor og miss Monro sad ved vinduet og så på de travle tilberedelser til brylluppet, der skulle finde sted næste dag. Om morgenen var der blevet bragt store kurve med frugt og blomster fra jernbanen, og mange folk havde pyntet huset til den kommende fest. Ellinor var træt, der var ikke mere at se på, og hun havde sat sig til at sy igen, da hun fo'r op ved miss Monros udråb:

"Se, der kommer to herrer i alleen! Det må være brudgommen og hans ven." Af nysgerrighed bøjede Ellinor sig frem og så i skyggerne af træerne en ubekendt herre komme sammen med mr. Corbet; denne var forandret, han var ældet, men han havde endnu det samme kloge udtryk i ansigtet. Han talte ivrigt og støttede sig på armen af den yngre mand, der,

som Ellinor sagde til sig selv, uden tvivl var brudgommen – men hun troede ikke rigtigt sine egne ord. Da de nærmede sig præstegården, stod den unge skønhed allerede i vinduet rødmende og smilende og kyssede på hånden; dette besvarede Corbet med megen iver, medens den anden kun tog sin hat af, som om han så hende for første gang. Med grådige blikke fulgte Ellinor ham, indtil han var kommet indenfor døren, uden at agte på miss Monro, der både gjorde hende bebrejdelser, trøstede hende og anråbte hende om at være rolig. Da han var forsvundet, vendte Ellinor langsomt sit hoved om og så på miss Monro; hun bevægede læberne, uden at der dog hørtes en lyd og besvimede så. I hele sit liv havde hun aldrig gjort noget sådant før, og da hun atter vågnede, lignede hun ikke mere sig selv; efter al sandsynlighed var den påståelighed, som hun, der ellers var så blid, viste i de næste fire og tyve timer, kun en følge af feber. Hun besluttede at være til stede ved brylluppet; der ville komme mange folk, og ingen ville lægge mærke til hende i stimlen; men hvad der end skulle ske, ville hun gå, og hverken miss Monros tårer eller bønner kunne holde hende tilbage. Hun gav ingen grund til denne beslutning og havde efter al sandsynlighed heller ingen al give. Miss Monro havde alle slags mørke anelser om de mulige scener, som ville følge deraf; men alt gik ganske roligt. Ingen anede, at den tættilslørede skikkelse, der sad i skyggen bag en af de store piller, var den, som en gang havde håbet at stå ved alteret med den samme brudgom, med ham, som nu tilkastede den skønne, hvidklædte brud ømme blikke, mens Ellinor var tæt indhyllet i sort.

Allerede var mr. Corbets navn velbekendt, man talte om ham som en stor advokat, så at han, skønt han var alvorlig og

midaldrende og noget gråsprængt, tiltrak sig almindelig opmærksomhed. Miss Monro behøvede ikke at have frygtet for Ellinor; hun så og hørte alt som i en drøm eller tåge, som noget hun skulle gå igennem, før hun ret kunne forstå, at ethvert ungdoms håb var gået til grunde. Hun sad ubevægelig og stille, indtil alt var forbi, og folk var gået ud af kirken, så lagde hun sin hånd i miss Monros. "Tag mig hjem," sagde hun blidt. Og miss Monro ledte hende hjem, som man leder en blind.

11. kapitel

Nogle folk glider umærkeligt fra deres ungdom over i midalderen, og lykkelige år fører dem blidt af sted, så at de næppe mærker bevægelsen. Andre hvirvlede til trods for sig selv ned af svimlende højder og i et spring bort fra deres ungdom, indtil de pludselig befinder sig i alderdommen.

Dette syntes at skulle være Ellinors skæbne. Hendes ungdom var som svundet i en eneste nat for femten år siden, og nu syntes hun at være blevet en ældre pige; hun var meget stille og håbløs i sit væsen, men lige så blid i sin tale, som hun havde været i sin lykkeligste tid. Alle unge folk, som kom til at kende hende, elskede hende højt, skønt hun i begyndelsen forekom dem lidt kedsommelig, mens den redebonhed, med hvilken hun gik ind på andres sorger og glæder, let vandt hende ældre folks hjerter. Efter at den første rystelse over mr. Corbets giftermål var forbi, synes der at komme en større fred i hendes sind, end hun havde kendt i åringer; det sidste svage glimt af lykke var borte, eller rettere sagt af den strålende lykke, hun havde tænkt sig i sin ungdom.

Miss Monro holdt ikke rigtig af Ellinors store adstadighed og hendes tarvelige ensformige dragt. "Du kan være lige så god, som du vil, min pige, og dog gå klædt i smukke farver, i stedet for det evindelige sorte eller år," sagde miss Monro, "og jeg vil da ikke behøve bestandig at fortælle folk, at du kun er fire og tredive år, hvad de i øvrigt ikke tror på."

Den gamle domprovst døde, og en anden skulle ansættes i hans sted. Alle var naturligvis spændte på at erfare, hvem det

ville blive, og omsider fik man at vide, at en præst ved navn Livingstone fra en fjerntliggende egn skulle have den ledige post.

Miss Monro sagde, at navnet forekom hende bekendt, og efterhånden mindedes hun den unge præst, der var kommet for at spørge til Ellinor, da denne havde sin svære sygdom i Hamley. Ellinor vidste intet om dette besøg, ikke mere end miss Monro gjorde om, hvad der var foregået mellem de to efter hin frygtelige nat. Ellinor tænkte sig netop muligheden af, at det kunne være den samme mr. Livingstone, men ønskede hellere, at det ikke måtte være ham, fordi hun følte at det ville være hende vanskeligt at have samkvem med en, der stod så nær i forbindelse med den rædselstid, som hun af al magt bestræbte sig for at forglemme. Miss Monro havde derimod travlt med at væve en roman for sin elev: hun tænkte på den lidenskabelige interesse, som den smukke, unge præst havde vist for femten år siden; hun troede, at mænd stundom kunne være bestandige, og håbede, at hvis mr. Livingstone skulle være den nye domprovst, skulle han da vise sig at være denne sjældenhed af en mand. Han kom, og det var den samme mand. Han var lidt mere fø'r, lidt ældre, men så endnu ung ud. Hans glatte, smukke ansigt havde næsten ingen rynker; de blå øjne så så fredelige ud, at miss Monro næppe kunne tænke sig, at det var den mand, hun sidst havde set så lidenskabeligt bevæget. I øvrigt lignede han aldeles ikke nogen romanhelt, hvilket imidlertid ikke gjorde miss Monro modløs, for hun tænkte, at som han optrådte før, kunne han optræde igen.

Mens alle øjne naturligvis var rettet mod den nye præst, måtte han på sin side lidt efter lidt se at finde ud af, hvem

ejerne til de forskellige par øjne var, og det varede nogen tid, inden den tanke først slog ham, at den blege, sortklædte dame var den samme miss Wilkins, som en gang havde været hans ungdoms skønneste drøm. Da hun en gang i skolen, hvor hun stadig mødte for at give undervisning, smilede ved noget, et barn sagde, forrådte dette smil hende. Da Livingstone kort efter forlod skolen, forhørte han sig om hende hos en mrs. Randall, der vidste bedre besked om alle naboernes sager end nogen anden.

Den næste dag besøgte han miss Wilkins.

Det ville have været hende kært, hvis han var vedblevet med sin uvidenhed; for det var hende smerteligt at tale med ham, der vakte så bitre minder om fortiden hos hende; og da man meddelte hende hans besøg, måtte hun tage sig sammen, inden hun gik ned i dagligstuen, hvor han var i samtale med miss Monro. En lille sammentrækning af øjenbrynene og læberne og lidt mere bleghed i Ellinors kinder var alt, hvad miss Monro kunne opdage hos hende, skønt hun for bedre at iagttage hende havde taget sine briller på. Hun vendte sig derpå mod præsten; hans farve forhøjedes visselig, da han gik frem med udstrakte hænder for at møde Ellinor. Dette var alt, hvad hun kunne se; men på grundlaget af den lette rødmen byggede miss Monro mange luftslotte, der imidlertid snart svandt bort et for et. Hun gav Ellinors uforstyrrelige ro skylden for denne skuffelse, ligesom det også var hende meget imod, at hun stadig nægtede hende at indbyde domprovsten til de små teselskaber, de plejede at give. Dog vedblev han med sine besøg; han kom omtrent en gang hver fjortende dag og plejede da at sidde en time eller mere, idet han da skottede til uret, som om han, hvad

miss Monro sagde til sig selv, ikke gik bort, fordi han ønskede det, men fordi han burde det. Stundom var Ellinor til stede, til andre tider var hun borte; i sidste tilfælde syntes miss Monro, hun kunne opdage, at han kastede urolige blikke til døren, hver gang der hørtes støj udenfor. Han undgik altid at hentyde til de gamle dage, og det, frygtede miss Monro, var et slet tegn.

Efter at denne lange årrække ensformigt var forløbet for Ellinor uden andre mærkelige begivenheder end mr. Corbets ægteflab, indtraf der nu noget, som greb hende dybt. Mr. Ness døde pludselig i sin præstegård, og Ellinor erfarede det først af mr. Brown, den præst, hvis kald lå nærmest Hamley, og som tjenestefolkene straks havde sendt bud efter.

Mr. Brown var blevet udnævnt til eksekutor af sin afdøde vens bo, og tilskrev Ellinor, at når nogle få legater var blevet udbetalt resten af mr. Ness' efterladenskaber tilfalde hende, og at det derfor var nødvendigt, at hun så snart som muligt kom til Hamley præstegård for at afgøre forskellige spørgsmål.

Ellinor havde ikke megen lyst til denne rejse, som både kærlighed og pligt imod hendes afdøde ven gjorde nødvendig. Hun havde så godt som ikke forladt East Chester, siden hun først var ankommet dertil for seksten eller sytten år siden, og nu skulle hun tage til Hamley, som hun havde lovet sig selv aldrig mere at se. Hun talte aldrig meget om sine egne følelser, men miss Monro kunne altid fortolke hendes tavshed, og hun gjorde det også med temmelig kraftige ord, da mr. Livingstone besøgte dem om eftermiddagen. Hun holdt af at tale om Ellinor til ham og formodede, at han holdt af at høre om hende. Denne gang var hun imidlertid næsten ærgerlig over den trøst, han vedblev at give hende; der var ikke nogen større fare ved at tage

med jernbanen end med diligencen, man skulle kun tage adskillige ting i agt, og der kom ikke flere folk til skade på jernbanen end med diligencen, når man tog det store antal rejsende i betragtning. Ja, det var visselig smerteligt at vende tilbage til de steder, hvor man havde tilbragt sin ungdom … havde miss Wilkins sørget for, at en anden dame tog hendes plads i skolen, for det var jo nok hendes uge til at have tilsyn?

Miss Monro blev ganske utålmodig over hans store ro og fornuft. Men senere på dagen forsonede hun sig noget med ham, da hun fik et lille venligt brev fra miss Forbes, den dame, hvis børn hun læste med, hvoraf det fremgik, at mr. Livingstone havde været hos hende og sagt, at Ellinor skulle foretage en sørgelig rejse, og mrs. Forbes var ganske vis på, at det ville være Ellinor behageligt, når miss Monro kunne ledsage hende, og der var intet til hinder for, at denne kunne blive fri i fjorten dage. Var dette nu en godhjertet mands eller var det en elskers handling at henvende sig således til mrs. Forbes, spurgte miss Monro sig selv; men hun kunne ikke besvare spørgsmålet og måtte være taknemmelig for handlingen uden at kende bevæggrunden.

Et par mil fra Hamley var jernbanestationen, og derfra gik en diligence. Dixon var ved værtshuset, hvor vognen standsede, for at modtage dem.

Den gamle mand græd næsten ved at se dem igen på de vante steder. Han havde taget sine søndagsklæder på for at gøre stads af dem, og for at skjule sin bevægelse fik han meget travlt med deres bagage. Til stor harme for drageren, der var af en yngre generation, ville han selv bære den til præstegården, skønt han flere gange måtte sætte sig ned af træthed på vejen, mens

damerne standsede og gjorde bemærkninger over de forandringer, der var foregået, siden de havde været der sidst. Tjenestefolkene havde alt beredt på præstegården til deres ankomst og gav Ellinor et brev fra mr. Brown, hvori denne sagde, at han med forsæt afholdt sig fra at forstyrre dem den dag efter deres lange rejse, men at han ville besøge dem den følgende dag og meddele dem, hvorledes han havde tænkt på at ordne det hele.

Det var simpelt nok; han mente, at der skulle udtages nogle bøger og noget bohave og resten sælges ved auktion så hurtig som muligt, da efterfølgeren i embedet muligvis ønskede at foretage reparationer og forandringer i den gamle præstegård. Ellinor var i flere dage beskæftiget med forretninger i huset og gik så godt som ikke ud. Der kom mange for at besøge hende, men hun modtog kun meget få. Hver aften, når Dixon havde udført sit arbejde hos mr. Osbaldistone, kom han til præstegården, tilsyneladende for at hjælpe hende med at flytte eller pakke boger, men i virkeligheden, fordi de to klyngede sig til hinanden – var bundet til hinanden med et bånd, som de aldrig kunne omtale. Det var underforstået imellem dem, at Ellinor en gang, inden hun tog bort, skulle besøge Ford Bank igen. Ikke for at gå ind i huset, skønt mr. og mrs. Osbaldistone havde bedt hende om at sige en tid, når hun ville komme, og da skulle huset aldeles være til hendes rådighed, men for endnu en gang at se haven og engen; det var et højtideligt, ulykkeligt besøg, som forekom Ellinor at være en bydende pligt, netop fordi det var ulykkeligt.

Dixon og hun sad og talte sammen en aften, mens hun affattede et katalog i det gamle bibliotek; vinduerne stod åbne

til haven, og duften af de friske blomster strømmede ind. På engen hinsides hakken var folk i færd med at grave. Ellinor standsede med sit arbejde og spurgte Dixon, hvad de havde for.

"Det er arbejdere ved den nye jernbane," sagde han. "De har ingen fred, førend de skal have sig en jernbane her – diligencer er ikke gode nok nu til dags."

Han talte i en tone, som om han var blevet personligt fornærmet, hvad der ikke var så unaturligt for en ældre mand, der havde tilbragt hele sit liv blandt heste, og nu betragtede lokomotivet som deres forargeligste rival.

Efterhånden gik Ellinor over til en genstand, som hun oftere havde afhandlet med Dixon, og anmodede ham om at komme og bo hos dem i East Chester. Hun syntes, at han blev gammel, endnu ældre i udseende og følelser end i år, og hun ville gøre ham lykkelig og tilfreds i hans alderdom, hvis han ville tilbringe den hos hende. Den forøgelse, som arven efter mr. Ness gav hendes indtægter, ville ikke alene tillade hende at gøre dette, men også at befri miss Monro fra at give undervisning, hvilket nu var begyndt at blive denne besværligt. Da hun foreslog Dixon dette, rystede han på hovedet.

"Det er ikke, fordi jeg ikke takker Dem for det," sagde han; "men jeg er for gammel til at gøre forandring."

"Men det vil ingen forandring være at komme tilbage til mig, Dixon," sagde Ellinor.

"Jo, det ville. Jeg er født i Hamley, og der har jeg i sinde at dø."

Da hun pressede ham lidt mere, slap det ud, at han havde en følelse af, at når han ikke bevogtede stedet, hvor den døde mand lå begravet, ville det hele blive opdaget, og at denne

følelse ofte havde forgiftet glæden ved hans besøg i East Chester.

"Jeg ved ikke rigtigt, hvorledes det er, for jeg synes undertiden, at hvis det ikke var for Dem, ville jeg være glad ved at have alt oplyst, inden jeg drager bort; og stundom drømmer jeg, eller det forekommer mig, når jeg ligger vågen af gigt, at nogen graver dernede; eller at jeg hører dem omhugge træet, og så står jeg op og ser ud af vinduet – De erindrer nok vinduet over stalden i det lille værelse? Det var mit værelse, da jeg kom hertil som dreng, og skønt mr. Osbaldistone gerne ville give mig et bedre, svarer jeg ham altid, at jeg holder mest af det gamle. Og stundom står jeg op om fem eller seks gange om natten for at vare vis på, at ingen arbejder under træet."

Ellinor gyste lidt.

"Ser De," vedblev han, "jeg kunne ikke være rolig om natten, hvis det ikke forekom mig, at jeg holdt hemmeligheden i min hånd, og holdt den fast dag og nat og kunne åbne min hånd når som helst og se, at den var der. Nej, min egen lille frøken vil lade mig komme og se hende nu og da, og jeg ved, jeg kan altid komme og bede hende om, hvad jeg trænger til, og hvis jeg skulle blive syg, vil jeg lade hende det vide. Men jeg kan ikke bære det over mit hjerte at forlade Hamley. De skal komme og følge mig til graven, når min tid kommer."

"Tal ikke således, Dixon," sagde hun.

"Jo, det vil være en lykke for mig, når jeg kan lægge mig ned og sove i fred, skønt jeg undertiden tror, at jeg selv ikke der vil finde freden." Han var ved at gå ud af stuen og talte nu mere til sig selv end til hende. "De siger, at en blodig dåd altid kommer

for lyset, og hvis det ikke var for hendes del i den, kunne jeg ønske at lette mit hjerte, inden jeg dør."

Hun hørte ikke den sidste del af denne fremmumlede sætning. Hun så på et brev, der netop var blevet bragt ind og fordrede et øjeblikkeligt svar. Det var fra mr. Brown. Billetter fra ham indtraf daglig, men dette indesluttede et andet brev, hvis håndskrift kun var hende alt for bekendt, og underskriften, "Ralph Corbet", var ikke fornøden for at sige hende, fra hvem det var. Straks da hun så det, løb ordene sammen for hende. Indholdet var imidlertid simpelt nok; det var kun en anmodning til auktionarius, hvis navn var blevet bekendtgjort i aviserne. Ham henvendte mr. Corbet sig til og sagde, at han ikke ville kunne være nærværende ved salget af bøgerne, men ønskede til en hvilken som helst pris at købe en sjælden folioudgave af Virgil indbundet i pergament og med noter på italiensk. Bogen var omstændeligt beskrevet, og skønt Ellinor ikke kunne latin, kendte hun den dog godt, erindrede den fra gammel tid og kunne straks være gået hen og have taget den. Auktionarius havde sendt anmodningen til mr. Brown, og denne henvendte sig atter til Ellinor for at bede om hendes samtykke. Hun så, at mr. Corbet ikke kunne være vidende om andet end netop, at salget skulle finde sted, men ikke vidste, hvem bøgerne tilhørte. Hun fremtog bogen og indpakkede den med skælvende hænder. Måske ville han pakke den ud. Det var forunderligt for hende således efter mange års forløb atter at komme i berøring med ham. Hun tilskrev mr. Brown en lille billet, hvori hun bad ham om at sige fra sig selv og uden at nævne hendes navn, at han som eksekutor bad mr. Corbet modtage denne Virgil som en erindring om sin forhenværende

ven og lærer. Derpå ringede hun og gav brevet og pakken til tjeneren.

Atter var hun alene med mr. Corbets åbne brev på bordet. Hun tog det op og så på det, til bogstaverne dansede rundt på papiret. Hendes liv rullede tilbage, og hun var atter en ung pige. Omsider vakte hun sig med anstrengelse af sin drøm; men i stedet for at tilintetgøre brevet – det var mange år siden, at alle breve fra ham var blevet sendt tilbage – åbnede hun sin lille skrivepult igen og lagde brevet omhyggeligt ned på bunden ved sedlen fra hendes fader, den lille gyldne hårlok og hendes moders halvt fuldendte sytøj.

Et par dage efter forlod hun Hamley. Førend hun tog bort, tvang hun sig til at gå rundt i haven ved Ford Bank. Hun havde ladet mrs. Osbaldistone forstå, at det ville være hende smerteligt at træde ind i huset; men mr. Osbaldistone ledsagede hende på hendes spadseretur.

"De ser, hvor bogstaveligt vi har opfyldt betingelserne i kontrakten, der forbinder os til ingen forandring at gøre," sagde han smilende. "Vi lever i et indviklet buskads. Jeg må tilstå, at jeg kunne have ønsket at bortskære en hel del; men vi foretager endog ikke de nødvendige udtydninger uden at spørge mr. Johnson om tilladelse. Deres gamle ven Dixon er rent ud sagt skinsyg for hvert ærteris, gartneren skærer. Jeg har aldrig truffet så trofast en fyr. Han er også en ganske god tjener på sin vis, men meget for gammeldags for min kone og mine døtre, der klager over, at han nu og da er en smule muggen."

"De tænker da ikke på at skille Dem ved ham," sagde Ellinor, der blev angst for Dixon.

"O nej; han og jeg er udmærkede venner. Og jeg tror, at selv mrs. Osbaldistone ikke ville samtykke i, at han forlod os. Men nogle damer, ved De, holder af lidt mere ærbødighed, end vor ven Dixon kan yde."

Ellinor svarede ikke. De trådte nu ind i blomsterhaven, der skjulte det frygtelige minde. Hun kunne ikke tale. Det var hende, som om hun trods alle sine anstrengelser ikke kunne bevæge sig – ganske som det er, når man har mareridt – men hun var forbi stedet, da hendes rædsel havde nået sit højeste punkt, og da hun kom til sig selv igen, talte mr. Osbaldistone endnu og sagde:

"Nu får vi belønning for vor lydighed imod Dem, miss Wilkins, for hvis jernbanen kommer til at gå igennem den mark, ville synet af togene uafladeligt have besværet os, og lyden ville have været meget tydeligere, end den vil blive nu, når den skal trænge igennem alle de mange grene. Så De vil ikke gå ind, miss Wilkins? Mrs. Osbaldistone bad mig sige, hvor glad – ah, jeg kan forstå de følelser – ganske vist, ganske vist; det er langtfra den korteste vej til byen, og vi ældre går altid igennem staldgården, for unge folk er det måske ikke så behageligt. Ha, Dixon", vedblev han, "du passer på den miss Ellinor, som vi så ofte hører om! Denne gamle mand," henvendte han sig til Ellinor, "er aldrig tilfreds med måden, vore unge damer sidder til hest på; han sammenligner dem altid med en vis ung frøkens – –"

"Jeg kan ikke gøre ved det, sir; de sidder klodset til hest. Se, der er nu miss Ellinor – –"

"Tys Dixon," sagde hun og indså pludselig, hvorfor fruen ikke holdt af den gamle tjener. "Jeg tillader mig at udbede mig

Dixons selskab en times tid; vi har noget at afgøre sammen, inden vi tager bort."

Da samtykket var givet, gik de to bort og begav sig til Hamley kirkegård, hvor han skulle udpege hende det sted, han ønskede at blive begravet på. Idet de vandrede igennem det høje græs, men undgik at gå over nogen af gravene, styrede han lige efter et sted, en lille plet jord, hvor Molly, den smukke kokkepige lå.

"Jeg satte denne sten over hende for mine første sparepenge," sagde han og pegede på en simpel lille plade; derpå tog han en kniv frem og begyndte at udrense bogstaverne. "Jeg sagde da, at jeg ville ligge ved hendes side, og det vil være mig en trøst at tænke, at De vil sørge for det. Jeg håber ikke, at nogen andre skulle få lyst til dette lille stykke jord."

Ellinor greb med begærlighed den eneste glæde, som hendes penge tillod hende at forskaffe den gamle mand, og lovede, at hun ville sørge for at købe stedet. Dette var øjensynligt noget, som Dixon hyppigt havde ønsket, for han vedblev at takke hende for det, og selv den næste dag, da han fulgte dem til vognen, var hans sidste ord kun Tak.

Det var meget lettere at forskaffe miss Monro nogle bekvemmeligheder; for skønt denne var i lige så godt lune som altid, tilstod hun dog, at hun var træt af at give undervisning, og da det nu stod i Ellinors magt at give hende fri for dette, modtog hun nu denne venlighed med så megen ligefrem taknemmelighed, som når en moder modtager en gunst af et barn.

Det var miss Monroes højeste ønske at Ellinor skulle blive gift med mr. Livingstone, og for om muligt at fremskynde dette, gjorde hun sit bedste for at formå Ellinor til at lade hende

indbyde ham til deres små teselskaber. Det ærgerligste var, at hun var vis på, at han ville være kommet, hvis han var blevet indbudt; men hun kunne aldrig få lov til at gøre det. "En mand kan naturligvis ikke vedblive at gøre kur uden opmuntring," sagde hun lidt ærgerlig til sig selv, og efterhånden kom mange folk til at tro, at domherren gjorde kur til miss Forbes. Det var måske med familien Forbes, at både miss Monro og Ellinor var mest intime. Mrs. Forbes var en formuende enke, der havde mange smukke, men lidt sygelige døtre, som først blev miss Monros elever og senere hendes veninder. Mrs. Forbes selv havde altid følt sig meget tiltrukkket af Ellinor, men det varede længe, inden hun kunne besejre denne frygtsomme tilbageholdenhed; nu derimod var Ellinor blevet lige så fortrolig i hendes familie som miss Monro.

Man anså mrs. Forbes for at være noget for ængstelig i henseende til sygdom; det var imidlertid intet under, når man erindrede, hvor mange søstre hun havde mistet af brystsyge. Miss Monro havde ofte brummet over, at hendes elever jævnligt forsømte af intetsigende årsager; men ingen blev mere forskrækket end hun selv, da mrs. Forbes det påfølgende efterår gjorde hende opmærksom på, at Ellinor blev magrere og mere kortåndet. Fra nu af plagede hun Ellinor med alle slags forsigtighedsmidler, som denne også villigt underkastede sig, og således forblev hun endog hele november måned hjemme. Så blev miss Monro ængstelig på en anden vis. Ellinor mistede appetit og humør – hvad der ikke var så underligt efter så længe at have holdt sig hjemme – og meget pludseligt udfandt man en plan, der vandt alles tilfredshed undtagen Ellinors; men hun var for svag til at gøre synderlig indvending.

Mrs. Forbes og hendes døtre skulle tilbringe tre eller fire forårsmåneder i Rom, og hvorfor skulle miss Wilkins ikke tage med dem? De bad hende indstændigt om det og miss Monro ligeledes, skønt hendes hjerte var lidt tungt ved tanken om en så lang adskillelse, og Ellinor lod sig overtale.

Førend hun forlod England, traf hun anstalter for den mulighed, at hun skulle dø udenlands. Hun skrev et langt brev til Dixon og efterlod det i mr. Livingstones varetægt, hvilket skulle sendes til den gamle mand i tilfælde af hendes død.

Da de kørte bort fra jernbanestationen, mødte de en vogn. Ellinor så en ung, smuk dame med en amme og et lille barn og ved deres side en herre, hvis ansigt hun aldrig kunne glemme. Det var mr. Corbet, som kørte sin kone og sit barn til jernbanen. De skulle formodentlig aflægge et besøg i East Chester. Han sad og lænede sig tilbage uden at lægge mærke til noget, og således så Ellinor endnu en gang den, hvis liv hun en gang troede var tæt forbundet med hendes eget.

Hvor stolt var nu ikke miss Monro, når der kom brev fra udlandet? Hendes korrespondent var just ikke meget vidtløftig, og der var heller ikke mange hændelser at beskrive; men alt syntes at gå godt. Ellinor sagde, at hendes helbred var bedre, og mr. Livingstone, som miss Monro var kommet på en fortroligere fod med efter Ellinors afrejse, bekræftede dette efter et brev, som han havde fået fra mrs. Forbes. Nysgerrighed med hensyn til dette brev begyndte nu at plage miss Monro. Hvad kunne de have haft at skrive til hinanden om? Kunne det være, at han dog havde friet til datteren, og at moderen havde svaret ham, eller var der måske endog et brev fra den unge dame selv indlagt? Det var skade for miss Monros sjælefred, at

hun ikke spurgte ham lige ud. Hun ville da have erfaret, hvad mr. Livingstone ikke tænkte på at skjule, at mrs. Forbes kun havde tilskrevet ham for at give ham nøjere besked om nogle understøttelser, som han skulle uddele for hende. Da hun endvidere senere hørte ham tale om, at han muligvis agtede selv at tage til Rom i karnevalstiden, opgav hun sit håb og havde omtrent samme følelse som et barn, hvis korthus er blevet pustet over ende.

Imidlertid bragte det forandrede opholdssted Ellinor nyt liv og nyt håb. Hun havde i mange år ikke så fuldkomment kunnet glemme sit forbigangne liv; det var som om hendes ungdom, der så pludseligt var forsvundet, nu var vendt tilbage igen. Hun glemte i de nye omgivelser sin nedtrykthed, hendes sygelighed forsvandt som ved trylleri, og frøknerne Forbes fandt sig rigeligt belønnet for deres omsorg for hende ved hendes tilbagevendende sundhed og den nydelse, alting forskaffede hende.

Således kom marts og omsider karnevalet. Fra balkonerne kastede herrerne blomster på enhver smuk pige eller enhver skønhed, som langsomt kørte forbi indhyllet i en hvid domino og med en ståltrådsmaske for ansigtet for at beskytte sig imod den regn af konfetti som ellers ville have slået hende. Mrs. Forbes havde selv lejet en balkon; pigerne havde en stor kurv fuldt af buketter for at kaste ned på deres venner i sværmen; en mængde lys lå stablet op på bordet bag ved. For det var karnevalets sidste dag, og så snart det blev tusmørke, skulle lysene tændes for så hurtigt som muligt at slukkes af enhver, der kunne komme til. Der var en uhyre stimmel på gaden; masker og hvide dominoer, udlændinge og byens laveste

befolkning i en forvirret blanding; vogne, som langsomt kørte gennem stimlen, mens blomsterne regnede ned, og alle skrev og hujede af fuld hals. Frøknerne Forbes havde veget pladsen i vinduet for deres moder og Ellinor, der halvt i morskab, halvt i frygt stirrede på den brogede og ophidsede hob, da et bekendt ansigt smilende så op til dem, og en stemme sagde til dem på engelsk: "Hvorledes skal jeg komme op til dem?" Det var mr. Livingstone. De så ham forsvinde under den balkon, de stod på, men det varede nogen tid, inden han kom op i deres værelse. Og da han endelig indfandt sig der, blev han næsten overvældet af spørgsmål, så glade var de ved at se et ansigt fra East Chester igen.

"Hvornår ankom De? Hvor bor De? Hvilken skade at De ikke ankom før. Det er to uger siden, at vi har haft efterretninger; de kedsommelige dampbåde er blevet opholdt af dårligt vejr. Og hvorledes har de det alle sammen, miss Monro i særdeleshed?" spurgte Ellinor.

Med et roligt smil besvarede han langsomt deres spørgsmål. Han var først ankommet den foregående aften og havde ledt efter dem hele dagen; men ingen kunne give ham bestemte underretninger om deres opholdssted med al den støj og forvirring, der herskede, og han var ikke synderlig stærk i det italienske.

Han var ikke bedrøvet over først at være ankommet på karnevalets sidste dag, for det havde gjort ham halvt blind og helt døv. Han havde forladt East Chester for omtrent en uge siden; han havde breve til dem alle, men havde ikke turdet bringe dem med af frygt for at miste dem i stimlen. Miss Monro var rask, men urolig, fordi hun så længe ikke havde hørt

fra Ellinor; der måtte være uregelmæssigheder i posten på begge sider, for i England havde de længe ventet breve fra Rom. Alle disse svar var tilfredsstillende nok; dog syntes mrs. Forbes, at hun bemærkede en vis uro i mr. Livingstones væsen og indbildte sig et par gange, at han tøvede med at besvare Ellinors spørgsmål.

"De følger vel hjem med os," sagde mrs. Forbes derpå til ham. "Jeg har i aften ikke stort at byde Dem, da kokkepigen er til festen; men vi kan ikke skilles ved en gammel ven."

"Tak, jeg ville have indbudt mig selv, hvis De ikke havde gjort det."

Efter at mr. Livingstone havde hentet brevene, tog han Ellinor hen i et af de mest afsides vinduer, inden han gav hende dem, der var til hende.

"Efter hvad De sagde mig før på balkonen, frygter jeg, at De ikke har fået Deres breve regelmæssigt."

"Nej," svarede hun og studsede og skælvede uden at vide hvorfor.

"Miss Monro har ej heller hørt fra Dem, så lidt som en anden, der har ventet på brev. Deres forretningsmand – jeg har glemt hans navn."

"Min forretningsmand! Der er noget galt, mr. Livingstone. Sig mig det – jeg ønsker at vide det. Jeg har længe ventet det – sig mig det blot." Hun satte sig pludselig ned, bleg som et lig.

"Kære miss Wilkins, jeg er bange for, at det er smerteligt nok, men De indbilder Dem, at det er værre, end det i virkeligheden er. Alle Deres venner er ganske raske; men en gammel tjener – –"

"Ja!" sagde hun, da hun så hans tøven, og greb ham i armen.

"Er arresteret for mistanke om drab eller mord. – O, mrs. Forbes – kom her!"

For Ellinor var besvimet.

Da hun kom til sig selv, lå hun halvt påklædt på sengen, og mrs. Forbes stod ved siden af hende.

"Jeg må op," sagde hun. "Jeg må tage hjem."

"De må ligge stille," sagde mrs. Forbes fast.

"De kender ikke sagen. Jeg må tage hjem," gentog hun, og hun prøvede på at sætte sig op, men faldt hjælpeløs tilbage. Så talte hun ikke mere, men lå og tænkte. "Vil De skaffe mig noget at spise?" hviskede hun. "Og noget vin?" De bragte hende begge dele, og hun spiste, skønt hun var ved at kvæles. "Vær nu så god at bringe mig mine breve og lad mig være alene; og så ville jeg gerne tale med mr. Livingstone. Lad ham endelig ikke gå – jeg skal ikke opholde ham længe."

Der var en feberagtig heftighed i hendes tone, som gjorde mrs. Forbes meget ængstelig; men hun anså det for rigtigst at føje Ellinor i hendes ønske.

Da hun fik brevene, stod hun op, men var svag og mat, og hun satte sig derfor atter ned og gav sig med en gysen til at åbne dem. Der manglede åbenbart nogle, som måtte være bortkommet på vejen, og meget, som miss Monro øjensynlig antog, at hun vidste, måtte hun nu gætte sig til. Der var et brev fra mr. Johnson, et fra mr. Brown og et fra miss Monro; dette sidste læste hun naturligvis først. Miss Monro talte om den frygtelige begivenhed, at Dunsters lig var blevet fundet, da der var blevet gravet ved anlægget af den nye jernbane, og man kendte det på klæderne og den afdødes ur; om alles forbavselse, da man ved liget fandt en lancet, hvori Dixons navn var

indgraveret; og om hvorledes Dixon havde været til et hestemarken i Irland og havde fået benet slået over af en hest, så han næppe kunne flyttes, da han blev arresteret.

Da Ellinor læste dette, skreg hun højt og tydeligt:

"O Dixon! Dixon! og jeg var langt borte og morede mig."

De hørte hende skrige og løb til døren; men den var aflåset indvendig fra.

"Vær så god at gå bort," sagde hun. "Jeg skal være ganske stille, men lad mig blot være alene."

Hun kunne ikke udholde at læse mere nu af miss Monros brev, og hun åbnede derfor mr. Johnsons. Det var dateret fjorten dage tidligere end miss Monros, og han udtrykte ligeledes sin forundring over ikke at have fået svar på sit brev; men han tilføjede, at han formodede, hendes værger havde handlet rigtigt, da de havde modtaget den smukke sum, som jernbaneselskabet tilbød for et stykke af Ford Banks jorder, da linjen var blevet forandret. – Hun kunne ikke læse mere, det var skæbnen, som forfulgte hende. Mr. Browns brev åbnede hun, men ville slet ikke læse det, før navnet Corbet tilfældigvis mødte hendes øje. Og hun så da følgende: "Det vil interessere Dem at høre, at vor afdøde vens forhenværende elev, der var så ivrig efter at få Virgil, er blevet ansat som dommer i stedet for mr. Jenkins. I det mindste antager jeg, at denne mr. Ralph Corbet er den samme."

"Ja," sagde Ellinor bittert; "Ralph havde ret; det ville aldrig have gået an." Disse var de første bebrejdende ord, hun nogensinde havde udtalt imod ham i alle de mange år.

Derpå tog hun atter miss Monros brev og læste det til ende. Denne havde uopholdelig gjort, hvad hun troede Ellinor kunne

have ønsket. Hun havde skrevet til mr. Johnson og bedt ham gøre alt for at få Dixon fri og ikke spare nogen udgift; men det var tydeligt for Ellinor, at miss Monro ikke selv troede på Dixons uskyld. Ellinor lagde brevet fra sig og gik hen imod døren; så vendte hun tilbage og lagde det med skælvende hænder i sin skrivepult og endelig trådte hun ind i dagligstuen mere lig et spøgelse end en levende.

"Må jeg tale et øjeblik alene med Dem?" sagde hun til mr. Livingstone med sagte, men fast stemme. Han rejste sig og fulgte hende ind i et andet værelse. "Vil De sige mig alt, hvad De ved – alt, hvad De har hørt om min – De ved, hvad jeg mener."

"Miss Monro gav mig underretningen – i alt fald gav hun mig den først – det stod i *Times* dagen i forvejen. Miss Monro siger, at kun kan have været sket i et øjebliks vrede, hvis den gamle tjener virkelig er skyldig; at han var så solid og retskaffen en mand, som hun nogensinde har kendt, og det synes, at hun selv ikke havde meget til overs for mr. Dunster, da han voldte Deres fader meget besvær; hun siger så godt som lige ud, at hans forsvinden på den tid ansås som årsagen til betydelige pengetab for Deres fader."

"Nej!" sagde Ellinor ivrigt, da hun følte, at der burde ydes den afdøde retfærdighed; så standsede hun pludselig, idet hun frygtede for at sige noget, som kunne forråde, hvad hun vidste. "Jeg mener kun," vedblev hun, "at mr. Dunster var en højst ubehagelig mand, og ingen af os kunne lide ham; men han var en ærlig mand – det vil jeg bede Dem erindre."

Mr. Livingstone bukkede og sagde et par udglattende ord. Derpå ventede han på, at hun atter skulle tale.

"Miss Monro sagde, at hun ville besøge Dixon i –"

"Åh, mr. Livingstone, jeg kan ikke holde det ud!"

Hun kæmpede med sig selv og vred hænderne for at genvinde sin ydre ro. Da hun bemærkede det blik af inderlig deltagelse, som han lod hvile på hende, så hun op på ham med et undskyldende smil:

"Det er frygteligt at tænke sig den gode, gamle mand i fængsel."

"De tror altså ikke, at han er skyldig?" sagde domherren forbavset. "Efter alt, hvad jeg har hørt og læst, er jeg bange for, der ikke kan være tvivl om, at han virkelig har dræbt manden; men jeg håber, at det skete i et øjebliks vrede og uden overlæg."

Ellinor rystede på hovedet.

"Hvor snart kan jeg komme til England?" spurgte hun. "Jeg må straks afsted."

"Mrs. Forbes har sendt bud, medens De lå. Jeg frygter, at der intet skib går til Marseille førend i overmorgen."

"Men jeg må før afsted!" sagde Ellinor og fo'r op. "Jeg må bort; vær så god at hjælpe mig. Han kan blive dømt, inden jeg kan komme der."

"Det vil desværre vistnok blive tilfældet, hvor meget De end skynder Dem. Det er i dag den syv og tyvende februar, og den sjette marts bliver retten sat."

"Jeg vil i morgen tidlig tage til Civita Vecchia; der er muligvis et skib, som De ikke har hørt om. I alt fald må jeg begive mig afsted; hvis han dør, må jeg dø med. O, jeg ved ikke, hvad jeg siger, jeg er så aldeles sønderknust! De ville gøre mig så stor en tjeneste, hvis De nu ville gå og ikke lade nogen komme ind til mig; jeg ved, at mrs. Forbes er så god, og hun vil tilgive mig. Jeg

vil sige dem alle farvel, inden jeg tager bort i morgen tidlig; men nu må jeg tænke."

Han stod et øjeblik og betragtede hende, som om han længtes efter at trøste hende med flere ord. Han betænkte sig imidlertid og forlod værelset i tavshed.

I lang tid sad Ellinor rolig, idet hun kun nu og da tog miss Monros brev og gennemlæste de frygtelige enkeltheder. Så tænkte hun, at muligvis havde domherren medbragt det nummer af *Times*, som indeholdt forhøret over Dixon, og hun åbnede døren og bad en tjener skaffe sig underretning om det. Hendes slutning var rigtig. Mr. Livingstone havde haft avisen i sin lomme, mens han talte med hende; men han mente, at udfaldet af forhøret var så afgørende, at han ikke ville forøge hendes sorg ved at gøre hende Dixons brøde mere indlysende.

Han havde læst beretningen om forhøret for mrs. Forbes og hendes døtre, efter at han var vendt tilbage fra Ellinors værelse, og de var alle af den mening, da anmodningen kom fra Ellinor. De gav modvilligt deres samtykke til, at hun fik avisen, idet de sagde, at der syntes ikke at være tvivl om, at Dixon havde dræbt mr. Dunster, og han håbede kun, at der kunne være nogle formildende omstændigheder, som sandsynligvis var faldet Ellinor ind, og som hun ønskede at bekendtgøre retten med.

13. kapitel

Da Ellinor havde læst beretningen i avisen, badede hun sine øjne og sin pande med koldt vand og prøvede på at standse sit hjertes heftige slag, for at hun roligt kunne overtænke sagen.

Men hver linje i beretningen fordømte ham. Et eller to vidner talte om Dixons åbenbare uvilje imod Dunster, en uvilje, som Ellinor vidste, at den gamle tjener havde næret, til dels af godhed for sin herre. Det blev klart bevist, at lancetten var Dixons; og en mand, der havde været stalddreng i mr. Wilkins' tjeneste, aflagde ed på, at den dag, da Dunster savnedes, og da hele byen undrede sig over, hvad der var blevet af ham, trængte en af hans herres plage til at årelades, og da havde Dixon sendt ham til en beslagsmed efter en lancet – hvad der den gang forbavsede ham, eftersom han vidste, at Dixon ejede en selv.

Da mr. Osbaldistone blev forhørt, afbrød han sig selv uafladelig for at udtrykke sin forundring over, at en så retskaffen mand som Dixon kunne være skyldig i en så frygtelig forbrydelse, og han var villig nok til at erklære, at Dixon havde opført sig fortræffeligt, mens han havde været hos ham. Men på samme tid syntes han at være overbevist om fangens forbrydelse og gjorde sagen værre ved at fortælle om den gamle mands stædige modstand mod at få netop det stykke jord opgravet.

Her gyste Ellinor. For hendes blik hævede sig nu den plet, som hun kendte så godt – det træ, ved hvis rødder græsset voksede tæt, og hvor hemmeligheden havde været skjult. Ak, hvis hun blot havde været i England, da jernbanelinjen skulle

forandres; da ville hun have bønfaldet, ja tvunget sine værger til ikke at have solgt det stykke jord, hvor stor en sum der end var blevet budt for det. Hun ville have bestukket landmålerne, gjort, hun vidste ikke selv hvad – men nu var det for sent; hun ville ikke tænke på, hvad der kunne have været gjort, men tvinge sig til atter at læse avisen. Der var dog intet mere af videre betydning. Fangen var blevet spurgt, om han havde noget at anføre til sit forsvar, hans udseende og frygtelige sindsbevægelse blev beskrevet. "Arrestanten klamrede sig til skranken for at holde sig oprejst, og hans ansigtsfarve forandredes så pludseligt, at fangevogteren bød ham et glas vand; han afviste det. Han er en mand af kraftig legemsbygning og med et melankolsk, indesluttet udtryk."

"Min stakkels, stakkels Dixon!" sagde Ellinor, da hun lagde bladet fra sig, og hun var ved at briste i gråd, men betvang sig. Der var kun nogle få linjer endnu: "Engang syntes det, som arrestanten ønskede at fremføre noget til sit forsvar, men han betænkte sig og svarede blot forhørsdommeren, hr. Gordon: "De har rettet en hård anklage mod mig og synes at være tilfreds med det, jeg vil da ikke forstyrre Dem ved at anføre noget." Som følge deraf er Dixon anklaget for mord og vil blive fremstillet for retten i Hellingford den 6. marts. Baron Rushton og dommer Corbet vil føre forsædet under retsforhandlingerne."

"Dommer Corbet!" Det var, som om Ellinor var blevet stukket med en kniv, da hun læste disse ord. Den mand, der havde været hendes ungdoms elsker, den gamle tjener, som i de dage stadig havde været om hende – de to, som så ofte havde truffet sammen på en næsten venskabelig måde, skulle nu stå overfor

hinanden som dommer og anklaget! Hun kunne ikke sige, hvor meget mr. Corbet havde regnet ud efter det, hun havde fortalt ham om den vanære, der hang over hende og hendes familie. For et par dage siden havde hun tydeligt kunnet huske de ord, som hun brugte ved den mindeværdige sammenkomst, men nu var det hende ikke længere muligt. Og dog var måske mr. Corbet ikke Ralph Corbet. Der var om end kun en meget svag mulighed for det.

Mens hun tænkte over dette, hørte hun sagte skridt udenfor døren og dæmpede stemmer. Det var nu sengetid for lykkelige folk med lette hjerter. Nogle af fodtrinnene gik forbi; men der blev banket sagte på Ellinors dør. Hun trykkede sine hænder hårdt imod panden, inden hun gik hen for at åbne den. Der stod mrs. Forbes i sin elegante dragt og holdt en tændt lampe i hånden.

"Må jeg komme ind?" spurgte hun. Ellinor svarede ikke.

"Jeg er så bedrøvet over de efterretninger, som ht. Livingstone bringer. Jeg kan godt forstå, hvorledes De må være blevet rystet af dem; vi har netop talt om, at det må være for Dem, som det ville være for os, hvis det skulle vise sig, at vor gamle Donald skulle have været en skjult morder alle de mange år, han har været hos os; jeg kunne virkelig lige så let have mistænkt ham som den hvidhårede, respektable gamle mand, der kom og besøgte Dem i East Chester."

Ellinor følte, at hun måtte sige noget. "Det er et frygteligt stød – stakkels gamle mand! Og ingen ven ved hans side, når selv mr. Osbaldistone vidner imod ham. O Gud, hvorfor er jeg nogen sinde kommet til Rom!"

"Se nu blot ikke sagen i et alt for overdrevent lys, min kære pige," sagde mrs. Forbes. "Så sørgeligt som det end er at blive således bedraget, er det, hvad der hænder mange af os, om end ikke i så høj en grad; og hvad det angår, at Deres rejse til Rom skulle have noget at gøre med det – –"

"Sagde mr. Livingstone Dem, at jeg må forlade Dem i morgen?" afbrød Ellinor hende kort. "Jeg må tage så hurtigt som muligt til England for at gøre, hvad jeg kan for Dixon."

"Ja, han sagde os, at De tænkte på det, og det er til dels derfor, jeg har søgt at få Dem i tale i aften. Jeg mener ikke, det påligger Dem at gøre mere, end jeg hører, at miss Monro allerede har gjort for den anklagede, nemlig givet ham den bedste advokat og ingen udgifter sparet. Hvad kunne De gøre mere, om De også var til stede? Og det er meget muligt, at dommen vil være faldet, inden De kommer hjem. Hvad var der da for Dem at gøre? Han ville enten være blevet frikendt eller dømt; i første tilfælde ville han finde almindelig deltagelse, og i sidste tilfælde ville det være langt bedre for Dem, min kære Ellinor, at være fjernet fra det sted, hvor den mand, De så længe har agtet, skal ende sit liv på en så sørgelig måde."

Men Ellinor talte atter med en ophidset bestemthed, der var hende meget usædvanlig:

"Vær så god at lade mig selv afgøre den sag. Jeg er ikke utaknemmelig. Gud ved, at jeg ikke ønsker at gøre Dem, der har været så venlig imod mig, vred; men jeg må afsted – og hvert ord, De siger for at afholde mig fra det, gør mig kun fastere i min beslutning. Jeg tager i morgen til Civita. Jeg vil da være så langt. Her har jeg ingen fred."

Mrs. Forbes så på hende med alvorlig tavshed. Ellinor kunne ikke udholde hendes stirrende blik. Og dog fæstede mrs. Forbes det kun så stift på hende, fordi hun overvejede, om hun skulle gøre endnu et forsøg på at holde Ellinor tilbage eller hjælpe hende til at komme af sted. Men Ellinor afbrød hendes betragtninger:

"De har altid været så kærlig og god imod mig – bliv derfor nu ved at være det. Lad mig nu være alene, kære mrs. Forbes, for jeg kan ikke tåle at tale om det, og hjælp mig med at komme bort i morgen, og De ved ikke, hvor jeg vil bede Gud velsigne Dem for det!"

En sådan bøn var uimodståelig. Mrs. Forbes kyssede hende ømt og gik tilbage til sin døtre, der ventede på hende i hendes soveværelse.

"Nå moder, hvorledes har hun det? Hvad siger hun?"

"Hun er i en meget ophidset tilstand, den stakkel, og er så overtydet om, at det er hendes pligt at tage tilbage til England og gøre alt, hvad hun formår, for den ulykkelige mand, at jeg ikke tror, vi bør sætte os imod det. Jeg antager, at hun må rejse væk på torsdag."

Selv mrs. Forbes skaffede hende en pige til ledsagelse, sagde dog mr. Livingstone, at han ville følge hende til England, og det ville have krævet mere kraft, end Ellinor i øjeblikket besad, at modsætte sig denne bestemmelse, som efter hans hele væsen at dømme var urokkelig. Hun ville langt hellere have rejst alene med pigen og syntes ikke, at hun havde brug for hans tjeneste; men hun havde ingen vilje mere, for hele hendes interesse var optaget af Dixon og den måde, hun bedst kunne beskærme ham på.

De indskibede sig sent om aftenen i dampbåden *Santa Lucia*, og Ellinor gik straks til køjs. Næste morgen stod hun op og gik på dækket; skibet passerede netop Elbas klippefulde kyster, og himlen var dækket med et rødligt lys, der lod skyggerne på øen antage en purpurrød farve. Den friske luft var dejlig efter kahyttens kvælende hede, og Ellinor forundrede sig kun over, at ikke flere af passagererne kom op. Det varede imidlertid ikke længe, inden mr. Livingstone kom op med nogle andre; men han syntes at have gjort sig til en regel ikke at påtrænge sig Ellinor, undtagen når han kunne være hende til nytte. Efter at de havde vekslet nogle få almindelige ord, begyndte han derfor at spadsere frem og tilbage på dækket, medens Ellinor sad og så på den dejlige ø, der hurtigt forsvandt for hendes syn.

Pludselig mærkede de et stød igennem hele skibet, farten standsede, og en rystende bevægelse føltes over alt. Agterskibet fyldtes med damp, der skjulte alt. Søsyge folk kom farende ud af køjerne i dybt negligé, dækspassagererne tog deres tilflugt agter, og der lød en forvirret blanding af alle slags tungemål. Ellinor stod i tavs forskrækkelse. Gik nu *Santa Lucia* til bunds, og skulle Dixon ikke få hjælp i sin nød? Mr. Livingstone var straks ved hendes side. Hun kunne næppe se ham for dampen eller høre ham for støjen.

"Bliv ikke forskrækket," gentog han lidt højere. "Der er noget i vejen med maskinen; jeg skal gå ned og undersøge det, og så snart som muligt vende tilbage til Dem."

Han kom snart atter tilbage.

"En del af maskinen er gået i stykker, det er på grund af de neapolitanske maskinmestres ligegyldighed; de siger, at vi må styre til nærmeste havn – kort sagt, vende tilbage til Civita."

"Men Elba er ikke langt borte," sagde Ellinor. "Hvis denne damp blot ikke var her, kunne De se den endnu."

"Og hvis vi landede der, kunne vi blive på øen i mange dage, for intet dampskib løber an der; men hvis vi vender tilbage til Civita, kommer vi tidsnok til at afgå med dampbåden på søndag."

"O Gud!" sagde Ellinor. "Det er den anden i dag, på søndag bliver det den fjerde, og den syvende begynder retten; hvor mageløst uheldigt!"

"Ja desværre," sagde han. "Og sligt forekommer os altid dobbelt uheldigt, når det forhindrer os fra at tjene andre. Men det er ikke sagt, at Dixons sag vil komme straks for, fordi retten sættes den syvende i Hellingford. Vi kan endnu komme til Marseille på mandag morgen, men jeg frygter for, at vi ikke kan nå Paris førend onsdag den ottende, og jeg formoder, De kender nogle undskyldende omstændigheder, som det vil tage tid at få fremdraget?"

Han tilføjede kun nødigt dette, for han så, at Ellinor ikke ønskede at give nogen som helst oplysning; han kunne imidlertid ikke andet end tro, at hun, en svag og frygtsom kvinde, uvant til virksomhed og forretninger, ville behøve noget af den bistand, som han så gerne havde ydet hende, navnlig da dette uventede uheld ville gøre øjeblikkene kostbarere.

Men nej, Ellinor svarede næppe på hans halve spørgsmål om, hvad hun ville i England. Hun indvilligede i hans planer, føjede sig efter hans råd, men gav ham ikke sin fortrolighed.

De befandt sig atter i den kedelige salon med det smudsige gulv og de dårlige møbler. Ellinor var stille og tålmodig i sit væsen, fordi hun var så fortvivlet. Hendes pige viste sig ti gange

så ivrig efter at komme afsted, skønt hun ikke havde noget særligt at gøre i England.

Omsider var den kedsommelige ventetid forbi, og de sejlede atter forbi Elba og ankom til Marseille. Ellinor begyndte nu at føle, hvor god en bistand mr. Livingstone havde ydet hende.

14. kapitel

"Hvor vil De nu hen?" sagde domprovsten, da de nærmede sig London Bridge-stationen.

"Jeg går til Hellingford, hvor retten skal holdes. Men nu må vi skilles."

"Så må jeg ikke tage med Dem til Hellingford? De vil i alt fald tillade mig at følge Dem til stationen og påse, at De kommer af sted?"

De gik da sammen til stationen og erfarede, at der ikke gik noget tog til Hellingford i de første to timer. Der var intet andet for end at gå til hotellet tæt ved og fordrive tiden, som de bedst kunne.

Ellinor forlangte sin piges regning og afskedigede hende. Derpå indtog de lidt forfriskninger, og mr. Livingstone begyndte at spadsere frem og tilbage i stuen med korslagte arme og nedslagne øjne. N og da kastede han et blik på uret. Da der kun manglede et kvarter til den tid, hvor toget skulle afgå, gik han hen til Ellinor, som sad ved bordet med hånden under kinden.

"Miss Wilkins," begyndte han – og der var noget særegent i hans tone, som bragte Ellinor til at studse – "jeg håber ikke, De vil undlade at henvende Dem til mig, når jeg på nogen måde kan hjælpe Dem i denne Deres sorg?"

"Nej, det vil jeg bestemt ikke!" sagde Ellinor taknemmeligt og rakte sin hånd frem. Han tog den og vedblev derpå lidt hurtigere end før: "De ved, at De var så god at sige, at De straks ville skrive til miss Monro og fortælle hende alt, hvad De ved."

"Må jeg ikke også udbede mig én linje," vedblev han og holdt hendes hånd.

"Jo, selvfølgelig; så god en ven skal høre alt, hvad jeg kan fortælle, det vil da sige alt, hvad jeg har lov til at fortælle."

"En ven! Ja, det er jeg; jeg vil ikke nu påstå, at jeg burde være noget mere. Måske –"

Ellinor kunne ikke lade, som om hun misforstod ham. Hans væsen sagde endnu mere end hans ord.

"Nej!" sagde hun ivrigt. "Vi er venner, og jeg tror, at vi altid vil vedblive at være det, skønt jeg nu vil fortælle Dem – noget – så meget – der er en sørgelig hemmelighed. Gud hjælpe mig! Jeg er lige så brødefuld som stakkels Dixon, hvis han virkelig er det – men han er uskyldig – det er han på min ære!"

"Ja, det er jeg overbevist om, hvis han ikke er mere skyldig end De! Lad mig være mere end Deres ven, Ellinor – lad mig vide alt og hjælpe Dem, så vidt jeg formår, med den ret som en tilkommende ægtemand kan have."

"Nej, nej!" sagde hun, forskrækket både over, hvad hun havde åbenbaret, og over hans varme bønfaldende tone. "Det kan aldrig ske. De kender ikke den vanære, som kan komme over mig."

"Hvis det er det hele," sagde han, "vil jeg løbe den risiko – hvis De kun frygter for, at jeg viger tilbage for at dele den fare, som De kan være udsat for, da kan De være rolig."

"Det er ikke fare! Det er skam og skændsel," mumlede hun.

"Godt! Skam og skændsel. Måske kunne jeg beskytte Dem imod det, hvis jeg vidste alt."

"Jeg beder Dem ikke tale mere om det nu; gør De det, må jeg sige nej."

Hun lagde ikke mærke til den opmuntring hendes ord indeholdt; men han gjorde det, og det var nok til at gøre ham tålmodig.

Tiden var omme nu, og han måtte følge hende til vognen; men han gik bort fra stationen med et lettet hjerte, mens hun sad alene og stille og følte sig mere og mere nedslået, efterhånden som hun nærmede sig det sted, hvor så meget skulle afgøres.

I Paris havde hun læst en avis, men siden ikke hørt anden efterretning end den, hun havde fået af en opvarter på Great Westerns banegård; efter at han forgæves havde søgt efter en ledig "*Times*" til Ellinor, forklarede han hende, at bladet var så stærkt efterspurgt på grund af beretningen om mordprocessen i Hellingford.

Der var ingen elektriske telegrafer i de dage, og ved hver station stak Ellinor hovedet ud af vinduet og spurgte, om sagen med mordet var endt i Hellingford. Dragerne gav hende snart det ene snart det andet svar i deres hastværk, så at hun mærkede, at hun ikke kunne stole på dem.

Så snart hun steg ud på sidste station, tog hun en droske og kørte til mr. Johnson.

Hendes udholdenhed og tålmodighed begyndte at svigte. Her på banegården i Hellingford fandtes uden tvivl folk, som kunne give hende oplysning, men hun vovede ikke mere at spørge. Klokken var over otte om aftenen. I flere af husene i den lille by var der endnu fuldt oplyst, og der herskede en usædvanlig bevægelse. Beboerne beværtede de gæster, som var kommet til retsforhandlingerne og nu havde endt deres hverv. Dommerne havde forladt byen om eftermiddagen.

Mr. Johnson havde et middagsselskab af advokater, da han blev kaldt ud fra desserten, fordi "en dame ønskede meget at tale med ham straks".

Han gik ind i sit arbejdsværelse og var just ikke i det bedste lune. Der fandt han miss Wilkins, som ligbleg stod ved kaminen med øjnene fæstet på døren.

"Er det Dem, miss Wilkins! Det glæder mig meget –"

"Dixon!" sagde hun. Det var alt, hvad hun kunne få frem.

Mr. Johnson rystede på hovedet.

"Ah, det er en meget sørgelig sag, og jeg er bange for, den har forkortet Deres besøg i Rom."

"Er han – –?"

"Ja, jeg er bange for, at der ikke er tvivl om hans brøde. I alt fald har edsvorneretten fundet ham skyldig og – –"

"Og!" udbrød hun hurtigt og satte sig ned for bedre at kunne høre de ord, som hun vidste, ville komme.

"Han er dømt til døden."

"Hvornår?"

"Formodentlig om lørdagen, efter at dommerne har forladt byen. Det er den sædvanlige tid."

"Hvem var hans dommer?"

"Mr. Corbet; og jeg må sige, at af en ny dommer at være, gjorde han sine sager godt. Dixon var uden tvivl skyldig, og han var så halsstarrig som vel muligt – en mut gammel fyr, som ikke ville lade nogen hjælpe sig. Jeg gjorde mit bedste for ham i følge miss Monros ønske og for Deres skyld. Men han ville ikke give nogen som helst oplysning, og jeg antog ikke en gang, han ville have sagt: "Ikke skyldig". Jeg tror kun, han gjorde det, for at retfærdiggøre sig for nogle af sine bekendte i Hamley. – Min

Gud, miss Wilkins! Hvad er der på færde? Får De ondt?" Han ringede på klokken, så klokkestrengen gik i stykker. "Kom hurtigt med noget vand! Miss Wilkins er besvimet! Sig til mrs. Johnson, at hun skal komme her straks!"

Mrs. Johnson, en god, moderlig kvinde, der ikke havde været med ved "herrernes" middagsselskab, kom ilende til og fandt Ellinor bevidstløs på en stol.

"Bessy, miss Wilkins er besvimet; hun har gjort en lang rejse og er bekymret for Dixon, den gamle mand, som du nok ved er dømt til at hænges for mord. Jeg kan ikke blive her, men må gå tilbage til mine gæster. Få hende i seng og lad hende forholde sig rolig, så skal jeg se til hende i morgen."

Og da han vidste, at han overlod Ellinor i gode hænder, vendte han tilbage til sine gæster.

Det varede ikke længe, inden Ellinor kom til sig selv igen.

"Det var meget tåbeligt af mig, men jeg kunne ikke gøre ved det," sagde hun undskyldende.

"Nej, det er naturligt. Kom og drik dette her – det er min mands bedste portvin, som han har sendt herop for Deres skyld. Eller vil De hellere have kødsuppe eller noget andet? Og så må De gå i seng, det har Johnson sagt. Der er et rart og luftigt værelse gjort i stand til Dem."

"Jeg må tale med mr. Johnson igen."

"Det må De ganske sikkert ikke. De må ikke anstrenge Deres hoved med alvorlige ting, og hr. Johnson ville dog kun tale med Dem om forretninger. Nej, gå De til sengs og sov Dem rask, så vil De stå op frisk og klar og være i stand til at tale om forretninger."

"Jeg kan ikke sove – jeg kan ikke hvile, før jeg har spurgt mr. Johnson om en eller to ting til," indvendte Ellinor.

Mrs. Johnson vidste, at hendes mands befalinger ved slige lejligheder var afgørende, og at det ikke ville være heldigt for hende, hvis hun vovede at sende bud efter ham igen. Ellinor så imidlertid så bønfaldende ud, at hun ikke havde hjerte til at afslå hende noget; men hun fik en god idé.

"Her er pen og blæk. Kunne De ikke skrive spørgsmålene ned på et stykke papir, så skal jeg sende det ind til ham, og han kan skrive svarene nedenunder. Han har nemlig middagsselskab."

Ellinor gav efter. Hun sad med sit trætte hoved hvilende på hånden og undrede sig over, hvilke alle de spørgsmål var, som før lå hende på tungen, men som hun nu ikke kunne finde. Omsider skrev hun:

"Hvor tidligt kan jeg få Dem i tale i morgen? Vil De tage de nødvendige skridt, for at jeg så snart som muligt kan besøge Dixon? Kan jeg ikke se ham i aften?"

Svarene, som stod nedenunder, lød således:

"Klokken otte. Ja. Nej."

"Han ved det vel bedst," sagde Ellinor og sukkede, da hun læste det sidste ord. "Men det forekommer mig næsten syndigt at gå i seng, når han sidder i fængsel så nær ved."

Da hun rejste sig, blev hun atter overfaldet af sin tidligere svaghed, og hun indså nu selv nødvendigheden af at hvile, før hun påtog sig at opfylde de pligter, som stod hende stadig klarere for øje, siden hun nu vidste alt og befandt sig på handlingens skueplads. I stedet for teen, som hun havde bedt om, bragte fru Johnson hende et glas hvidvin, og måske var dette årsag til, at hun sov roligt.

15. kapitel

Da Ellinor vågnede, var det aldeles lyst i stuen. Hun kunne ikke mindes, hvor hun var; for hun var vågnet op så mange morgener på fremmede steder, og det varede nogen tid inden hun kunne samle sig. Så snart hun imidlertid var kommet til sin fulde bevidsthed, fo'r hun op, og hun gik ikke til sengs igen, skønt hun så, at klokken endnu ikke var seks. Hun klædte sig på med den mest samvittighedsfulde omhu, der var blevet hende til vane, og derpå tog hun halvt instinktivt hat og sjal og sneg sig ud. Hun vidste næsten, at hun ikke kunne få Dixon at se; dog gik hun henimod Hellingford Castle, det fængsel, hvor Dixon sad. Ved portnerboligen stod en lille pige og fejede, og Ellinor spurgte hende, om hun kunne få Abraham Dixon i tale. Barnet stirrede på hende, løb ind i huset, og kom snart tilbage med sin fader, en stor, kraftig mand, der endnu kun var halvt påklædt. For ham gentog Ellinor sit spørgsmål.

"Ham der skal hænges på lørdag otte dage? Ih, det har jeg intet at skaffe med. De kan gå til guvernørens hus og prøve, men De kommer vist til at gå forgæves. De, som er dødsdømt, kan man ikke få lov at gå ind til uden sheriffens tilladelse. De kan gerne gå til guvernøren, men der får De ikke anden besked. Dér ligger guvernørens hus."

Ellinor troede manden, men dog gik hun hen til det betegnede hus, som om hun håbede, at der i dette tilfælde kunne finde en undtagelse sted fra den regel, som hun nu mindedes at have hørt før. Hun fik naturligvis det samme svar i

en endnu kortere tone, som om enhver fra sin fødsel af var forpligtet til at kende en sådan bestemmelse.

Hun gik da bort forbi portneren, der nu var fuldt påklædt. Det gjorde ham ondt, at hun var blevet skuffet; dog kunne han ikke lade være med at sige med et anstrøg af selvtilfredshed: "Nå, så De så, at jeg havde ret!"

Hun vandrede da tæt om fængslets mure, så op mod de tilgitrede vinduer, og ønskede, at hun vidste, bag hvilket af dem Dixon sad. Derpå begav hun sig ud på den nærliggende kirkegård, satte sig ned på en gravsten og faldt i dybe tanker, indtil kirkeklokkens dybe klang, da den ringede, vækkede hende af hendes drømmerier. Hun rejste sig da op og gik tilbage til mr. Johnsons hus.

"Det gør mig ondt, at jeg gjorde Dem så megen ulejlighed i går aftes," sagde Ellinor undskyldende, da han trådte ind i stuen til hende. "Jeg var overtræt og meget rystet af den efterretning, jeg havde fået."

"Det betyder intet. De gjorde mig aldeles ingen ulejlighed. Jeg ved, at der er mange damer, som bliver angrebet af den slags ting, mens der er andre, som ikke lader sig genere af at overvære et forhør. Jeg så nogle, der var så fattede som vel muligt under mr. Corbets tale."

"Men med hensyn til Dixon? Han må ikke dø, mr. Johnson."

"Det siger jeg jo heller ikke han skal," svarede mr. Johnson med en stemme, som om han ville trøste et lille barn. "Mr. Corbet talte noget om muligheden af en benådning. Edsvorneretten anbefalede ham ikke til benådning, for alting vidnede stærkt imod ham, og så godt som intet talte for ham, for han ville ikke give nogen oplysninger, der kunne bruges til

hans forsvar. Mig forekom det imidlertid, at dommeren gav noget håb, skønt andre mener det modsatte."

"Men jeg siger Dem, mr. Johnson, han *må* ikke dø, og han *skal* ikke dø. Hvem skal jeg henvende mig til?"

"Hvad! Har De yderligere oplysninger at give?" spurgte han pludselig med et skarpt blik.

"Det er lige meget," svarede Ellinor. "Jeg beder om forladelse – – sig mig blot, i hvis hænder magten over liv og død nu er lagt."

"I indenrigsministerens, sir Philip Homes; men De kan ikke få adgang til ham i et sligt ærinde; den dommer, som havde sagen, tilkommer det at indstille til benådning – altså mr. Corbet."

"Mr. Corbet?"

"Ja, og det forekom mig, som om han ønskede at behandle hele sagen mildt. Han er den, som De bør tale med. De vil formodentlig ikke skænke mig Deres fortrolighed, ellers kunne jeg sætte op, hvad De vil have sagt?"

"Nej; hvad jeg har at sige, er kun for dommerens øre. Jeg er bange for, at jeg svarede Dem noget utålmodigt før. De må tilgive mig; vidste De alt, er jeg vis på, at De ville."

"Tal ikke om det, min kære frøken. Vi vil sætte, at De har en eller anden oplysning, som ikke kom frem ved forhøret. Godt; så må De gå til dommeren, siden De ikke vil betro Dem til nogen anden, og forelægge ham den. De må naturligvis være forberedt på at have et bevis, for mr. Corbet må sætte Deres vidnesbyrd på prøve."

"Det er så underligt at tænke sig ham som dommer," sagde Ellinor, nærmest til sig selv.

"Ja, han er en ung dommer. De kendte ham måske i Hamley? Jeg erindrer, at han boede hos mr. Ness."

"Ja, men lad os ikke tale mere om den tid. Sig mig, hvornår jeg kan få Dixon at se? Jeg har allerede været ved fængslet, men man sagde mig, at jeg måtte have en tilladelse fra sheriffen."

"Naturligvis. Jeg bad mrs. Johnson sige Dem det i går aftes. Den gamle mr. Ormerod, som spiste hos os i går, lovede at skaffe mig en sådan tilladelse i formiddag. Men mrs. Johnson venter os vistnok ved morgenbordet; tillad mig føre Dem ind i spisestuen."

Det var vanskeligt for Ellinor at gøre sin pligt som gæst og at interessere sig for hendes værts og værtindes samtale om ganske almindelige emner. Men hun følte, at hun havde været kort mod mr. Johnson under deres forrige samtale, og at hun måtte prøve at gøre dette godt igen; derfor hørte hun nøje efter alle de omstændelige beskrivelser om kirkens istandsættelse og vanskeligheden ved at få en god musiklærer til de små piger, skønt hendes tanker var optaget af sammenkomsten med den stakkels gamle Dixon.

Noget efter kaldtes mr. Johnson ud for at tale med mr. Ormerod og få adgangstilladelsen af ham. Ellinor knyttede hænderne hårdt sammen, mens hun med tilsyneladende ro lyttede til mr. Johnsons eviglange ros over en ny læremåde i klaverspil. Men da mr. Johnson vendte tilbage, kunne hun ikke styre sig længere og udbrød:

"Jeg kan altså tage derhen nu?"

Ja, tilladelsen var der, hun kunne gå, og mr. Johnson ville ledsage hende for at se, at der ingen hindringer blev lagt hende i vejen.

På vejen derhen meddelte han hende, at en af slutterne sandsynligvis måtte være til stede under samtalen, for det var en regel med hensyn til dødsdømte fanger; men hvis denne tredjemand var "velvillig", ville han holde sig så langt borte, at han intet af samtalen kunne høre. Mr. Johnson sørgede for, at denne slutter, som ledsagede Ellinor, var "velvillig".

Manden førte hende gennem flere indesluttede gårde, langs stengange og gennem mange lukkede døre, førend de kom til de celler, der indeholdt de værste forbrydere. I gangen hvor cellernes døre var anbragt, var der over alt hvidtet og rent; over hver dør var et lille stænget vindue, og et vindue af samme slags vendte ud imod gården fra den celle, som arrestforvareren nu åbnede.

Gamle Dixon sad på siden af sengen og bestilte ingenting. Hans hoved var bøjet, hans legeme sammenkrympet, og han syntes ikke at bryde sig om at vende sig for at se, hvem det var, der trådte ind.

Ellinor bestræbte sig for at dæmpe sin hulken, medens slutteren gik hen til ham, lagde sin hånd let på ham og sagde:

"Her er en, der vil besøge dig, Dixon". Idet han derpå vendte sig til Ellinor, vedblev han: "Nogle tager det på denne rolige måde, og andre er som vilde dyr i et bur, efter at de er blevet dømt." Derpå traf han sig tilbage i gangen og lod døren stå åben, så at han kunne se alt, hvad der foregik, hvis han kiggede derind, men samtidig drejede han hovedet bort og fløjtede, så at han ikke kunne høre, hvad de talte om.

Dixon så op til Ellinor og lod derpå atter sit blik falde til jorden; hans legemes forøgede skælven var det eneste tegn, han gav på, at han havde genkendt hende.

Hun satte sig ned ved ham og tog hans store, knoglede hånd mellem sine, for hun ville overvinde sin tilbøjelighed til at hulke, forinden hun talte. Hun klappede de afmagrede fingre, mens hendes brændende tårer faldt på dem.

"Gør ikke det," sagde han omsider med hul stemme. "Vær ikke bedrøvet for det, det er bedst som det er."

"Nej Dixon; det er ikke bedst. Det skal ikke blive således. Du ved, det går ikke an."

"Jeg er træt af livet. Det har været mig en stor byrde. Jeg tror, at jeg ville lige så gerne være hos Gud som hos menneskene. Og ser De, jeg har holdt af ham, lige siden han var en lille knøs; han kom tit til mig og fortalte mig om sin modgang i skolen, akkurat som vi kunne have været brødre. Næst efter Molly Greaves holdt jeg mest af ham. Og – nu skal jeg gense dem, håber jeg, næste lørdag. Og de vil tænke godt om mig, deroppe, selv om jeg ikke kan sige, jeg altid har handlet, som jeg skulle, herneden."

"Men Dixon," sagde Ellinor, "du ved, hvem der har begået dette – dette –"

"Skyldig i mord, sagde dommeren. De kaldte det mord. Og det er, hvad det aldrig har været, hvem der så end havde gjort det."

"Min stakkels, stakkels fader gjorde det. Jeg tager nu til London i eftermiddag – jeg vil tale med dommeren og sige ham alt."

"Nedlad De Dem aldrig til at tale med den fyr. Det er ham, som lod Dem i stikken, den gang skammen og sorgen nærmede sig Dem."

Han så nu op på hende for første gang; men hun vedblev, som om hun ikke havde lagt mærke til hans sørgmodige blik:

"Jo, jeg tager til ham. Jeg ved, hvem det er, og jeg er fast besluttet på det. Når alt kommer til alt, kan han være bedre end en fremmed til at hjælpe, og jeg vil ikke mindes andet, når jeg tænker på dig, du gode trofaste ven."

"Han ser ud som en gammel affældig mand i den grå paryk, og jeg kunne næppe genkende ham. Jeg tilkastede ham et blik, som om jeg ville sige: jeg kunne fortælle noget om Dem, hr. dommer, hvis jeg havde lyst. Jeg ved dog ikke, om han bemærkede det. Jeg formoder, det var for gammelt bekendtskabs skyld, at han anbefalede mig til benådning. Men jeg vil langt hellere dø end benådes, for man siger, at benådning betyder at sendes til Australien, og det ville være at dræbe mig tomme for tomme."

Han begyndte atter at ryste og vedblev at sige med klagende stemme: "De vil aldrig lade dem sende mig til Australien – det kunne jeg ikke holde ud."

"Nej, nej!" sagde hun. "Du skal komme ud af dette fængsel og komme hjem med mig til East Chester – det lover jeg dig. Endnu ved jeg ikke ret hvorledes, men stol på mit løfte. Vær ikke angst for Australien; jeg er så vis på, at du ikke vil komme derhen, at jeg forsikrer dig, jeg vil tage med, hvis du skal dertil, og du ved, at hvis du har gjort noget lovstridigt ved at skjule hin frygtelige nats værk, så har jeg også gjort det, og hvis du skal straffes, vil jeg også blive straffet. Men jeg er overbevist om, at det vil klare sig."

"Jeg tænkte nok, at De ville komme til mig," sagde han efter et øjebliks tavshed. "Vel vidste jeg, at De var langt borte i

fremmede lande, men jeg har bedt til Vorherre, at han ville lade mig se Dem."

Atter henfaldt de i tavshed. Ellinor ville gerne være virksom for at få ham befriet, men hun så også, at hendes nærværelse virkede gavnligt på ham, og hun ville derfor ikke forlade ham, førend den tilståede tid var omme. Hans stemme var ganske forandret og svag som en oldings, og han sad som oftest hensunken i en drømmende tilstand; men han holdt hendes hånd fast, som om han var bange for, hun skulle forlade ham.

Således forløb timen, og der blev ikke talt fra nogen af siderne. Fra tid til anden faldt Ellinors tårer ned i hendes skød; hun kunne ikke tilbageholde dem, skønt hun næppe vidste, hvorfor hun græd.

Omsider sagde slutteren, at den tilståede tid var omme. Ellinor svarede ikke, men bøjede sig ned og kyssede den gamle mands pande, idet hun sagde:

"Jeg kommer tilbage i morgen. Gud være med dig."

Og uden at hun fik noget hørligt svar fra ham, gik hun hurtigt ud af fængslet tilbage med mr. Johnson til hans bolig, og idet hun stillede ham nogle få, aldeles nødvendige spørgsmål, meddelte hun ham sin beslutning om at tage til London for at tale med dommer Corbet.

Da hun sad i kupeen, rakte hun ham hånden og sagde: "I morgen vil jeg takke Dem for alt, i dag kan jeg ikke."

Hun kom til Great Westerns banegård efter klokken otte om aftenen. Undervejs havde hun i tankerne ordnet en hel del; et vigtigt punkt havde hun forsømt at spørge mr. Johnson om, men denne forsømmelse lod sig let gøre god igen. Hun havde ikke spurgt, hvor hun kunne træffe dommeren; mr. Johnson

ville sandsynligvis have givet hende adressen på hans embedskontor. Hun fik fat i en vejviser på hotellet og slog hans privatadresse op: Hyde Park Gardens nr. 128.

Hun ringede på en tjener.

"Kan jeg få sendt et bud til Hyde Park Gardens?" spurgte hun. "Jeg vil blot vide, om dommer Corbet er hjemme i aften. Hvis han er det, kører jeg straks til ham."

Tjenere var lidt overrasket og ville gerne have haft hendes navn for at kunne retfærdiggøre forespørgslen. Men hun kunne ikke beslutte sig til at sende sit kort. Det første gensyn ville jo desuden være pinligt nok, mente hun, også uden at han havde fået tid til at mindes fordums dage. Det forekom hende bedst at opsøge ham uforberedt og straks begynde med sit ærinde.

Buddet kom tilbage med den besked, at mr. Corbet og hans frue spiste ude til middag.

Hans frue! Ja naturligvis vidste Ellinor, at han var gift. Havde hun ikke været nærværende ved hans bryllup i East Chesters katedralkirke; men disse sidste begivenheder havde ført hende således tilbage i fortiden, at navnet "mr. Corbet og hans frue" ligesom syntes at vække hende af en drøm.

Hun forlangte at blive vækket klokken syv den næste morgen, og at en vogn skulle være for døren, og derpå gik hun i seng, men næppe for at sove. Hele natten svævede billeder fra de gamle glade dage i hendes ungdom i hendes sjæl, og de endte med, at hin ene frygtelige nat atter fremstillede sig for hende. Hun stod op og tog fra sin skrivepult de få sager op, hun havde beholdt som minder: Moderens sytøj, hendes lille søsters gyldne hårlok og faderens halvt fuldendte brev til mr. Corbet. Hun så på hver af genstandene, og betragtede dem længe og

tankefuldt. "Vil det være mig til nogen nytte?" spurgte hun sig selv, da hun var ved at lægge faderens brev tilbage i skuffen. Hun gennemlæste atter de sidste ord:

"Fra min dødsseng besværger jeg Dem at være hendes ven; på mine knæ vil jeg bede Dem om forladelse for alt."

"Jeg vil tage det med," tænkte hun. "Jeg behøver jo ikke at vise ham det; der vil sandsynligvis ikke blive brug for det, når jeg har sagt, hvad jeg har at sige. Alt er imidlertid så forandret imellem os, at jeg ikke tror, jeg vil skamme mig for at vise ham det for min egen skyld, mens det måske kan få ham til at tænke med mere venlighed på min stakkels fader."

Hun tog altså brevet med sig, da hun kørte til hans bolig.

Hun var i højeste grad nervøs, da hun kom til hans dør. Hun sprang hurtigt ud af vognen, inden tjeneren havde åbnet husdøren, betalte kusken det dobbelte af, hvad han skulle have, og stod så skælvende og ydmyg udenfor.

16. kapitel

"Er mr. Corbet hjemme? Kan jeg få ham i tale?" spurgte hun den tjener, der omsider åbnede døren.

Han så lidt nysgerrigt og lidt familiært på hende, førend han svarede:

"Å ja! man kan være temmelig vis på, at han er hjemme på denne tid af dagen, men om han vil tage imod Dem, er en anden sag."

"Vil De være så god at spørge ham om det? Jeg har noget vigtigt at tale med ham om."

"Kan De give mig Deres kort? Deres navn er måske nok, hvis De ikke har visitkort. – Er herren oppe?" henvendte han sig til en kammerpige, der gik forbi.

"Ja, han er i sit påklædningsværelse. Fruen kommer straks ned; det er tid til morgenmaden."

"Kan De ikke opsætte det og komme igen lidt senere?" sagde han derpå til Ellinor, som stod og skælvede.

"Nej, lad mig endelig komme ind. Jeg vil gerne vente. Jeg er vis på, at mr. Corbet vil se mig. Hvis De blot vil sige ham, at jeg er her. Jeg er miss Wilkins; han kender mit navn."

"Ja, ja; vil De vente her, til jeg har sat morgenmaden ind," sagde tjeneren, idet han pegede hen på en bænk. Af hendes dragt antog han hende for at være en husjomfru eller guvernante. Hun gik ind og satte sig ned.

"Vil De sige ham, at jeg er her," sagde hun med svag stemme.

"Javel; jeg skal sende bud op til ham, skønt jeg ikke tror, han vil komme før efter morgenmaden."

Han sagde besked til en anden tjener, der bankede på mr. Corbets dør og sagde, at en miss Jenkins ønskede at tale med ham.

"Hvem?" spurgte herren indefra.

"Miss Jenkins. Hun sagde, at De kendte hendes navn."

"Nej. Bed hende om at vente."

Og så ventede Ellinor. Snart efter kom den smukke fru Corbet langsomt ned ad trapperne med raslende silkekjole og stive skørter, med sin lille dreng ved hånden og fulgt af den majestætiske amme. Det ærgrede hende, at nogen skulle komme og optage hendes mands tid, når han var hjemme, og hendes hensynsløse natur fik hende ikke til at vise høflighed imod det blide væsen, der træt og hjerteangst sad i hendes hus. Tværtimod stirrede hun på hende, mens hun langsomt gik ned ad trapperne, indtil Ellinor trak sig sky tilbage for de store sorte øjne. Derpå forsvandt fruen med barn og amme i den rummelige spisestue.

Den næste, der ville komme ned, ville være Ralph Corbet. Mekanisk trak hun sløret for ansigtet. Hun hørte hans hurtige, bestemte skridt; i gamle dage havde hun kendt dem godt.

Han sendte hende et af sine hurtige gennemtrængende blikke, og hans øvede øje så straks, at det var en dame til trods for hendes dragt.

"Behag at træde ind i dette værelse," sagde han og åbnede døren til sit arbejdsværelse, der stod i forbindelse med spisestuen.

Den fiffige jurist stillede sig med ryggen imod vinduet; det var den naturlige stilling for ham som vært, men det gav ham også den fordel at se hendes ansigt i fuld belysning. Ellinor

løftede sløret; hun havde kun ladet det falde, fordi hun ikke ønskede at blive genkendt i forstuen.

Mr. Corbets ansigt forandredes mere end hendes; hun havde været forberedt på mødet, men han ikke. Han var imidlertid i almindelighed fuldkommen herre over sit ansigt.

"Ellinor! Miss Wilkins! Er det Dem?" Og han gik hen imod hende med udstrakt hånd og venlig hilsen, under hvilken han skjulte sin forlegenhed, hvis han følte nogen. Hun kunne ikke straks tale således, som hun ville.

"Den dumme Henry sagde Jenkins! Jeg beder Dem undskylde. Hvorledes kunne de have ladet Dem sidde i forstuen? De må komme ind og spise frokost med os; det vil sikkert glæde min kone at se Dem." Hans forlegenhed ved mødet mellem den dame, der skulle have været hans kone og den dame, der var det, forøgedes og fik ham til at tale noget hurtigere. Ellinors næste ord var ham en stor lindring, og hendes rolige, blide måde at tale på var ham som en kølende balsam.

"Tak, men De må have mig undskyldt. Jeg er kun kommet her i forretninger, ellers ville det aldrig have faldt mig ind at besøge Dem på en sådan tid. Det er om stakkels Dixon."

"Å, det tænkte jeg nok!" sagde dommeren og bød hende en stol, idet han satte sig ned selv. Han forsøgte at fatte sig, men til trods for hans karakterstyrke og de anstrengelser, han nu gjorde sig, vendte mindet om gamle dage tilbage ved lyden af hendes stemme. Han ville nok se, om hun virkelig var så forandret i sit ydre, som hun straks havde forekommet ham, men efter at han havde kastet et blik på hende, undgik han så temmelig at møde hendes øjne.

"Jeg vidste, at det ville gå Dem meget nær. Det er blevet mig fortalt, at De var udenlands, jeg tror i Rom. Men De må ikke være for bekymret; dommen vil ganske bestemt blive formildet til deportation eller noget lignende. Jeg talte endnu i går aftes med ministeren om det. Den forløbne tid og mandens senere gode opførsel udelukker aldeles tanken om dødsstraf."

Mens han sagde dette, tænkte han på ganske andre ting – han var lidt nysgerrig, følte også noget samvittighedsnag og undrede sig over, hvorledes det sikkert uundgåelige møde mellem Ellinor og hans kone ville gå af; men han talte ellers tydeligt nok om den forhåndenværende genstand, og han viste intet ydre tegn på åndsfraværelse.

"Jeg er kommet for at sige Dem, hvad jeg formoder man kan betro enhver dommer med fuld tillid til hans diskretion, at Abraham Dixon ikke var morderen –" Her standsede hun pludselig.

Dommeren så skarpt på hende.

"Så ved De, hvem der var det?" sagde han.

"Ja," svarede hun med sagte stemme og så ham lige ind i ansigtet med alvorlige, bedrøvede øjne.

Sandheden slog ham; hun skjulte sit ansigt og talte ikke i nogle minutter. Derpå sagde han uden at se op og med noget uklar stemme:

"Dette var altså den skændsel, som De fortalte mig om for længe siden."

"Ja," sagde hun.

Begge sad tavse, aldeles tavse i nogen tid. Igennem stilheden hørtes en skarp klar stemme tale i det andet værelse.

"Tag maden ud og sig, at kokkepigen skal holde den varm til herren. Det er så kedsommeligt, at folk kommer her i forretninger, som om min mand ikke havde bestemte tider at være på kontoret i."

Han rejste sig hurtigt og gik ind i spisestuen, men det var tydeligt, at han havde megen vanskelighed med at dæmpe sin kones hidsighed.

Da han kom tilbage, sagde Ellinor:

"Jeg frygter, at jeg ikke burde være gået herhen nu."

"Å, det er kun noget snak!" sagde han i en ærgerlig tone. "De har handlet ganske rigtigt." Han satte sig ned igen og skjulte atter sit ansigt halvt med sin hånd.

"Og Dixon vidste dette. Jeg tror, jeg må tale lige ud – Deres fader var den skyldige – han myrdede Dunster?"

"Ja – hvis De vil kalde det mord. Det skete i et øjebliks lidenskab og ved et hjerteslag. Ingen kan sige, hvorledes Dunster altid ophidsede min fader," sagde Ellinor langsomt, og så sukkede hun.

"Hvorledes ved De dette?" Der var en vis ømhed i hans stemme, da han fremsatte disse spørgsmål. Ellinor havde tænkt sig i forvejen, at hun ville blive spurgt om det, men hun talte, som om hun gik i søvne.

"Jeg kom ind i faders værelse netop som han havde slået mr. Dunster. Denne lå på gulvet bevidstløs, som vi da troede, men i virkeligheden død."

"Hvad del havde Dixon i det? Han må have vidst meget. Og den lancet, som blev fundet med hans navn på?"

"Fader vækkede Dixon, og han bragte sin lancet for at årelade Dunster. Jeg har vel sagt nok nu? De synes måske, jeg er

forvirret, men jeg vil besvare ethvert spørgsmål, for at Dixons uskyldighed kan komme frem."

Mr. Corbet havde nedskrevet alt o sad nu stille uden at svare hende. Derpå skrev han hurtigt en beretning, mens han nu og da stillede hende et spørgsmål. Da han var færdig, læste han det op og bad hende undertegne det.

Hun tog pennen tøvende.

"Dette vil aldrig blive offentliggjort?" spurgte hun.

"Nej! Jeg skal sørge for, at ingen uden ministeren får det at se."

"Tak!"

"Der er ikke mange mænd som Dixon," sagde dommeren næsten for sig selv, da han lagde papiret ind i en konvolut og forseglede den.

"Nej!" sagde Ellinor. "Jeg har aldrig kendt nogen så trofast."

Og netop i samme øjeblik slog tanken om en mindre trofast person dem begge, og de så mistænksomt på hinanden.

"Ellinor!" sagde mr. Corbet efter et øjebliks tavshed. "Jeg håber, vi er venner?"

"Ja, venner!" sagde hun roligt og sørgmodigt.

Han blev lidt ilde til mode ved hendes svar uden ret at vide hvorfor, og han vedblev at tale for at skjule sin følelse.

"Hvor opholder De Dem nu?"

"I East Chester."

"Men De kommer af og til til byen, ikke sandt? Lad os da altid vide, når De kommer, og min kone skal da besøge Dem. Jeg ville ønske, De ville lade mig bringe hende til Dem i dag."

"Tak, jeg tager lige tilbage til Hellingford, i det mindste så snart De kan skaffe mig Dixons benådning."

"Den må først sendes til sheriffen, som har hans dødsdom. Men De kan modtage min forsikring om, at han skal få den, så snart som muligt."

"Jeg takker Dem mange gange," sagde Ellinor, idet hun rejste sig.

"Gå nu ikke uden at spise morgenmad. Hvis De ikke har lyst til at se min kone i dette øjeblik, skal den blive bragt ind til Dem i dette værelse."

"Nej tak; jeg vil hellere være fri. De er meget forekommende, og jeg er glad ved at have set Dem en gang endnu. Der er kun én ting endnu," sagde hun og rødmede lidt. "Dette brev til Dem blev fundet under min faders hovedpude efter hans død; noget i det har hentydning til forbigangne begivenheder; men jeg vil så gerne have, at De skulle tænke venligt på min stakkels fader, og hvis De derfor vil læse det – –"

Han tog det og læste det, ikke uden bevægelse. Derpå lagde han det ned på bordet og sagde:

"Stakkels mand! han må have lidt meget for den nats værk, og De, Ellinor, har også lidt."

Ja, hun havde lidt, og han, som talte, havde været en af årsagerne til hendes lidelser, skønt han syntes at glemme det. Som svar rystede hun lidt på hovedet. Derpå så hun op på ham og sagde:

"Jeg tror, at jeg skal blive lykkeligere nu. Jeg har altid vidst, at det ville blive opdaget. Endnu en gang farvel og tak. Jeg kan tage dette brev med, ikke sandt?" sagde hun og kastede øjnene på faderens brev, der lå på bordet.

"Ja, naturligvis," sagde han, og derpå tog han hendes hånd; han holdt den, mens han så hende ind i ansigtet. Det havde

forekommet ham forandret, da han først havde set hende; men nu var det næsten det samme for ham som tidligere. Øjnene havde det samme bly udtryk, og spændingen havde bragt farven i hendes kinder. Skønt han var gift, var han ikke ganske sikker på, at hun i sin sorg og tarvelighed ikke havde mere ynde for ham end den smukke, stadselige frue i værelset ved siden af, hvis blik just ikke havde været så meget venligt, da han for lidt siden havde forladt hende. Han sukkede lidt, da Ellinor gik bort. Han havde fået den stilling, som han havde ofret så meget for; men nu kunne han ikke lade være at ønske, at det offer, som han havde lagt på sin ærgerrigheds alter, var levende igen.

Han morgenmad blev bragt op rygende varm, men han rørte den ikke, og skønt han lod som om han læste avisen, forstod han dog ikke et eneste ord. Imidlertid vedblev hans kone at klage over den ubetimelige besøgende, hvis navn han ikke gav hende i den korrekte form, da han ikke ville gøre hende det muligt ved en fremtidig lejlighed at vide, hvem der havde været hos ham den gang.

Da Ellinor nåede mr. Johnsons hus om eftermiddagen, traf hun der miss Monro, som kun med vanskelighed var blevet holdt tilbage fra at følge Ellinor til London.

Miss Monro puslede om hende og kærtegnede hende, inden hendes rørelse tillod hende at tale så tydeligt, at hun kunne sige hende, hvordan mr. Livingstone var kommet lige op til hende efter hans hjemkomst til East Chester og havde rådet hende til at rejse til Hellingford, for at hun kunne yde Ellinor al den trøst, der stod i hendes magt. Hun sagde ikke straks, at han havde ledsaget hende til Hellingford, for hun var bange for, at Ellinor skulle blive misfornøjet over, at han var der.

"Hvor du er bleg, Nelly," sagde miss Monro. "Du har rejst for langt og for hurtigt, mit barn."

"Mit hoved smerter mig," sagde Ellinor træt. "Men jeg må gå til fængslet og sige min stakkels Dixon, at han bliver fri – ak, jeg er så træt! Vil De bede mr. Johnson skaffe mig tilladelsen til at se ham. Han ved besked med det."

Hun kastede sig ned på sengen, og da miss Monros indvendinger ikke hjalp, gik denne for at udføre hendes ønske. Men det var nu sent om eftermiddagen, og mr. Johnson sagde, at det ville være ham umuligt at få tilladelsen endnu i aften.

"Desforuden," sagde han høfligt, "kan man ikke vide, om ikke miss Wilkins kunne bibringe den gamle mand falske forhåbninger, der måske er vakt hos hende selv; det kunne være synd at lade hende se ham, uden at der er større vished for, hvad hans dom vil blive. Men i morgen tidlig – hvis jeg har forstået hendes beretning rigtigt; den var lidt forvirret – –"

"Hun er så træt, den stakkel," sagde miss Monro, der aldrig kunne tåle, at nogen mente, at Ellinor ikke var den bedste og klogeste i alle forhold i livet.

Mr. Johnson vedblev med et indrømmende buk: "Det er desforuden det eneste for hende at gøre; overtal hende til at hvile sig i aften. I morgen tidlig vil jeg skaffe sheriffens tilladelse, og han vil sandsynligvis da have hørt fra London."

"Ja, det tror jeg også er bedst."

"Det er det eneste rigtige," sagde han.

Da miss Monro vendte tilbage til soveværelset, lå Ellinor i en tung, feberagtig søvn, og så underlig forekom denne søvn miss Monro, at hun ikke tog i betænkning at vække hende efter at have betragtet hende i nogle minutter.

Men Ellinor syntes ikke at kunne forstå svaret på sin anmodning; hun syntes endog ikke at erindre, at hun havde bedt om noget.

Rejsen til England, elendigheden og overraskelsen havde været hende for meget.

Den næste morgen kom og medbragte en lovformelig benådning for Dixon. Sheriffens adgangstilladelse til at se den gamle mand lå og ventede på, at hun ville bruge den; men hun vidste intet af alt dette.

I dage, ja uger, svævede hun mellem liv og død, plejet som i gamle dage af miss Monro, mens den gode mrs. Johnson altid var villig til at yde en hjælpende hånd.

En sommeraften i begyndelsen af juni vågnede hun atter af sin dvale. Miss Monro, der holdt vagt ved hendes seng, hørte den svage stemme.

"Hvor er Dixon?" spurgte hun.

"I provstens hus i Bromham." Dette var navnet på doktor Livingstones landsogn.

"Hvorfor?"

"Vi mente, det var bedst straks at få ham ud på landet i den friske luft."

"Hvorledes har han det?"

"Meget bedre. Bliv rask, og han skal komme og besøge Dem."

"Er De vis på, at alt er, som det skal være," spurgte Ellinor.

"Ja, ganske vis."

Så faldt Ellinor i søvn igen af svaghed og mathed.

Fra den tid af begyndte hun stadig at komme sig. Hendes højeste ønske var at vende tilbage til East Chester så hurtigt

som muligt, for hun ønskede ikke at forblive i Hellingford, hvor hun havde udstået så meget.

Pastor Livingstone kom for at hjælpe miss Monro med at indrette alt til den syges transport; men han lod sig ikke se for Ellinor.

Dagen efter at hun var kommet tilbage til Chester, sagde miss Monro:

"Føler De Dem stærk nok til at se Dixon?"

"Ja. Er han her?"

"Han er i provstens hus. Denne har sendt bud efter ham, for at han kunne være her, hvis De ønsker at se ham."

"Å, lad ham komme straks," sagde Ellinor, der rødmede og skælvede.

Hun gik til døren for at møde den vaklende olding, førte ham til den lænestol, der var sat til rette for hende selv; hun knælede ned foran ham og lagde sine hænder på hans hoved, mens han hele tiden sad og rystede.

"Tilgiv mig al den skam og ulykke, Dixon. Sig, at du tilgiver mig. Og giv mig din velsignelse. Og lad aldrig mere et ord om den frygtelige fortid blive vekslet imellem os."

"Det tilkommer ikke mig at tilgive Dem, der aldrig har gjort nogen fortræd – –"

"Men sig, at du gør det – det vil lette mit hjerte."

"Jeg tilgiver dig!" sagde han. Og med anstrengelse rejste han sig op og velsignede hende højtideligt.

Derpå satte han sig atter ned, mens hun satte sig ved hans side og stirrede på ham.

"Han er en god mand," sagde han omsider og løftede sine øjne op og så på hende. "Bedre end den anden nogensinde var."

"Ja, han er en god mand," sagde Ellinor.

Men der blev ikke talt mere om den genstand. Næste dag aflagde mr. Livingstone besøg. Ellinor ville gerne have beholdt miss Monro i værelset, men denne gode dame vidste bedre besked.

De tvang sig til at tale om ligegyldige genstande; men til sidst kunne han ikke tale om andet end det, der lå ham mest på hjertet.

"Miss Wilkins! Er der nogen sandsynlighed for, at De vil give mig et gunstigt svar nu på det, jeg spurgte om den dag i hotellet?"

Ellinor bøjede sit hoved.

"De ved, at jeg har været forlovet?"

"Ja, jeg ved det; med mr. Corbet – ham, der nu er dommer. De kan da ikke formode, at det vil gøre noget til sagen – hvis det er det hele. Jeg har elsket Dem, og kun Dem, lige siden vi mødtes for 18 år siden – Ellinor, lad mig nu ikke være i tvivl længere."

"Nej," sagde hun og rakte ham sin magre, hvide hånd, som han kyssede med heftighed; men hun blev forskrækket og prøvede på at standse ham. "Vent – De har ikke hørt alt – min stakkels, stakkels fader slog i et øjebliks heftighed det slag, som dræbte Dunster. Dixon og jeg vidste det straks efter – vi hjalp til at skjule det – vi bevarede hemmeligheden – min stakkels fader døde af sorg og samvittighedsnag. Nu ved De alt – kan De endnu elske mig? Det forekommer mig, som om jeg har været medskyldig i en så frygtelig handling!"

"Stakkels, stakkels Ellinor," sagde han og tog hende nu i sine arme som for at give hende et ly. "Hvor jeg ville ønske, jeg havde

vidst dette for åringer siden! Jeg kunne da have skærmet dig for så meget."

De, som går igennem landsbyen Bromham og standser for at kigge over den laurbærhæk, der skiller præstegården fra vejen, kan ofte på en sommerdag se en olding sidde i en kurvestol på grønsværen. Han læner sig til sin stok og hæver sjældent sit bøjede hoved; men dog følger hans øjne stedse et par gullokkede børn, der altid søger ham i deres små sorger og glæder, og som har lært at fremstamme hans navn næsten lige så tidligt som deres faders.

Heller ikke er miss Monro ofte fraværende, og skønt hun har beholdt sit gamle hus, finder man hende næsten hver dag i mr. Livingstones bolig.

Om "En mørk nats arbejde"

Forfatter: Elizabeth Cleghorn Gaskell (1810-1865).
Org.udg.: *A Dark Night's Work.* Føljeton i *All the Year Round* 24.01.1863-21.02.1863, bogudgave Harper & Brothers (New York) og Smith, Elder & Co. (London), april 1863.
Denne udgave efter: Føljeton i *Sorø Amtstidende (Slagelse Avis)* 28.08.1896-17.11.1896. Oversætter er ikke oplyst i forlægget.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af George du Maurier (1834-1896).

ISBN 978-87-7628-353-7
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-617-1 (Ølstykke 2018).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk